

Dick Francis

Žralok

1

Pokrevní pouta mohou člověka tížit, svazovat, osudově postihnout. Pouto blíženců je nejsilnější a nezničitelné. Moje dvojče, moje okovy.

Moje sestra Holly vklouzla do světa o deset minut později než já, na Boží hod vánoční ráno, když se nad ojíněnými poli neslo vyzvánění zvonů a v nevybalených dárkách čekala překvapení. Moje sestra Holly byla odmalička postupně mou spolunocležnicí v kočárku, mým spolubatoletem, mým bojovým terčem i nejlepším kamarádem.

Moje sestra Holly přijela na dostihy do Cheltenhamu a zastavila mě cestou z vážnice do padoku těsně před třímílovým steeplem.

„Kite!“ Našla si mě ve skupině ostatních jezdců, s nimiž jsem šel, a zastoupila mi odhodlaně cestu.

Zůstal jsem stát, ostatní šli dál, obcházelí nás, jako se voda rozděluje kolem skály. Zadíval jsem se na její úzkostí staženou tvář, jindy tak klidnou, a než stačila promluvit a říct mi, proč tu je, ozval jsem se:

„Máš u sebe nějaké peníze?“

„Co? Proč?“ Vůbec se nesoustředila na to, co jí říkám, hlavu plnou jakéhosi tragického scénáře.

„Tak máš, nebo nemáš?“

„Já... Ale já přece proto...“

„Seber se a jdi k totalizátoru,“ nařídil jsem jí. „Vsadíš všechno, co u sebe máš, na mého koně, na vítězství. Číslo osm. Seber se a jdi, udělej to.“

„Ale jáne...“

„Povídám, seber se a udělej, co říkám,“ znovu jsem ji přerušil. „Pak jdi do baru a za to, co ti zbyde, si dej trojitý gin. Pak se vrať a počkej na mne u odsedlávání vítěze.“

„Ne, jáne...“

„Nestav svoje neštěstí mezi mě a cílový sloup,“ řekl jsem tvrdě.

Zamžikala, jako by se právě probudila, a konečně zaznamenala, že mám na hlavě ochrannou přilbu, a jaké mám na sobě barvy. Zadívala se za odcházejícími jezdci, na jejich záda, a konečně pochopila, co se jí snažím říct.

„Jasně?“ zeptal jsem se.

„Jasně.“ Polkla nasucho. „Dobře.“

„Takže až potom.“

Přikývla. Oči se jí topily ve stínech zoufalství a bezvýchodnosti.

„Dám to do pořádku,“ slíbil jsem jí. „Ale až pak.“

Mlčky přikývla, odvrátila se a skoro automaticky se začala hrabat v kabelce přes rameno, aby našla peníze. I po tolika letech poslechla svého bratra bez přemýšlení. Šla za svým bratrem, když na tom byla nejhůř a potřebovala pomoc. Přestože byla už čtyři roky vdaná, dávné sourozenecké návyky, které jsme si osvojili, jak jsme spolu osiřelí vyrůstali bez rodičů, nám oběma připadaly samozřejmé.

Často jsem uvažoval o tom, jestli by náš vztah byl jiný, kdyby o těch rozhodujících deset minut byla starší ona. Chovala by se ke mně mateřsky? Možná že by mě komandovala. Sama tvrdila, že má větší pocit jistoty a bezpečí právě proto, že je mladší.

Šel jsem do padoku s hlubokým přesvědčením, že ať má Holly jakékoli nesnáze, je to určitě vážné. Nevydala by se za mnou autem málem osmdesát kilometrů do Newmarketu jen tak pro nic za nic, zvláště když tak nerada řídí.

Potřásl jsem hlavou, doslova, abych z ní Holly vyklepal. Kůň, který na mne čekal, náročný úkol, kterého jsem se musel zhostit, to bylo v tu chvíli jednoznačně prvořadé. V tu chvíli jsem nebyl ničím bratr. Byl jsem v první řadě Kit Fielding, žokej steepplechase, některá léta šampión, jindy taky ne. Strídal jsem se v téhle každoroční poctě s jiným jezdce. Ten získával primát, když si já polámal kosti, a když ne, smířil se s osudem.

Nesl jsem barvy jedné princezny středního věku z bývalé evropské královské rodiny. Byla to neobyčejně přitažlivá dáma s pletí blížící se podzimu, připomínala krásně popraskanou porcelánovou glazuru. Jako obvykle jí z úzkých ramen visel sobolí kožich. Načechrané, lesklé tmavé vlasy. Jednoduché zlaté náušnice. Šel jsem k ní přes padok, usmál se a krátce potřásl rukou v rukavičce.

„Je chladno.“ Souhlásky vyslovovala trochu zastřeně, samohlásky zněly zcela anglicky, intonace byla jako vždy příjemná.

Přikývl jsem a dal jí za pravdu.

„Přijdete první?“ zeptala se.

„Když budu mít štěstí.“

Usmívala se na mne. „Očekávám to od vás.“

Žralok

Přihlíželi jsme, jak jejího koně provádějí kolem prostranství. Ryzák měl skloněnou hlavu, na hřbetě přikrývku se zlatým erbem. Pokřtila ho North Face, severní stěna, protože měla ráda hory. Byl to nevlídný, riskantní a obtížný partner. Zlostný, náladový a nerudný. Jel jsem ho jako tříletého na jeho prvních proutěnkách, pak ve čtyřech, pěti a šesti letech. Jel jsem ho taky jako debutanta ve steeplu, když mu bylo sedm, a pak v jeho nejlepších letech, v osmi a devíti. Když měl dobrou náladu, choval se ke mně slušně, ale znal jsem důvěrně každý jeho zlomyslný manévr. V deseti byl stále stejný, nevypočitatelný, nespolehlivý uličník, ale skvělý skokan, mrštný jako kočka. Za svou kariéru zvítězil v osmatřiceti dostizích, až na jednu výjimku vždy se mnou. Dvakrát mě k mému nemalému vzteku shodil už v padoku. Prostě sklonil hlavu a stáhl mě. Naschvál. Třikrát jsme spadli společně na doskoku, on pokaždé vstal a odcválal bez úhony, na nezníčitelných nohou, nezadržitelnou rychlostí, odhodlaný zvítězit, s neotřesitelnou odvahou. Miloval jsem ho i nenáviděl. Startoval jako obvykle co favorit.

Stáli jsme s princeznou v padoku tolikrát, že bych to snad ani nedokázal spočítat, protože takřka neustále měla v tréninku asi dvacet koní a já pro ni pravidelně jezdil už deset let. Dospěli jsme do stadia, kdy už jsme si nemuseli nic vykládat, hovořili jsme jednoslabičně a přitom si dokonale rozuměli. Taky jsme jeden druhému důvěrovali a vážili si jeden druhého. Aspoň jsem tomu věřil. Ona mi říkala Kite, já jí princezno, a uzavřeli jsme plodné, pevné přátelství, které nicméně platilo jen v areálu závodiště, za bránu už nedosahovalo. Kdykoli jsme se setkali někde jinde, což se občas stávalo, chovala se ke mně s mnohem větším odstupem.

Jako už mnohokrát jsme v padoku stáli sami, protože trenér wykeham Harlow měl migrénu. Povšiml jsem si, že ho migrény nejčastěji přepadají, když je hodně zima. Možná to byl opravdu nefalšovaný fyzikální úkaz, jenže jaksi nabýval na intenzitě se vzdáleností příslušného závodiště od wykehamova křesla. Wykeham Harlow měl tréninkové stáje jižně od Londýna a zřídka se vypravil na severozápad až do Cheltenhamu. Pomalu stárnul a nechtěl přiznat, že mu v zimní odpolední tmě dělá potíže zpáteční cesta vozem.

Zazněl povel: „Jezdci do sedel!“ Dusty, hlavní wykehamův stájník, který trenéra čím dál tím častěji zastupoval, stáhl jediným pohybem z koně přikrývku a vyhodil mě do sedla.

Princezna mi popřála mnoho štěstí a já jí s úsměvem poděkoval. Ve světě překážkových dostihů není zvykem říkat „zlomte vaz“ jako třeba v divadle, protože na překážkách si člověk opravdu vaz zlomit může.

North Face byl ve vražedné náladě. Poznal jsem to, jakmile jsem se ocitl na jeho hřbetě a dal nohy do třmenů. Mezi mnou a koněm vždycky byla telepatie, teď taky, proto jsem svému partnerovi v duchu spílal, ale zároveň ho i přesvědčoval, že musí přestat zlobit a musí se soustředit na vítězství. Vyrázili jsme na větrem bičovaný kurs, aniž jsme dosáhli dohody.

Nezbývalo než doufat, že jeho chtivost vítězství bude silnější než mizerná nálada, že koně ovládne hned od startu. Většinou to tak vycházelo, i když se už v minulosti několikrát přihodilo, že North Face začal bojovat, až když už bylo pozdě. Ale většinou se zarputile a nepřátelsky choval na začátku, jako právě dnes.

Nemělo smysl šeptat mu sladká slova, poplácávat ho, drbat za ušima. Na to nedal. Jemu šlo o souboj vůle, jeho a mojí, a já mu takový souboj neodpíral.

Kroužili jsme kolem startu, zatímco se přitahovaly obříšníky a četla startovní listina. Celkem mělo běžet sedm koní. Čekali jsme, tváře jezdců pomalu promodrávaly chladem v ledovém listopadovém větru a vteřiny zvolna ubíhaly. Jakž takž jsme se seřadili, protože při překážkách se nelosuje pozice ani se nestartuje z boxů, a čekali jsme, až vyletí startovní pásky a my budeme smět vyrazit.

North Face reagoval na situaci tím, že nahrbil hřbet, sklonil hlavu a začal vyhazovat jako mezek. Ostatní jezdci mu spílali a drželi se od nás v uctivé vzdálenosti. Startér mě požádal, abych se raději poněkud upozadil.

Byl to hlavní dostih dne, i když spíš z důvodů prestižních, než kvůli peněžní dotaci, protože se běžel pod záštitou týdeníku, který zajistil maximální prostor televizního přenosu za minimální cenu. Dostih listu Sunday Towncrier se (pochopitelně) každoročně běžel v sobotu odpoledne, aby tento týdeník mohl hned příští den otisknout na titulní straně rozsáhlou reportáž s obvyklou dávkou sebechvály a dramatických snímků naznačujících skandální zápletky. Rozhodl jsem se, že jím za žádnou cenu neposkytnu dramatický obrázek Fieldinga letícího ze sedla ještě před startem. Spílal jsem koni do krav, do psů, ba do kurev. S touhle jemnocitnou elegancí jsem odstartoval.

Žralok

Byl mezkovitý a neochotný, takže jsme vyběhli pomalu a po několika krocích se ocitli dobře deset délek za polem. Pranic mě netěšilo, že z tribun bylo na start krásně vidět, nebyl diskrétně schovaný někde za lesem. Kůň ještě asi dvakrát vyhodil jak mezek, aby pobavil publikum, a to hned tak každý kůň neudělá, zvláště když právě nabíhá na první cheltenhamskou překážku.

Přes tu se jen taktak převalil, na doskoku skoro zůstal stát a než se dal znovu do běhu, ještě jednou vyhodil zadkem. Tělem i duší se bránil násilnému řízení ze sedla.

Před námi byly dva celé okruhy a devatenáct dalších překážek.

Vzdálenost mezi námi a ostatními koňmi se trapně prodlužovala. Zuřivě jsem se snažil koně pobídnout k většímu úsilí. Tak sakra koukej závodit, bestie, koukej trochu závodit, nebo skončíš v salámu pro psy. Já osobně tě zabiju, ty hajzle jeden, a jestli si myslíš, že se mě zbavíš, tak se sakra pleteš, já jedu s tebou, uličníku, celou cestu, máš to marný, tak koukej něco dělat, koukej závodit, přece vím, že tě to baví, tak se do toho sakra dej...

Nebylo to takhle poprvé. Zažil jsem s tímhle zvířetem podobnou situaci už mockrát, ale nikdy to nebylo tak zavilé. Na druhou překážku jsem se ho snažil navést co nejlíp, ale kůň moje pokyny jednoduše ignoroval, na překážce ztratil, co se dalo, a v dalším oblouku odmítl cválat.

Kdysi dávno předtím, když měl podobnou náladu, jsem zkusil nechat ho, ať si dělá, co chce, a on tehdy jednoduše po několika krocích zůstal stát. Ne, nezbyvalo nic jiného než s ním bojovat a čekat, až ho ta ďábelská zavilost přejde.

Brzdil předníma, jako by se bál z kopce, a to on se nebál, to jsem dobře věděl. Za příští překážkou, vodním příkopem, přistál se shrbeným hřbetem a hlavou u země, což je spolehlivý manévr k vystřelení jezdce ze sedla jako z praku. Jenže já jeho triky dobře znal, takže mě nezaskočil, v sedle jsem se udržel. Po tomhle roztomilém kousku jsme se ocitli dobře tři sta yardů za ostatními. Už to vážně přestávala být legrace.

To už jsem neměl jenom vztek, to jsem zuřil. Jeho zatracená mezkovitost nás zase připraví o vítězství v dostihu, který jsme mohli hravě vyhrát. Jako už tolikrát v minulosti jsem se sám sobě zapřísahal, že tuhle bestii už nikdy nepojedu.

Nikdy. Nikdy! V tu chvíli jsem to myslel skoro vážně.

Jako malé dítě, když pozná, že už se zlobením zašlo příliš daleko, se pak najednou začal snažit a vložil se do toho. Nepravidelný, tvrdý krok náhle získal rytmus a plynost, trucovitost zmizela, v koni se konečně probudila nádherná, nezdolná bojovnost a vůle zvítězit. Většinou to tak končovalo. Jenže tentokrát jsme byli za polem o jeden a půl furlongu. Kdybychom tohle ještě stačili dohnat a přijít první, znamenalo by to, že snažit se kůň od samého počátku, byl by o takovou vzdálenost zvítězil. Čistě teoreticky ovšem. Ztratili jsme celou jednu míli a zbývaly nám jen dvě míle, na kterých jsme to mohli napravit. Beznadějně. Člověk se prý nikdy nemá vzdávat.

Při druhém okruhu jsme yard po yardu pomalu dotahovali pole, až jsme byli deset délek za posledním koněm, vyčerpaným opozdilcem, a před námi byly poslední dvě překážky. Opozdilce jsme nechali za sebou na první z nich. Nebyli jsme už poslední, ale o to přece nešlo. Před námi stále běželo pět koní, všichni ještě s rezervou, všichni připravení na závěrečný boj na stoupajícím úseku dráhy na rovince.

Přes poslední překážku šlo všech pět koní před námi, ale North Face tam v letu získal dobře dvacet stop. Od doskoku cválal s takovou rychlostí a atletickou silou, až se člověku málem zdálo, že to zvíře, co předtím provádělo takové mezkovi té skopičiny, snad musel být jiný kůň.

Nezřetelně jsem slyšel burácení diváků. To obvykle nevnímám. North Face sklopil uši a uháněl soustředěným, ďábelským tryskem. Zrychloval, aby se dostal na pozici, která mu náležela a kterou předtím z pouhé vzpurnosti odmítal, přestože si v hloubi srdce přál být první.

Přitiskl jsem se k jeho šíji, abych kladl co nejmenší odpor, ani jsem se nepohnul, jen jsem držel pevně otěže a udržoval váhu stejnoměrně nad plecemi koně. Vyjížděl jsem ho rukama a vůlí, dělal jsem všechno pro to, aby tohle fantastické stvoření mělo šanci.

Ostatní koně začali ztrácet síly, stoupání je vyčerpávalo, to už tak bývá. North Face hravě minul celou klopýtající skupinku, a náhle byl před námi jen jeden jediný kůň. Jeho jezdec si byl vítězstvím zcela jistý, divže nespustil ruce do klína.

Bylo mi ho skoro líto, ale seslala mi ho nebesa. North Face ho v trysku minul až skoro u cílového sloupku. Jak jsme šli dopředu, zaslechl jsem zoufalý žokejův výkřik.

Bylo to až příliš těsné, říkal jsem si, když jsem koně přitahoval. Jako když

Žralok

člověk dostane milost pod šibenicí.

Svému koňskému partnerovi jsem z hlavy žádné myšlenky nevyčetl. Jen takový mlhavý náznak nálady, kterou bych u člověka popsal jako samolibé zadostiučinění. Většina koní ví, že zvítězili, je to na nich vidět. Nadmou prsa a drží hlavu hrdě vztyčenou. Jsou koně, na kterých je vidět zklamání, když prohrají.

Provinile, lítostivě nebo zahanbeně se neprojevují nikdy, soucit neznají. Bylo mi jasné, že North Face se mě příště zase pokusí shodit.

Princezna nás u odsedlávání vítězů očekávala s rozzářenýma očima a zardělými tvářemi. Jiskra v oku odrážela radost z vítězství, růže ve tvářích zbývaly po strachu ze zklamání. Sundal jsem sedlo, hodil si ho přes ruku a chvíli jsem se s princeznou zdržel, než jsem se vydal zvážit. Stáli jsme spolu, hlavy u sebe.

„Blahopřeji,“ řekla.

„Já myslel, že mi vynadáte.“

„Dnes vás zlobil opravdu víc než dost.“

„Ale je skvělý.“

„Máme trofej.“

„Hned se vrátím.“ Ponechal jsem ji ve středu hloučku novinářů. Měli ji rádi a vážili si jí, a to je hodně.

Prošel jsem, jak se sluší, vážnicí. Žokej, který se umístil jako druhý, se tvářil zahanbeně. Mohl si za to sám a šel poslušně vyslechnout povinné projevy. Na něj rozhodčí uvalí pokutu a že ho zaměstnavatelé vyhodí. Ostatní jeho prohře a mému vítězství už nevěnovali pozornost. Co bylo, bylo. Teď už všichni mysleli na příští dostih.

Předal jsem sedlo a helmu šatnáři, převlékl se do jiného dresu, šel se zvážit, pak jsem si přes dres, ve kterém pojedou následující dostih, natáhl znovu princezniny barvy, přičísl si vlasy a šel poslušně vyslechnout povinné projevy. Vždycky mi přijde hloupé, když na fotografiích jezdec vítězného koně přijímá trofej v jiných barvách, než ve kterých dostih jel. Proto jsem taky vždycky hleděl mít při těch příležitostech na sobě barvy majitelů vítěze, zvláště když mi na nich záleželo. Nic to nestojí, a na to, aby si člověk přetáhl jednu košili přes druhou a pak ji zase sundal, stačí dvě minuty. Připadá mi to správné. Závodiště, reprezentované v tomhle případě předsedou představenstva, děkovalo listu Sunday Towncrier za štědrnou podporu a velkorysost a Sunday Towncrier, reprezentovaný majitelem týdeníku lordem Vaughnleym, hlásal, že podporovat Národní honební dostihy a dostihový sport vůbec je přímo radost. Spouště fotoaparátů pilně cvakaly.

Holly nikde.

Žena majitele Towncrieru, hubená, nalíčená, vlídná paní postoupila vpřed (na sobě elegantní, na zakázku šitý kostým), aby princezně podala asi padesáticentimetrovou pozlacenou sošku. Nastalo všeobecné potřásání rukou a halasné gratulování. Princezna pak ještě přijala menší verzi stejné sošky za wykehama Harlowa, já inkasoval úsměvy, blahopřání a pozornost fotografů a tentokrát kupodivu žádné zlaté knoflíčky do manžet.

Lady Vaughnleyová se na mne mile usmála: „Nechtěli jsme, abyste vyhrál další do sbírky, takže letos dostanete také sošku.“ Přátelsky mi vložila do rukou malou pozlacenou figurku.

Upřímně jsem jí poděkoval. Měl jsem doma opravdu víc manžetových knoflíčků než košil.

„Že jste pro nás ale uspořádal dramatický finiš!“ řekla lady Vaughnleyová. „Můj muž byl úplně nadšený. Prý jste byl jako šíp vystřelený odnikud.“

„Měli jsme štěstí.“

Zadíval jsem se jí přes rameno. Očekával jsem automaticky, že ji provází její syn, vždycky byl s rodiči, když se jela Towncrier Trophy, motal se kolem nich, vyřizoval vzkazy, zařizoval, co bylo třeba, vlídný, ochotný, ne zrovna nejchytřejší.

„Váš syn tu dnes není?“ zeptal jsem se.

Rázem bylo po náladě. Ohlédla se nejistě na svého muže. Ten ale nezaslechl, na co se ptám. Odpověděla zarmouceně: „Ne, dnes tu není.“

„To je mi líto.“ Ne že by mě tolik mrzelo, že tu Hugh Vaughnley není k vidění, jako spíš kvůli sporu, který se zřejmě odehrál v jeho rodině. Lady Vaughnleyová přikývla, pomrkávala horními víčky a odvrátila se. Napadlo mě, že se ten spor odehrál v nedávné době a že asi jde o něco vážného, protože měla blízko k slzám. Princezna pozvala lorda a lady Vaughnleyovy do své lože, a oni ochotně její pozvání přijali.

„Pojďte s námi také, kite,“ řekla.

„Jedu v příštím dostihu.“

„Tak potom.“

„Přijdu rád, děkuju.“

Žralok

Všichni jsme nechali trofeje na stolku, aby je mohli poslat k vyrytí věnování a jména. Zatímco se princezna se svými hosty zvolna vzdalovala, vrátil jsem se do šatny.

Princezna mě vždy zvala nahoru k sobě, protože se mnou ráda probírala výkony svých koní. Všechny je milovala a hodně toho o nich věděla. Nejraději jezdila na ta závodiště, kde měla pronajaté vlastní soukromé prostory, tedy do Cheltenhamu, Ascotu, Sandownu a Lingfieldu, nebo tam, kde byla stálým hostem přátel, kteří takovými prostorami disponovali. Její smysl pro demokracii nedosahoval zase tak daleko, aby se postavila na otevřenou tribunu a hulákala s ostatním davem. Vyšel jsem ze šatny ve správných barvách pro příští dostih. Těsně vedle mne se vynořila Holly.

„Vyzvedlas výhru?“ zeptal jsem se jí.

„Nemohla jsem se k tobě vůbec probojovat,“ řekla znechuceně. „Všude samý funkcionář, nikoho tam nepouštěli..., těch lidí...“

„Poslyš, je mi líto, ale já už zase musím jet.“

„Tak ihned po dostihu.“

„Ano hned.“

Tentokrát jsem jel míň zajímavé zvíře, než byl North Face, středně schopného, všedního a nepřiliš chytrého koně. Nicméně jsme oba dělali, co jsme mohli, a přišli jsme třetí k potěšení majitelů i trenéra. Pro mě to byl chleba, pro ně takové umístění krylo výdaje. To je základ dostihů.

Prošel jsem vážnicí a rychle se oblékl do civilu. Když jsem vyšel z šatny, Holly už na mne čekala.

„Kite, takže...“

„Moment, ještě musím k princezně.“

„Kite ne!“ Už ztrácela trpělivost.

„Je to moje zaměstnání...“

„To jako že za tebou nesmím do práce?“

Vzdal jsem se. „Dobře. Tak co se děje?“

„Četl jsi tohle?“ vytáhla z kabelky list vytržený z deníku Daily Flag.

„Nemluvilo se o tom v šatně?“

„Za prvé ne, za druhé taky ne.“

Zadával jsem se na červeně orámovaný odstaveček na stránce označené Intimní drobnosti, tedy tam, kde se většinou tiskla neověřená či zastaralá fakta a všemožné dohady, jen aby se rozvířily nepříjemnosti.

„To je ze včerejška,“ podíval jsem se na datum.

„Ano. Jistě. Přečti si to!“

Poslechl jsem:

Mezi lidmi se říká, že to s Robertsonem (Bobbym) Allardeckem (32), trenérem dostihových koní, synem magnáta Maynarda Allardecka (50), jde z kopce. Bobby nikdy nebyl tatíčkův miláček. Teď koupil víc, než na co má, chlapec jeden nezvedený, a hádejte, kdo mu nepřispěchá na pomoc. Sledujte tuto rubriku - přineseme další podrobnosti.

Robertson (Bobby) Allardeck (32) byl mužem mé sestry Holly.

„To je pomluva, Bobby je může klidně zažalovat.“

„Jak? Za co? My na to nemáme. A není vůbec jisté, že bychom vyhráli.“

Zadával jsem se na její ztrhaný obličej, jindy tak hladký, bez vrásek. „Takže je to pravda?“

„Ano i ne. Jak se to vezme. Samozřejmě, že jsme nakoupili za víc, než na kolik máme. To dělá každý. Bobby koupil koně. Sakra, teď přece probíhají dražby ročků. Všichni trenéři kupují ročky, i když na ně zrovna v tu chvíli nemají. To je normální a ty to dobře víš.“

Přikývl jsem. Trenéři na dražbách nakupují ročky pro své zákazníky. Platí hned, potom doufají, že se jim peníze v dohledné době od zákazníků vrátí. Taky se stane, že zákazník couvne, když už je roček koupený. Někdy zase trenér úmyslně koupí tak jednoho dva ročky navíc, pro sebe, sám si je pak vychová a prodá se ziskem. V každém případě je v době, kdy probíhají dražby ročků, zcela běžné, že si lidé půjčují od banky tisíce liber, i když na krátkou dobu.

„Kolik koní z těch, co koupil, Bobby nemůže prodat?“

„Ale on je nakonec prodá všechny,“ přesvědčovala mě Holly

„Dobře. Ale teď?“

„Tři. Zůstali nám tři.“

„Kolik to dělá?“

„Víc jak sto tisíc.“

„To zaplatila banka?“

Přikývla. „O to nejde, nakonec by se to srovnalo, ale kde sakra přišel ten

Žralok

mizerný plátek k těmhle informacím? A proč to proboha vůbec otiskli? Chci říct, že z toho přece nikdo nic nemá.“ „A dál?“

„A dál... Všichni, co jsme jim dlužní, tak nám teď jeden za druhým volají a chtějí, abychom jim zaplatili. Vlastně nám dokonce vyhrožují, ošklivě, jako že to poženou k soudu a tak. Včera celý den... A dnes ráno volal obchodník s krmením, že nám zastaví dodávky, dokud nezaplatíme, a my tam máme třicet nenažraných koní a majitelé nám pořád volají, jestli Bobby vůbec bude jako trenér pokračovat, a mezi řečí trousí náarážky, jako že by taky svoje koně od nás dali jinak.“

To se mi nějak nezdálo. „To toho tolik nadělají kvůli jednomu pitomému sloupečku v novinách?“

„Ano.“ Měla slzy na krajíčku. „Někdo ty noviny nastrkal pod dveře dobré polovině obchodníků v Newmarketu, rozevřené na téhle stránce, ten odstavec červeně orámovaný. Tyhle noviny patří kováři. Přišel nám dnes ráno několik koní okovat, a prý ať zaplatíme předem. Dělal, jako když to myslí z legrace, ale vlastně to myslel vážně. Ostatní se chovali hůř.“

„Předpokládám, že si asi nemůžete dovolit všem zaplatit a ať vám...“

„To víš že ne. Banka by šeky neproplatila. Musíme to splácet postupně, jako vždycky. Nakonec zaplatíme všem, jen když nás nechají v klidu a počkají, až na ně dojde.“

Většina trenérů žila jako Bobby s Holly, věčně na hranici přečerpání konta v bance za povolenou mez, pracně dolovali z majitelů koní peníze, které by kryly výdaje, krmení, mzdy a daně. Někteří majitelé platili s několikaměsíčním zpožděním, ale jejich koně mezitím žrát museli a stájníci požadovali výplatu na minutu. Tak se samozřejmě lehce stalo, že v hotovosti občas vznikla nějaká ta díra.

„Víš co?“ řekl jsem. „Zajdi si ještě na jeden trojitý gin a já zatím skočím za princeznou.“

2

Princezna Casilia, Mme de Brescou (abych uvedl celý její titul) pozvala jako obvykle několik přátel, aby s ní poobědvali a dívali se z její lóže na dostihy. V jejích místnostech byli tedy kromě ní ještě Vaughnleyovi a celá menší sbírka kožíků a tvídových obleků, s jejichž majiteli jsem se při podobných příležitostech opakovaně scházel.

„Znáte se se všemi, že?“ zeptala se mě princezna a já přikývl, přestože jsem si dobře polovinu jmen přítomných pánů a dam nepamatoval.

„Dáte si čaj?“

„Ano, děkuju.“

Číšnice, kterou jsem taky vídal častěji, mi bez ptaní a s úsměvem nalila šálek bez cukru, bez mléka, jen s plátkem citronu.

Princezně zařizoval architekt její prostory na všech závodistiích zcela stejně. Všude smetanové textilní tapety na stěnách, na zemi kávově hnědý koberec, uprostřed místnosti stůl se skleněnou deskou a kolem pohodlné židle. V pozdním odpolední, kdy jsem obvykle za princeznou chodil, býval stůl už odstavený ke stěně a nebyly na něm velké talíře, ale mísy s chlebičky, s křupavým pečivem, láhve s pitím a krabice s doutníky. Princeznini hosté se často zdrželi dlouho po skončení dostihového programu.

Jedna z dam vzala talířek s lákavě vyhlížejícími koláčky a nabídla mi.

„Ne, děkuju mnohokrát, teď ne,“ omlouval jsem se zdvořile.

„Ani teď, ani jindy,“ vysvětlovala princezna své přítelkyni. „Sladkosti nejí. A nepokoušejte ho, je hladový.“

Přítelkyně se zatvářila překvapeně a zmateně. „Ach! Já si to vůbec neuvědomila. Je přece tak velký.“

„Však já taky hodně jím,“ usmál jsem se. „Ale tohle ne.“

Princezna se po mně nedůvěřivě podívala, protože dobře věděla, jak nerovný boj svádím, abych se udržel na deseti kamenech, tedy něco pod čtyřiašedesáti kilogramy.

Přítelkyně byla zvědavá. „Co tedy jíte, když nejíte žádné pečivo?“

„Hlavně humry.“

„To snad ne!“

Průvodce dotyčné dámy, pán s dlouhým knírem a dlouhými zuby, se na mne kriticky zadíval.

„Málem jste to v hlavním dostihu zmeškal, co?“

„Obávám se že ano.“

„Divil jsem se, co to tam vzadu pořád vyvádíte. Málem jste to dokonale pokazil, co? Princezna z toho byla velmi nesvá, bylo jí to nepříjemné, to vím, protože my všichni tady jsme si na vás vsadili.“

Princezna se vmísila do řeči. „North Face někdy dovede hodně zlobit, Jacku,

Žralok

přece jsem vám to říkala. Je strašně paličatý a někdy je opravdu těžké přimět ho, aby se snažil.“

„Od toho má jezdece, aby ho k tomu přiměl,“ Jack byl asi v bojovné náladě. „S tím snad souhlasíte?“

„Samozřejmě,“ odpověděl jsem.

To Jacka zarazilo v rozletu a princezně zaškubalo rty.

„Pak jste ho ale pořádně rozpálil,“ řekl lord Vaughnley, který zaslechl, o čem se hovoří. „To byl vzrušující finiš! Za něco takového by leckterý sponzor dal kdeco. Nezapomenutelné. O tom se bude ještě dlouho mluvit. Na to budou lidé vzpomínat, na finiš, jaký zaběhl North Face při letošním Towncrieru. Skvělé!“ Jack jeho nadšení nesdílel a zvolna se od nás odpoutal. Z šedých očí lorda Vaughnleye vyzařovala dobrosrdečnost. Přátelsky mě poplácal po zádech. Byla to pochvala.

„Třikrát za sebou!“ řekl. „Udělal jste nám skvělou reklamu. Poslyšte, nebavilo by vás podívat se, jak se v pátek tisknou noviny?“

To mne překvapilo. „Jistě, to bych viděl velmi rád.“

„Mohli bychom uveřejnit snímek, jak se díváte na svou fotografii v rotačce.“

Takže to není jen dobrosrdečnost, říkal jsem si. Je za tím i mentalita novináře tělem i duší.

Lord Vaughnley Towncrier zdědil. Asi padesátiletý syn tiskového magnáta starého ražení, který se v třicátých letech prodral nahoru a tisícům lidí přinášel ke snídani vzrušující novinky. Vaughnley starší koupil zkomírající venkovský týdeník a stvořil z něj štavnatý list čtený po celé zemi. Přestěhoval redakci na Fleet Street a po čase založil i deník, dosud velice prosperující, navzdory uštěpačným útokům mladší konkurence.

Starý pán byl svérázný, průbojný dobrodruh. Jeho syn byl vážnější, dobrý organizátor a hlavně propagátor. Towncrier, původně převážně nevážný plátek, se stal téměř státotvornou tiskovinou. Zvláštní a zajímavý úkaz generační změny ve vedení.

Přemýšlel jsem o nejmladším Vaughnleyovi, o Hughovi, příštím dědici. Milý vlídný mladík, neprůbojný, toho času očividně na kordy s pány rodiči. Jestliže Towncrier vydrží a dostane se do jeho rukou, budou se v něm tisknout neškodné fráze, vata, sirup.

Naproti tomu byl Daily Flag důsledně ostrý jako břitva a patřil mezi hlavní konkurenty Towncrieru. Před krátkou dobou Flag po těžkém zákulisním boji koupil tvrdý, ctižádostivý podnikatel, údajně velmi chtivý moci a šlechtického titulu. Kráčel za svými dvěma cíli dobře vyšlapanou, osvědčenou cestou. Daily Flag denně rozvířoval klidné hladiny a šlapal na ty nejposvátnější paty, takže den po dni získával další odběratele.

Pořád jsem měl v hlavě Hollyiny starosti. Protože jsem se s lordem Vaughnleym setkal už několikrát při různých slavnostních a výročních večerech, při kterých se těm šťastným udělovaly ceny (jezdeckým šampionům, nejlepším trenérům, nejúspěšnějším majitelům atd.), odvážil jsem se ho zeptat, jestli náhodou neví, kdo odpovídá za rubriku Intimní drobnosti ve Flagu.

„Kdo odpovídá? Snad spíš nezodpovídá!“ odpověděl s odporem téměř štítlivým.

„Tak tedy nezodpovídá.“

„Proč se ptáte?“

„Protože tam někdo zcela bezdůvodně napadl mého švagra.“

„Hm. To je nepřijemné. Ale to víte, příteli, bezdůvodné útoky jsou přesně to, co lidé rádi čtou. Noviny prodává destruktivní kritika, ne pochvaly. To aspoň říkával můj otec, a ten měl většinou pravdu. Žijeme v nelítostném světě. Vždycky takový byl a bude. Křesťané se hodí lvům a my si sedneme někde do chladku, vyhledáme si pěkná místa a máme krvavou podívanou zaručenou. Můj milý, lidé si kupují noviny, aby si prohlédli oběti s utrhanými údy. Můžete být rád, že ve vašem případě neteče krev, to už je pokrok.“ Usmíval se na mne, jako by mluvil s malým dítětem. „Ta intimní rubrika, jak jistě víte, je celý velký komplex, pracuje tam houf novinářů vyhrabávajících nuggety, a pak celá síť informátorů z nemocnic, márnic, nočních klubů, policejních stanic i z méně přitažlivých míst. Referují telefonicky o špíně, kterou našli, a pak za to inkasují peníze. My si v novinách počínáme stejně. Dělají to všechny noviny, kdybychom to nedělali, tak by rubriky ze společnosti nikdo nečetl.“

„Já bych se ale rád dozvěděl, odkud tu informaci o mém švagrovi mají. Kdo komu co řekl a proč, jestli mi rozumíte...“

„Hm.“ V šedých očích měl zamyšlený výraz. „Šéfredaktorem Flagu je Sam Leggatt. Toho byste se mohl zeptat, samozřejmě. Ale on vám to stejně neřekne, i kdyby to od svých lidí zjistil. Obávám se, že tam narazíte na kamennou zeď, příteli.“

„A vy to považujete za správné,“ usoudil jsem podle toho, jak mluvil. „Pevně sevřené řady, nevyzrazovat informátory a tak.“

Žralok

„Pokud vašemu švagrovi skutečně vznikla nějaká hmotná škoda, mohl by požádat svého právního zástupce, aby Samovi Leggattovi oznámil, že ho bude stíhat pro pomluvu, jestli okamžitě neuveřejní omluvu a věc nedementuje. Někdy to zapůsobí. A když ne, tak by se třeba vašemu panu švagrovi podařilo získat menší finanční kompenzaci mimosoudně. Ale být vámi, určitě bych mu neradil žádnou silovou akci, hnát věc až před porotu. Flag má svoje vlastní ostrílené právníky a ti s nikým nejednají v rukavičkách. Vyhrabali by na světlo a obrátili na ruby nejnevinější tajemství vašeho švagra a pošpiní-li by všechno, nestačil byste se divit. Váš švagr by trpce litoval, že se do toho vůbec pustil. Ubezpečuji vás, že to je velmi dobře míněná rada.“

Řekl jsem mu pak, jak noviny doručili jednotlivým Bobbyho dodavatelům až pod dveře, příslušný odstavec červeně označený.

Zamračil se. „Řekněte mu, ať informátora hledá na svém vlastním prahu. Pomluvy často vznikají ze zášti místních lidí. Stejně jako řeči o farářích a jejich hospodyních.“ Krátce se usmál. „Stará dobrá škodolibost a nepřejícnost. Co by si bez nich noviny počaly!“

„Tomu říkám doznání!“ řekl jsem s humorem.

„Ale my také voláme po míru, čestnosti, harmonii, po zdravém rozumu a spravedlnosti pro všechny, o tom vás mohu ubezpečit.“

„Já vím.“

V tu chvíli položila princezna lordu Vaughnleyovi ruku na rameno, aby s ní šel na balkon, podívat se na poslední dostih. Omluvil se, že musí jít za hosty svého listu, prý je zatím na chvíli odložil v reprezentačních místnostech závodistiště.

Odešel i se svou paní.

„Tak kíte, teď když jsou všichni venku a dívají se na dostih, mohl byste mi něco povědět o North Faceovi.“

Sedli jsme si vedle sebe jako už tolikrát, a já jí zcela otevřeně vyprávěl, co se odehrálo mezi mnou a koněm.

Když jsem skončil, tvářila se zamyšleně. „Víte, chtěla bych mít váš cit pro to, co si takový kůň myslí. Já si dokonce i opřela hlavu o hlavu koně, ale nic mi to nebylo platné.“ Trochu rozpačitě se usmála. „Já na nich nepoznám nic. Jak se vám to daří?“

„To sám nevím. Jen si myslím, že dát hlavu k hlavě nepomůže. Víím, co se v nich děje, jen když je jedu. Ne že bych si to představoval ve slovech. Prostě je to jen pocit, dojem. Tohle cítí spousta jezdců. Kone mají telepatické nadání.“

Zadívala se na mne s hlavou ke straně. „Jenže vy, kíte, umíte číst myšlenky i lidem, nejen koním. Už se mi mnohokrát stalo, že jste mi odpověděl na otázku dřív, než jsem vám ji položila. Je to zvláštní. Jak to děláte?“

To mě vyvedlo z míry. „Já nevím.“

„Ale víte o tom, že takovou schopnost máte?“

Já... totíž..., míval jsem ji. Já a moje dvojče, moje sestra Holly, jsme si uměli navzájem číst myšlenky. Kdysi. Jako zvláštní způsob dorozumívání, místo slov. Ale v posledních letech jsme z toho vyrostli.“

„Škoda. Je to opravdu zvláštní dar.“

„Nemůže ale existovat na základě logické úvahy.“

„Ale ano. Existuje.“ Pohladila mě po ruce. „Za dnešek vám děkuji, přestože jste mi s North Facem málem přivodili infarkt.“

Beze spěchu vstala. Kdysi dávno se dokonale naučila jak nenásilně ukončit rozhovor v okamžiku, kdy se jí to hodí. Vstal jsem taky a zdvořile poděkoval za čaj. Usmála se na mne zpod přivřených víček, jak dělávala často a já věděl, že to není koketerie, ale způsob jak skrýt, co si myslí.

Byla vdaná, měla muže, ke kterému se každý den vracela. Monsieur Roland de Brescou, starší Francouz aristokratického původu, velmi zámožný. Setkal jsem se s ním dvakrát. Křehký bělovlasý pán s přísným nosem, na invalidním vozíku. Občas jsem se princezny ptal, jak se mu daří. Nikdy jsem z její odpovědi neodhadl, co ke svému muži cítí. Je-li to láska, úzkost, frustrace, netrpělivost, potěšení..., nic nedala najevo.

„Teď máme před sebou Devon and Exeter, že?“ řekla.

„Ano princezno. Poběží nám tam Bernina a Icicle.“

„Dobře, takže se tam v úterý uvidíme.“

Potrásli jsme si rukama. Někdy, po mimořádném vítězství, jako bylo to s North Facem, jsem měl sto chutí ji na tu tvář jako z porcelánu políbit. Určitě by to považovala za neslýchanou drzost a nejspíš by mě vyhodila. Zachoval jsem se tedy způsobně, podle jejích pravidel, mírně jsem se uklonil a odešel.

„Tobě to trvalo!“ stěžovala si Holly. „Ta ženská s tebou zachází jako s mopslíkem. Dělá se mi z toho nanic.“

„No... prostě..., tady mě máš.“

Čekala na mě před vážnicí. Stála tam v ledovém větru, místo aby pohodlně seděla

Žralok

v baru. Ten trojitý gin byl žert, protože Holly skoro vůbec nepila, ale skutečnost, že nedokázala chvíli někde posedět, jasně ukazovala, jak veliké má starosti.

Poslední dostih už skončil a davy proudily k parkovištím. Žokejové a trenéři, funkcionáři, šatnáři a lidé od tisku se všude kolem nás loučili. Bylo ještě odpoledne, ale už se stmívalo, nejvyšší čas jet z práce domů. Práce je práce, i když jejím výsledkem je zábava pro lidi. Zábava prý patří mezi průmyslová odvětví na vzestupu.

„Pojedeš se mnou k nám?“ zeptala se Holly. Už hodinu jsem očekával, že si to bude přát.

„Pojedu.“

Ulevilo se jí tolik, že se to snažila zakrýt pokašláním, vtipkováním a třaslavým smíchem. „Pojedeme tvým vozem, nebo mým?“

Chvilí jsem uvažoval. „Pojedeme každý svým ke mně a odtamtud pojedeme tvým autem a já budu řídit.“

„Dobře.“ Polkla nasucho. „Kite, já.“

„Nech toho.“

Přikývla. Už dávno jsme uzavřeli nepsanou smlouvu, že jeden druhému nebudeme děkovat. Vděčnost se projeví líp, když člověk na oplátku taky pomůže, když je třeba, ihned a bez zaváhání. Od Hollyina sňatku se smlouva mnoho neuplatňovala, ale platit nepřestala. Aspoň já to tak cítil, a jak bylo vidět, Holly taky, jinak by za mnou nepřijela.

Byli jsme si s Holly víc podobní, než jiná dvou vaječná dvojčata, ale zdaleka jsme nebyli k nerozeznání jako Sebastian a Viola. Shakespeare to projednou trochu popletl. My jsme oba tmavovlasí, kudrnatí, máme světle hnědé oči, vysoké čelo, dlouhý krk a snědou pleť. Naše nosy se liší, ústa taky, ale zasazení očí a obočí jsou stejná. Nikdy jsme neměli pocit, jako že stojíme před zrcadlem, když jsme se na sebe dívali, ale tvář toho druhého jsme znali důvěrněji než vlastní. Když nám byly dva roky, naši mladí, jiskřiví rodiče nás svěřili dědečkovi a babičce a odjeli lyžovat do Alp. Tam sjeli přímo do laviny. Dědeček a babička (z tatínkovy strany) byli zdrcení, samozřejmě, a nás si už nechali. Vychovali nás, a v mnoha směrech jsme ani lepší výchovu nemohli mít. Nicméně se nějak stalo, že jsme s Holly jeden na druhém lpěli víc, než jak to bývá u dětí v normální rodině. Vynalézali jsme vlastní tajnou řeč a časem jsme se dopracovali vzácného umění rozumět si beze slov. Ne že bychom jeden druhému něco sugerovali, prostě jsme poznali, co si ten druhý myslí. Byli jsme prostě ladění na stejné vlnové délce. Nějak se to tak vyvinulo, aniž jsme si to uvědomili. Stalo se třeba opakovaně, že jsme každý byli někde docela jinde než ten druhý, a pak jsme zjistili, že nás ve stejnou chvíli napadlo totéž, jako že jsme si v knihovně vypůjčili stejnou knížku. Taky jsme kupovali stejné věci. Jednou jsme oba současně koupili jeden druhému kolečkové brusle, týž den. Měl to být dárek k narozeninám. Oba jsme tajný nákup schovali v babiččině skříni. To už babičce přišlo dost zvláštní. Dávno předtím si všimla podivuhodného úkazu, že když se zeptá: „Holly, kde je kit?“ nebo: „Kite, kde je Holly?“ víme jeden o druhém, i když se to zdá být nemožné.

Naše umění číst si vzájemně myšlenky nejenže přežilo bouře dospívání, ale po pubertě ještě zesílilo, a taky jsme si je už uvědomovali a náležitě využívali, kdykoli bylo třeba. V mladé dospělosti nás potom pojilo zvláštní, mimořádné přátelství. Před lidmi jsme se samozřejmě chovali jeden k druhému zlehčujícím způsobem, škádli jsme se, zlobili, ale v hloubi duše jsme byli vždy zajedno. Když jsem se od dědečka a babičky odstěhoval a koupil si za vydělané peníze vlastní dům, Holly se na čas přestěhovala ke mně. Pracovala a nocovala sice v Londýně, ale ke mně přijížděla pravidelně a samozřejmě, kdykoli se jí to hodilo. Oba jsme považovali za jednoznačné, že můj dům je i její.

A tak plynul čas, až se Holly setkala s Bobbym Allardeckem a provdala se za něho.

Pak naše telepatická schopnost začala upadat, až skoro vymizela. Napadlo mě, jestli Holly ten „příjem“ nezarazila úmyslně, pak jsem si ale uvědomil, že já vlastně taky. Zahájila nový život a nepatřilo se, abych se jí do toho života pletl, abych se jí držel.

Po čtyřech letech se už někdejší myšlenkové pouto natolik oslabilo, že jsem nepocítil ani sebemenší záchvěv jejího zoufalství, zatímco před lety bych ihned věděl, že je v nesnázích, a už bych jí telefonoval, co je.

Na parkovišti jsem se Holly zeptal, kolik jí vyhrál North Face.

„Tedy to ti řeknu, to ti vážně vyšlo na poslední chvíli.“

„Hm.“

„No nic. Šla jsem si vsadit u totalizátoru, ale tam byly takové fronty, že jsem

Žralok

to vzdala a šla se dívat dolů na dostih. Když jsi zůstal viset tak daleko vzadu, byla jsem ráda, že jsem si nevsadila. Pak začali bookmakeři dole u zábradlí vykřikovat pět ku jedné. No řekni, pět ku jedné, když jsi startoval jako favorit. Když jsi jel kolem tribun, tak lidi dokonce bučeli. To jsem dostala vztek. Ty přece vždycky jedeš, jak můžeš nejlíp, bučet a pískat nemuseli. Tak jsem se sebrala a šla k jednomu z těch bookmakerů, co nabízel pět ku jedné a vsadila jsem si u něj všechno, co jsem u sebe našla. Asi to mělo být gesto. Takže jsem vyhrála sto dvacet pět liber a mám čím zaplatit instalatéra. Takže děkuju.“

„Instalatér taky dostal noviny?“

„Ano.“

„Někdo toho o vás hodně ví.“

„Jo. Ale kdo? Hloubali jsme nad tím skoro celou noc, vůbec jsme se nevyspali.“

Byla opravdu nešťastná. „Kdo nás takhle nenávidí?“

„Nevyhodili jste náhodou poslední dobou nějakého zamindrákovaného zaměstnance?“

„Ne. Letos máme docela slušné stájníky, lepší než jindy.“

Došli jsme k jejímu vozu a odjeli k mému.

„Už jsi dostavěl ten svůj dům?“ zeptala se.

„Skoro.“

„Ty jsi střelený!“

Usmál jsem se. Holly měla ráda pevné, jisté plány, všechno předem promyšlené. Měla mě za blázná, protože jsem zničehonic koupil od jednoho stavitele na pokraji bankrotu zcela dostavěnou kostru domu bez střechy. Stavitel jednou večer seděl v naší místní hospodě, když jsem tam zašel na večeři. Opíral se zasmušile o pult a zapíjel žal. Prý si ten dům stavěl sám pro sebe, ale už nemá na dostavbu. Musel všechny práce zastavit.

Kdysi jsem pro něho jezdil, ještě za lepších časů, znali jsme se už několik let. Tak se stalo, že jsem se s ním druhý den ráno vydal na dům podívat. Líbila se mi jeho dispozice, a tak jsem ho na místě koupil a milého stavitele si najal, aby dům dostavěl. Platil jsem mu týdně za vykonanou práci. Věděl jsem, že to bude výborný dům, a byl jsem pevně rozhodnutý se tam nastěhovat ještě před Vánocemi, ať už je hotový nebo ne, protože jsem svůj dosavadní domeček prodal, podepsal smlouvu a zavázal se, že do té doby bude volný. Neměl jsem tedy na vybranou.

„Pojeďu za tebou, ale ne abys jel jako předtím v Towncrieru.“

Jeli jsme v konvoji důstojným tempem až do dostihové vesničky Lambourn na berkshirských pláních. Tam jsem dal auto do garáže a vyrazil s Holly na víc než půldruhé stovky kilometrů dlouhou pouť do Newmarketu v Suffolku, do hlavního města dostihového světa.

Já měl raději neformální, domácí prostředí malého Lambournu, Holly a Bobby dávali přednost vznešenějšímu Newmarketu. Lépe řečeno, cítili se tam líp až do chvíle, než se bůhví odkud vynořila dravá štika, aby je pozřela.

Vyprávěl jsem Holly, že podle lorda Vaughnleyho by sice bylo možné žádat od šéfredaktora Flagu dementi, ale že by nebylo moudré soudit se. Řekla, že to musím opakovat Bobbymu. Už byla mnohem klidnější, jak jsme spolu bok po boku ujížděli, a mě napadlo, že možná věří v moje organizační schopnosti víc, než si věřím já sám. Teď nešlo o to nabančit klukovi, který ji štípl ve škole do pozadí, tentokrát to bylo něco podstatně jiného, bylo to horší a nějak divnější, dokonce to předčilo i situaci, kdy jsem musel donutit nepoctivého obchodníka automobily, aby si vzal nazpět vůz, který jí vnučil.

Holly skoro celou cestu do Newmarketu prospala a já ve snu netušil, do čeho se řítím.

Dojeli jsme do stájí k Allardeckovým asi v osm hodin. Všude svítila světla a byl tam ruch, ačkoli v tu hodinu by tam správně měla být tma a klid. Uprostřed dvora stál velký dopravní box s otevřenými vykládacími dveřmi a spuštěnou rampou, vedle stál nějaký člověk a cizí stájník právě zaváděl do boxu koně. Dvířka stájí, ze kterých koně vyvedl, svítila žlutě do noci, otevřená dokořán. O kousek dál, v jasném světle lamp, jako na jevišti, bylo vidět dvě mužské postavy. Hrozily na sebe pěstmi a šermovaly rukama.

Jednou z nich byl můj švagr Bobby. Kdo byl ten druhý?

„No nazdar,“ vydechla Holly. „To je jeden z našich majitelů. Odváží si koně. A dluží nám celý balík.“

Vyskočila z auta div ne za jízdy a utíkala k oběma mužům. Nezmohla nic, pokud jsem viděl, hádka pokračovala zcela nerušeně. Ti dva Holly prostě nebrali na vědomí.

Někam vletět a zjednat si tvrdě autoritu, na to moje klidná, mírná sestra nebyla. Tě spíš sedí doma, hezky vařit, starat se o domácnost a obecně plnit povinnosti vlídné, staromódní paní domu. Patřila ke generaci, která si takovou roli mohla, ale nemusela vybrat, nepatřila k těm, kterým žádná jiná role

nezbývá, a proto k ní mívají odpor.

Vystoupil jsem a šel se podívat, jestli bych nemohl být k něčemu dobrý. Holly mi vyběhla naproti.

Mluvila naléhavě. „Nemůžeš ho nějak zarazit? Pokud si ty koně odveze, už nám nikdy nezaplatí, co nám dluží.“

Stájník mezitím dovedl koně až k rampě, ale koni se nechtělo nahoru. Bez zaváhání jsem došel ke stájníkovi, zastoupil mu pod rampou cestu a nařídil mu, aby koně odvedl nazpět, odkud ho přivedl.

„Cože?“ zeptal se. Byl hodně mladý, menší, a tvářil se vyjeveně, když jsem se před ním zničehonic vynořil ze tmy.

„Odveďte koně do stáje, zhasněte tam světlo a zavřete dvířka. A to ihned.“

„Ale pan Graves říká...“

„Poslechněte mě.“

Váhavě se ohlédl na oba hádající se muže.

„Jste zdejší zaměstnanec, nebo jste přijel s tímhle boxem?“

„Já přijel.“ Zadíval se na druhého muže, stojícího poblíž boxu. Ten do té chvíle nepromluvil a nevyvinul žádnou činnost. „Co mám dělat, jíme?“ zeptal se ho.

Já se zeptal: „Kdo jste?“

„Řidič. Mě vynechte.“

„Dobře.“ Obrátil jsem se znovu ke stájníkovi. „Toho koně neodvezete. Zaveďte ho zpátky.“

„Nejste vy Kit Fielding?“ zeptal se nejistě.

„Ano. Jsem bratr paní Allardeckové. Tak pohyb!“

„Ale pan Graves...“

„Já to s panem Gravesem vyřídím. Toho koně dnes neodvezete.“

„Ty koně,“ opravil mě stájník. „Jednoho jsem už naložil.“

„Tak tedy vezměte na vědomí, že tu zůstanou oba. Až zavedete zpátky tohotohle, vrátíte se pro toho, kterého jste už naložil.“

Mládenec se na mne váhavě podíval, pak koně otočil a pomalu ho vedl k jeho domovu, k osvětlenému stání.

Jakmile dohadující se dvojice zpozorovala změnu směru, kterým se kůň ubírá, hádky ustala, jako když utne. Cizí muž se okamžitě odpoutal od Bobbyho a křičel přes celý dvůr na stájníka: „Hele, co si sakra myslíš, že děláš? Okamžitě toho koně nalož!“

Mladík se zastavil. Šel jsem rychle za ním, vzal udivené zvíře za úvazek a zavedl do jeho stání. Mladík se mi v tom nijak nepokusil zabránit. Pak jsem vyšel ven, zhasl a zavřel vrátka na závoru.

Pan Graves (zřejmě to byl pan Graves) se ke mně blížil s bojovným výrazem a zuřivě mával rukama.

„Jak si to ksakru představujete? Kdo si myslíte, že jste?“ řval na mne. „To je můj kůň! Okamžitě ho sem přiveďte!“

Zůstal jsem stát před zavřenými vrátky, zády se o ně opíral, jednu nohu překříženou přes druhou, ruce založené. Pan Graves taky strnul, ohromený a nepříčetný vzteky.

„Okamžitě ustupte!“ řval jako tygr a píchal prstem do tmy. „To je můj kůň, já ho odsud hodlám odvézt a nikdo mi v tom nezabrání!“

Obtloustlý obličej měl rudý vzteky. Měřil sotva metr šedesát, od paty k olysalé hlavě, a neměl sebemenší šanci pohnout mojí tělesnou schránkou, o takových dvacet čísel vyšší.

„Pane Gravesi,“ řekl jsem klidně. „Ty koně si odvedete, až zaplatíte účty.“

Otevřel ústa, ale nenalézal slov. Pokročil kousek dopředu, aby se na mne pořádně podíval. Přiznávám, že jsem měl tvář ve stínu.

Jo, je to on. Kit Fielding,“ napověděl jsem mu. „Bratr Holly.“

Zavřel ústa. „A co je vám ksakru do týchle věci. Klidte se mi z cesty.“

„Jde mi o váš šek,“ pokračoval jsem klidně. „Máte přece s sebou šekovou knížku, ne?“

Začal v duchu kalkulovat, ale já mu nedopřál čas, aby se mi vykroutil.

Řekl jsem: „Jistý Flag věčně slídí po drbech do svých proslulých intimít. Jistě by je zajímalo, jak si majitel krade v noci vlastní koně, aby nemusel platit účty, co říkáte?“

„To je výhrůžka!“ křičel rozzuřeně.

„Souhlasí.“

„To byste neudělal.“

„Ale ano, na to se spolehněte. Dokonce bych i naznačil, že kdoví jestli na ty účty vůbec máte, že třeba nemáte nejen na tyhle, ale i na jiné. Pak by se na vás všichni vaši věřitelé sesypali jako sršni, to mi věřte.“

„Ale to je přece..., to je...“

„To je přesně to, co se stalo Bobbymu. A jestliže má Bobby potíže s hotovými

Žralok

penězi..., pak je to vaše vina vaše a vám podobných, kdo řádně neplatí účty.“ „Jak se opovažujete takhle se mnou mluvit!“ běsnil.

„Prostě se opovažuju, proč ne.“

„Ohlásím to Jockey Clubu!“

To byla planá výhrůžka, blábolil nesmysly. Ohlédl jsem se přes rameno na Holly a Bobbyho. Oba stáli poblíž a všechno slyšeli.

„Bobby, jdi a přines účet pana Gravese. A pečlivě zkontroluj, aby tam bylo všechno, nevynechej ani jednu položku, tohle je tvoje jediná šance.“

Bobby se vzdálil skoro klusem, za ním už váhavěji šla Holly. Gravesův stájník a šofér ustoupili do tmy, takže jsme „ve světle ramp“ zůstali s panem Gravesem sami, jako živý, nehybný obraz. Čekali jsme.

Dokud je kuň ve stájích trenéra, má trenér naději, že dostane zapláceno, protože podle zákona smí koně prodat a z prodejní ceny si strhnout, co mu majitel dluží. Jakmile kuň ze stáje zmizí, zmizí i naděje, zbývá jen zdoluhavé soudní jednání. Jestliže mezitím majitel udělá bankrot, nedostane trenér nic.

Gravesovi koně byli Bobbyho jistotou.

Bobby se vrátil za hodnou chvíli a donesl účet na celé tři stránky.

„Zkontrolujte si to,“ vyzval jsem Gravese, když vytrhl Bobbymu papíry z ruky.

Vztekle si četl všechny položky od začátku do konce a zřejmě mu tam nic nevadilo, až na poslední řádek. Dopáleně píchl ukazovákem a začal zase křičet.

„Úroky z toho, co jsem si musel půjčit, protože jste mi nezaplatil,“ řekl Bobby suše.

Náhle nastalo ticho. Já mlčel z překvapení a s uznáním. Netušil jsem, co se v mém švagrovi skrývá.

Graves se rychle ovládl, našpulil rty, přivřel oči a sáhl do náprsní kapsy pro šekovou knížku. Bez známky hněvu nebo spěchu pečlivě vypsál šek, vytrhl ho a podal Bobbymu.

„Tak to bychom měli.“ Obrátil se ke mně. „A vy z cesty!“

„Je to v pořádku?“ zeptal jsem se Bobbyho.

„Ano,“ řekl s údivem. „Je to všechno.“

„Výborně. Tak teď se seberte a přiveďte ještě toho druhého koně pana Gravese.“

3

„Cože?“ zeptal se Bobby nechápavě.

„Šek je jenom kousek papíru,“ poznamenal jsem klidně. „Aspoň do doby, než ho banka proplatí.“

„To je urážka!“ Pan Graves začal znovu běsnit, už zase vzteklý jako předtím.

„Je to pouhé konstatování.“

Bobby šek rychle uložil do kapsy, jako by se bál, že mu ho pan Graves zase vezme. Nebylo divu, když proti němu stál tak rozzuřený.

„Jakmile bude šek proplacený, můžete si pro oba koně přijet,“ řekl jsem Gravesovi. „Nejspíš ve čtvrtek nebo v pátek. Bobby se vám o ně do té doby postará zadarmo. Pokud ale nebude všechno do soboty v pořádku a vy si je neodvezete, začne vám zase účtovat ustájení i trénink.“

Bobby pootevřel ústa, ale pak je zase moudře zavřel a bez dalších okolků vykročil k dopravnímu boxu. Graves škobrtal za ním a vztekle pokřikoval. Pak si to rozmyslel a vrátil se ke mně. Křičel a nadskakoval zlostí.

„Tohle se dozvědí stevardi!“

„To by od vás nebylo moudré.“

„Zastavím placení šeku!“

„Jestliže to uděláte, dá vás Bobby na listinu neplatičů a vaše koně budou zástavou.“

Tahle ostrá výhrůžka pana Gravese okamžitě umlčela. Ocitne-li se majitel koně na oficiální listině neplatičů Jockey Clubu, automaticky se mu uzavře cesta na všechna závodiště, on i jeho koně se ocitnou v nemilosti a hanbě. Takovou veřejnou ostudu si pan Graves zřejmě nepřál.

„Tohle vám jen tak neprojde,“ zasyčel na mne. „Ještě budete litovat, že jste se do toho pletl. O to se postarám.“

Bobby mezitím úspěšně vyvedl z dopravního boxu prvního koně pana Gravese a odváděl ho přes dvůr do stáje, zatímco řidič a stájník zdvihali a upevňovali rampu.

„Tak a můžete jet, pane Gravesi,“ řekl jsem. „Vraťte se ve dne a předtím raději zatelefonujte.“

Hněvivě se na mne podíval a pak úplně stejně jako předtím našpulil rty, přivřel oči a bleskově se ovládl. Když se tak zatvářil poprvé, uhodl jsem, že se chystá proplacení šeku zastavit, proto ho vypisoval tak klidně a bez známek odporu.

Zřejmě měl zase něco v plánu. Ale co?

Díval jsem se za ním, jak jde klidně k boxu, jak netrpělivě mává na stájníka a řidiče, aby nastoupili, jak sám nešikovně šplhá do kabiny za nimi a jak přiráží

dvířka.

Motor naskočil. Těžké vozidlo se roztrásl, zaburácelo a dalo se zvolna do pohybu. Vůz vyjel ze dvora a pan Graves se přísně díval před sebe, jako by měl klapky na očích.

Odlepil jsem se od vrátek do stáje a přešel k Bobbymu.

„Děkuju,“ řekl Bobby.

„Rádo se stalo.“

Rozhlédl se. „Ted je tu najednou ticho. Je zima, pojďme dovnitř.“

„Hm.“

Po několika krocích jsem zůstal stát.

Bobby se za mnou otočil: „Co je?“

„Graves. Odjel příliš krotce.“

„Co mu taky zbývalo.“

„Mohl se do poslední chvíle vztekat a vyhrožovat horem dolem.“

„Nechápu, co ti dělá starosti. Máme jeho šek i jeho koně... Tedy díky tobě.“

„Koně!“

Vydechl jsem v chladném vzduchu oblak páry, mizející proti temnému nebi jako kouř z parní lokomotivy.

„Bobby, máš nějaké volné stání?“ zeptal jsem se.

„Mám, vzadu u klisen. Proč?“ Tvářil se nechápavě.

„Možná by tam neškodilo Gravesovy koně přestěhovat, co říkáš.“

„Ty myslíš... ty myslíš, že by se mohl vrátit?“ Bobby zavrtěl hlavou. „To bych ho slyšel přijet. Ted jsem ho taky slyšel, i když to byla náhoda, to přiznávám, měli jsme být dnes večer u jedněch lidí na návštěvě, ale díky všem těm starostem jsme na to neměli náladu.“

„Mohl Graves vědět, že se někam chystáte?“

Zatvářil se polekaně. „To mohl, to ano. Máme pozvánku na ten dnešní večírek na římse krby v obývacím pokoji a měli jsme ji tam už v neděli, když se tu Graves zastavil na skleničku. Stejně bych ho slyšel, kdyby zase přijel s dopravním boxem, určitě.“

„A co kdyby takhle ve tři ráno zůstal na té louce kousek od vašich vrat a koním ovázał kopyta?“

To Bobbym otřásl. „To by neudělal. Tak daleko by nezašel. Ty si myslíš, že ano?“

„Něco má v plánu. Viděl jsem to na něm.“

„Dobře. Tak ty koně přestěhujeme.“

Jak jsem se vracel do stájí pro koně, kterého jsem předtím bránil, napadlo mě, že je Bobby neobvykle ústupný. Jindy bral každou moji připomínku jako osobní napadení a okamžitě si vymyslel spoustu důvodů proč neudělat právě to, co mu radím. Aspoň v mé přítomnosti. Tentokrát reagoval zcela jinak. Asi měl opravdu velké starosti.

Odvedli jsme Gravesovy koně do zadního dvora a zavřeli je do dvou prázdných stání, která ještě ke všemu (naštěstí) spolu nesousedila.

„Poznáš je Graves ty svoje?“ zeptal jsem se Bobbyho. Nebyla to tak úplně slaboduchá otázka, protože mnoho majitelů svoje vlastní koně mezi jinými nepozná.

„Nevím, nikdy se to nijak neprojevalo, nebyla příležitost.“

„Jinými slovy poznal je, protože byli tam, kam patřili a kde je logicky hledal?“

„Jo, dalo by se to tak říct. Ale nejsem si tím docela jistý. Možná ty koně znáš líp, než bych předpokládal.“

„V tom případě... Nechceš zvážit instalaci nějakého poplašného zařízení?“

Bobby neřekl že ne, zeje to zbytečné. Řekl jen: „Kde?“

K nevíře!

„Na ta stání, kde koně původně byli.“

„Jo. Rozumím, to by šlo.“ Odmlčel se. „Jaké poplašné zařízení myslíš? Já tu žádná elektrická udělátka nemám, když potřebuju výjimečně zvláštní bezpečnostní opatření před důležitým dostihem, najímám si člověka se psem.“

Rychle jsem si v duchu zopakoval, co jsem si pamatoval, že je v domě. Pokličky na nádobí? Plechové tácy? Cokoli, co by dělalo rámus.

„Zvonek! Máš tu svůj starý školní zvonek.“

„Jo, ten mám v pracovně. Jdu pro něj.“

Bobby měl v pracovně řadu svědků svého nevinného mládí, pěkně urovnaných na poličkách: kriketovou čepičku, stříbrné poháry za školní sportovní triumfy, skupinové fotografie mužstev, míček... a taky zvoneček, kterým halasně zvonil po internátních chodbách a zaháněl mladší žáky do postele. Bobby patřil v chlapeckých letech mezi kluky se smyslem pro kolektiv, na kterém stojí celý britský školní systém. Ze ze školy vyšel sebejistý a sám se sebou spokojený, bylo jistě tím, že měl řadu předností, které si uvědomovali nejen jiní, ale

Žralok

hlavně si je uvědomoval sám.

„Vezmi taky kladivo a skoby. Nebo aspoň hřebíky. Jo, a pevný provázek.“

„Dobře.“

Odešel a za malou chvíli se vrátil se zvonečkem v jedné a s bedýnkou na náradí v druhé ruce. Společně jsme zvonek upevnili co nejbliž domů, aby se dalo provázkem lehce zatáhnout za držátko a zvoneček rozhoupat. Pak jsme provázek provlékli přes celou řadu skobiček až ke stáním, ve kterých předtím byli Gravesovi koně, a konec připevnili nahoru na vrátka, aby nebyl vidět.

„Výborně,“ řekl jsem. „Teď jdi prosím tě domů, já pootevřu vrátka, ty dávej pozor, jestli to bude zvonit.“

Přikývl a odešel. Chvilku jsem počkal a pak jsem vrátka otevřel. Zvonek zazvonil s uspokojivým halasem a Bobby mi přiběhl říct, že by vzbudil mrtvého. Pak jsme se šli ještě ujistit, že je zvonek v bezpečné poloze, a v neobvyklé svornosti jsme vešli do domu.

Allardeckové a Fieldingové působí v dostihovém světě snad od nepaměti. Obě rodiny měly peníze a pozemky a navzájem se důsledně a z celého srdce nenáviděly. Za vlády Karla II. se Allardeckové a Fieldingové v boji o královu přízeň div nevyvraždili. Tehdy dvůr nesídlil v Londýně, ale v New-marketu, a cizí vyslanci museli s pověřovacími listinami putovat kočárem pěkně na sever.

Později jeden Allardeck na soukromém závodisti královny Anny v Ascotu vsadil tři sta sovereignů v dostihu dvou koní. Vyhrál je Fielding, ale toho okradli a zavraždili, než se s penězi dostal domů.

Za regentství vyzval jiný Allardeck jednoho Fieldinga k honebnímu dostihu přes přímo strašlivé překážky s tím, že vítěz získá koně toho, kdo prohraje. Prohrál Allardeck a obvinil Fieldinga (který lehce zvítězil) z podvodu, prý že si zkrátil kurs. Spor končil soubojem za ranního úsvitu. Oba soupeři mířili přesně a oba podlehli svým zraněním.

Za panování královny Viktorie jezdil jako „panský jezdec“ jistý Fielding s výstředním knírem a ještě výstřednější pověstí a také jistý Allardeck, kterému se v podnapilém stavu podařilo spadnout z koně při startu velké národní.

Fielding nařkl Allardecka ze zbabělosti, Allardeck Fieldinga z toho, že mu svedl sestru. Obě nařčení byla oprávněná a vedla k pěstnímu souboji na newmarketském vřesovišti. Dotyčný Fielding tehdy taktak že nezabil opět opilého a tentokrát i vyděšeného Allardecka.

Za vlády krále Eduarda se už vzájemná nenávist v obou rodinách pevně, dědičně zabydlela. Rodiny se navzájem obviňovaly ze všeho možného i nemožného. Jen poněkud průbojnější Fielding si koupil pozemky sousedící s Allardeckovými, aby Allardecky dopálil. To samozřejmě vedlo k „hraničním“ incidentům, ve kterých se míhaly nejen pěsti, ale i střelné zbraně.

Bobbyho pradědeček podpálil Fieldingům seník, protože pradědeček Fielding postavil stodolu přesně tam, kde Allardeckovým nejvíc kazila vyhlídku. O týden později našel pradědeček Allardeck svého nejmilejšího honebního koně mrtvého. Někdo ho zastřelil.

Bobbyho dědečka a našeho dědečka Fieldinga vychovávali ve vzájemné nenávisti, vedoucí později k tvrdému profesionálnímu soupeření. Oba byli mladšími syny (proto neměli naději, že zdědí rodinné statky), oba se rozhodli usídlit v Newmarketu jako trenéři a platili svým stájníkům, aby špehovali v konkurenčních stájích. Předli spokojeností, když jejich koně vyhrávali, a vztekali se, když vyhrál ten druhý. Když se stalo, že kuň z jedné stáje přišel první a z druhých druhý, okamžitě se podával protest proti vítězi jako naprostá samozřejmost. Protože jsme s Holly vyrůstali v bouřlivé domácnosti dědečka Fieldinga, bylo nám od dětských střevíčků vštěpováno, že všichni Allardeckové jsou padouši a šílenci, ne-li něco horšího, a když je člověk v Newmarketu potká, musí dělat, jako že je nevidí.

Bobby a já bychom nejspíš kráčeli ve stopách svých předků a upřímně se nenáviděli, mohli jsme se i utkat, nebýt toho, že můj otec zemřel a Bobbyho otec se z Newmarketu i s rodinou odstěhoval a vrhl se na obchod. Je nicméně pravda, že Bobbyho otec Maynard zůstal na jméno Fielding silně alergický. Proto taky na Bobbyho zanevřel (jak stálo pravdivě psáno v Intimních drobnostech), když se Bobby opovážil protivit jeho přání dokonce i za cenu vydědění a dostavil se k oltáři s mou sestrou Holly Fieldingovou.

Když bylo Holly třináct, byla jejím největším idolem Shakespearova Julie. Uměla skoro celou hru zpaměti. Nejlepší ovšem znala roli Julie a snila romantické sny o tom, jak mrtví milenci usmířili rod Monteků a Kapuletů. Bobby Allardeck byl nejspíš její Romeo, proto se do něj tak snadno a skoro zákonitě zamilovala. Nejspíš by tak učinila, i kdyby nebyl vysoký, štíhlý, plavovlasý a vzhledný. Setkali se zcela náhodně (nebo tu náhodu Holly přivolala?) v Londýně poté, co se

Žralok

několik let neviděli. Od té chvíle byli nerozluční. Manželství splnilo skrytý účel do té míry, že s Bobbym jsme se k sobě navzájem chovali s důslednou zdvořilostí a že z našich případných dětí se mohli jednou stát přátelé. Bobby se s Holly vrátil do Newmarketu, aby se jako trenér ujal v tu dobu poněkud skomírajících stájí svého dědečka, hašteřivého nevlídného starce, který Bobbyho prohlásil za zrádce rodiny a za stáje požadoval plnou prodejní cenu. Když zemřel, zjistilo se, že Bobbymu neodkázal ani penny. Bobbyho současné finanční starosti nebyly zanedbatelné. Jeho dům i stáje (tedy tu malou část, která mu skutečně vedle hypotéky patřila) by banka obstavila jako záruku na částku, kterou si půjčil na koupi ročku. Kdyby mu banka vypověděla úvěr, ocitl by se s Holly bez domova a oba by je čekala dost neveselá budoucnost.

Jako v mnoha dostihových domácnostech se u Allardeckových žilo převážně v kuchyni, s klasickým dlouhým stolem a řadou pohodlných židlí. Kuchyně byla příjemná útulná místnost obložená světlou borovicí, přívětivá a pohostinná. Když jsme tam s Bobbym ze dvora vešli, Holly právě šlehala vejce a smažila na velké pánvi papriku s cibulí.

„Voní to dobře,“ řekl jsem.

„Já měla děsný hlad.“ Nalila vajíčka na papriky a cibuli. „Vy taky přece musíte mít hlad.“

Najedli jsme se omelet s rozpečeným bílým chlebem, zapíjeli to vínem a skoro nepromluvili.

Když chystala kávu, zeptala se Holly: „Jak ses dokázal zbavit Jermyna Gravesese?“

„Jermyna? On se jmenuje Jermyn? Já mu jen řekl, že když ten šek nenechá proplatit, Bobby ho dá na oficiální listinu neplatičů a koně budou v zástavě.“

„Mě to samozřejmě taky napadlo, nemysli si,“ ozval se Bobby, „jenže nás by to stejně nevytrhlo.“

Přikývl jsem. Jockey Club je ochoten dát na listinu neplatičů majitele koní, který nezaplatil trénink za poslední celé tři měsíce a víc. Tlak Jockey Clubu se však bohužel vztahoval opravdu jenom na platby za práci s koňmi, za trénink, nikoli na účty za veterinární služby, kovářské služby a za dopravu koní na závodiště a zpět. To všechno už Bobby za Gravesovy koně zaplatil a zpět by to už nezískal.

„Proč chce ty koně za každou cenu od vás odvézt?“ zeptal jsem se své sestry.

„Použil naše nynější starosti jako záminku.“

Bobby přikývl. „On to provedl už nejmíň dvěma jiným trenérům. Vždycky to byli mladí lidé, kteří mají co dělat, aby se udrželi, jako my. Graves vždycky čeká, až účty narostou, pak postižený trenér jednoho krásného dne přijde domů a zjistí, že Gravesovi koně jsou v tahu. Graves potom zaplatí holou taxu za trénink, aby se nedostal mezi neplatiče, a trenér už nemá v zástavě koně, takže mu zbývá jediné žaloba a zdoluhavé, drahé soudní jednání, když chce dostat, co mu patří. To se zřídkka vyplácí a Graves s tím počítá.“

„Proč jste sem vůbec jeho koně brali?“

„My jsme to tehdy o něm nevěděli,“ řekla Holly zasmušile. „Kromě toho když ti někdo nabízí dva koně, tak je přece neodmítneš, to uznej.“

„To ne.“

„Stejně, Jermyn je prostě jen další kapka. Nejhorší je to s naším dodavatelem krmení.“

„Tak mu dejte Gravesův šek.“

Holly se zaradovala, ale Bobby nejistě namítl: „To by se asi nelíbilo našemu účetnímu, ten takové věci nemá rád.“

„To je sice krásné, ale na vašeho účetního se nedívá ze dvora vyčítavě třicet hladových koní.“

„Dvacet devět,“ opravila mne Holly.

Bobby si povzdechl. „Dvacet sedm, až si Graves ty svoje koně odveze.“

„Počítáš do toho i ty neprodané ročky?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

Podrbal jsem se na nose. Čtyřicet platících svěřenců by v zásadě mělo stačit, aby podnik prosperoval, i když za dob Bobbyho dědečka bylo ve stájích koní skoro čtyřicet. Taky už nastávalo klidové období (Bobby trénoval jen rovináře), provoz stájí teď bude podstatně míň nákladný než v sezóně.

Na druhé straně Bobby nemohl až do příštího května získat žádnou peněžitou cenu, ovšem ani nic prohrát v sázkách.

Zíma znamená v rovinových stájích období rovnovážného stavu, kdy si lidé vybírají dovolenou, maluje se, opravuje a obsedají se ročci, ať už prodaní či ne.

„Když nebudeme počítat ty ročky, kolik celkem dlužíte?“ zeptal jsem se.

Nečekal jsem, že se to od Bobbyho dozvím, ale po krátkém zaváhání mi to řekl.

Žralok

Zalapa! jsem po dechu.

„Ale to my všechno splatíme,“ ujišťovala mne Holly. „Když nás nechají na pokoji, vždycky to nakonec splatíme.“

Bobby přikývl.

„S těmi ročky je to ale opravdu nefér,“ vybuchla Holly., Jeden náš majitel pověřil Bobbyho, aby mu toho jednoho koupil, že má jít až na padesát tisíc. Což Bobby udělal, a ten majitel nám pak zavola!al, že lituje, ale že na to nemá, že to je moc peněz. Kdybychom toho ročka poslali na dražbu teď, zaručeně bychom na tom prodělali. Vždycky to tak dopadne. Když se ročka člověk takhle brzy zbavuje, lidi si myslí, že s ním asi něco není v pořádku.“

„Možná na něho najdu spolumajitele, utvoříme syndikát a prodáme dvanáct rovných podílů. Jenže to chce čas.“

„Banka vám přece počká.“

„Ředitel banky se vylekal díky tomu proklatému odstavečku ve Flagu.“

„Jemu ty noviny taky někdo doručil?“

„Ano,“ řekla Holly zachmuřeně.

Vyprávěl jsem Bobbymu, co mi řekl lord Vaughnley, že by informátorem mohl být nějaký nepřející místní.

„Jistě, ale kdo? Nemáme žádné nepřátele.“ Když se na mne Bobby podíval, zasmítila mu v očích zcela zřetelná jiskra humoru. „Být to před lety, byl by to některý Fielding.“

„Máš pravdu.“

„Dědeček!“ vydechla Holly. „Ale ten by to neudělal, že ne? Sice mi nikdy neodpustí..., ale tohle by neudělal..., viď že ne?“

Vzpomínali jsme na zasmušilého starého mrzouta, stále ještě aktivního trenéra dostihových koní jen pár kilometrů odtud, kde na pláních při práci každé ráno hulákal na nešťastné stájníky. Ve svých osmdesáti dvou letech byl ještě stále zdatný, šlachovitý, plný energie, chytrý a mazaný pletichář, nešťastný, že Bobbyho dědeček už nežije a že on ho už nikdy netrumpne.

Je pravda, že dědečka Fieldinga Hollyin neslýchaný sňatek pobouřil stejně jako dědečka Allardecka. Nechtělo se mi ale věřit, že by člověk, který nás vychoval, byl s malou trpělivostí, chtěl Holly zničit budoucnost. Měl nás oba po svém opravdu rád. Ledaže by ho pokročilý věk změnil a pokřivil, udělal z něj zlomyslného, škodolibého starce, což se bohužel často stává.

„Pojedu se ho zeptat,“ řekl jsem.

„Ještě dnes?“ Holly se podívala na hodiny. „Ten už je v posteli. Musí brzy vstávat.“

„Pojedu za ním ráno.“

„Nechci, aby to byl on,“ řekla Holly.

„Já taky ne.“

Chvilí jsme u kávy seděli mlčky. Pak jsem navrhl, aby Bobby s Holly sepsali seznam těch lidí, o kterých věděli, že jim někdo doručil noviny s červeně orámovaným odstavečkem, a že za nimi zítra zajdu, tedy aspoň za těmi, které najdu v neděli doma.

„K čemu to bude?“ namítl Bobby. „Stejně necouvnu. Už jsem to s nimi zkoušel. Prostě chtějí, abych jim okamžitě zaplatil. Tomu, co se píše v novinách, lidi věří, i když je to lež na lež, tak tomu věří, co je psáno, to je dáno.“

„Hm. Jenže já za nimi nepůjdu jenom proto, abych je ubezpečil, že nakonec dostanou zaplacenou, ale taky abych se zeptal, jestli náhodou neviděli, kdo jim ty noviny dal a kdy. Rád bych si udělal představu o tom, jak to probíhalo.“

„Dobře. Tak my ti ten seznam připravíme,“ přikývla Holly.

„Pak bych taky rád zjistil, kdo může znát vaše dodavatele. Takový seznam byste taky mohli dát dohromady.“ Zamyslel jsem se. „Ovšem je tu ještě jedna možnost, že ty noviny dostali i jiní, se kterými nic nemáte.“

„O tom ovšem nemám ani tušení, ani mě to nenapadlo,“ řekla Holly.

„Zítra to zjistíme.“

Bobby zív!l: „Včera jsem skoro nesp!l.“

„Já vím, Holly mi to vyprávěla.“

Vtom se zvenku ozvalo zuřivé, burcující řinčení zvonku, že by vzbudilo všechny koně, ba i mrtvé.

„Páni! On se vrátil!“ Bobby vyskočil ze židle tak prudce, až se převrhla.

Všichni tři jsme se vyřítili na dvůr, lační lapit Jermyna Gravesa, jak si krade vlastní koně. Našli jsme sice polekaného člověka u otevřených vrátek stáje, ale Graves to nebyl.

U stájí stál vyděšený Nigel, Bobbyho hlavní stájník. Rozsvítil v prázdném stání, a jak nás slyšel přicházet, otočil se k nám. Ve větrem ošlehaném obličej! měl stíny vrásek jako hluboké rokle.

„Sooty je pryč, šéfe,“ řekl nešťastně. „Sooty je pryč! Ale já mu ještě sám dával

Žralok

na půl šestou krmení a vrátka byly dobře zavřené, na závoru, než jsem šel domů.“ Z jeho slov bylo slyšet omluvný podtón. Bobby si ho nevšímal. „Sooty je v pořádku,“ uklidňoval Nigela., Já ho přestěhoval.“

Gravesův kuň se ve skutečnosti Sooty nejmenoval, ale stájníkům často připadala skutečná jména koní těžko k zvládnutí. Člověk by přece těžko laskal koně a oslovoval ho přitom Nettleton Manore. „Ustup, Nettleton Manore. Nettleton Manore, ty starý uličníku, chceš mrkev?“

„Jsem to tady jen tak obcházel,“ vysvětloval Nigel. „Vracím se z hospody, tak jako že než půjdu spát.“

Bobby přikývl. Pro Nigela, jako pro řadu jiných hlavních stájníků, bylo blaho koní věcí osobní cti. Stájník dokáže koně milovat stejně jako vlastní děti, a pud ho nutí, aby se večer přesvědčil, že oba živočišné druhy „dítěte“ šly v klidu a bezpečí spát.

„Slyšel jste zvonit zvonek?“ zeptala se Holly.

„Jak by ne!“ Zamračil se. „Někde u baráku, že jo?“

„Zkoušíme nový bezpečnostní systém,“ vysvětloval mu Bobby. „Zvonek zazvoní, když se někdo pohybuje po dvoře.“

„Fakt?“ To Nigela zajímalo. „Tak to teda funguje skvěle, že jo?“

4

Zvonek sice fungoval skvěle, ale v časných ranních hodinách už nikdo nepřišel, aby ho rozezvučel a probudil strážce. Spal jsem nerušeně v džínách a svetru, k boji připravený, k útoku nevyzvaný. Ráno šel Bobby vyvléct provázky, než přijdou stájníci do práce.

Sestavil s Holly seznam těch, kdo dostali označený výtisk Flagu, a já se po ranní kávě za těmi lidmi autem vydal.

Protože byla neděle a časné ráno, objedl jsem ze všeho nejdřív všechny novinové stánky, a to jak ve městě, tak v blízkém okolí. Všude jsem se ptal, jestli si náhodou nepamatují, že by si někdo dva dny předtím kupoval neobvyklé množství výtisků Flagu, nebo jestli někdo v pátek neobjednal doručení většího počtu výtisků.

Všude jsem vyslechl zápornou odpověď. Všude prodali v pátek přibližně stejný počet výtisků jako ve čtvrtek, nikde si nikdo neobjednal víc exemplářů na příslušný den, nikde se noviny nevyprodaly. Kolportéři noviny dodávali jenom na obvyklé adresy.

Takže první, nejschůdnější cesta, končila slepě.

Pak jsem zajel za dodavatelem krmení. Už to nebyl ten, který zásoboval našeho dědečka. Od začátku mě bilo do očí, že všechna jména Bobbyho seznamu dodavatelů mi jsou cizí. Ačkoli když se nad tím člověk zamyslel, bylo to logické: Bobby převzal podnik po svém dědečkovi a s podnikem převzal i dědečkovy kontakty. Ukázalo se, že naši předkové, odvěcí nepřátelé, nikdy nepoužívali služeb stejného kováře, veterináře nebo kohokoli dalšího. Věčně měli strach, že by společný kontakt umožňoval „špionáž“, kterou by ten druhý okamžitě využil. Oba měli pravdu.

Obchodník s krmením, žije-li v Newmarketu obklopený několika tisíci koňmi, nezasne, jestliže u něj někdo zazvoní v den, kdy by měl mít správně volno. Ten, u kterého jsem zazvonil já a který mne zavedl do kanceláře ve zděném přístavku u svého domu, byl mladý a elegantní. Hlasem vzdělance a tónem obchodníka prohlásil, že je neúnosné prodlužovat úvěr do nekonečna, že sám musí taky pamatovat na to, aby měl hotové peníze, a že Allardeckovým úvěr vypoví. Podal jsem mu šek Jermyna Gravese, náležitě stvrzený, s Bobbyho podpisem na zadní straně.

„Ale!!“ Dodavatel se rázem rozveselil. „Proč jste to neřekl hned?“

„Bobby doufal, že mu počkáte jako jindy.“

„Lituji. To už nepůjde. Od teďka se platí hotově.“

„Ten šek je na víc peněz, než co vám Bobby dluží,“ upozornil jsem ho.

„To je pravda. Dobře. Budu Bobbymu dodávat krmení, dokud se ta částka nevyčerpá.“

Poděkoval jsem a pak jsem se zeptal, jestli si nevšímal, kdo mu dal výtisk Flagu. Prý si nevšímal a proč se ptám.

Vysvětlil jsem mu to. „Je to jasně plánované ze zlé vůle. Člověk by pochopitelně rád věděl, kdo si to vymyslel.“

„Ach tak.“

Čekal jsem. Viděl jsem, že přemýšlí.

„Někdo to sem musel dát v pátek hodně brzy ráno,“ řekl nakonec. „A přinesli to sem, ke kanceláři, ne do domu, kam jinak dostávám noviny. Našel jsem to, když jsem si tu bral dopisy, mohlo být tak půl deváté.“

„Byl ten výtisk otevřený na příslušné stránce a odstaveček byl červeně orámovaný?“

Žralok

„Ano.“

„Nepřišlo vám divné, kdo vám ty noviny posílá?“

„Ani ne...“ Zamračil se. „Nejspíš jsem si myslel, že to někdo myslí dobře, že mě chce varovat.“

„Hm. Vy odebíráte Flag pravidelně?“

„Ne, vůbec ne. Odebírám The Times a Sporting Life.“

Poděkoval jsem mu a šel za instalátérem, abych mu zaplatil dluh z peněz, které Holly vyhrála na dostizích. Radostně mě uvítal a já od něho získal podobně kusé informace jako od obchodníka krmivem.

Prý našel Flag na svém prahu v sedm ráno. Neví, kdo noviny přinesl. Pan Allardeck mu prý dluží za opravu nějakých prasklých trubek už od léta, a on se musí přiznat, že panu Allardeckovi dost ostře zatelefonoval a vyhrožoval soudním vymáháním dluhu, jestliže mu okamžitě nezaplatí.

Zeptal jsem se pana instalátéra, jestli odebírá Flag pravidelně.

Prý ano. V pátek dostal dva.

„Oba najednou? Oba jste našel přede dveřmi v sedm?“

„Ano.“

„Který byl nahoře?“

Pokrčil rameny a zamyslel se. „Co si pamatuju, tak ten s červeným orámováním byl vespod,“ řekl pak. „Připadalo mi to divný, že mi přinesli hned dva výtisky. Pak jsem viděl ten zarámovanej odstavec, tak mě napadlo, že mi to nejspíš poslal některej soused, jako aby mě varoval.“

Poznamenal jsem, že ta celá věc je vůči Bobbymu dost krutá.

„No jo, to máte pravdu,“ popotáhl. „On taky není jedinej dlužník, to teda vůbec ne.“ Pousmál se: „Když jim ale praskne trubka, tak zaplatí hned, hlavně takhle když pěkně mrzne.“

Zkusil jsem to ještě u tří dalších věřitelů. Ti ostatní byli méně ochotní, protože ještě nedostali zaplacené, ale odpovědi na mé otázky se celkem u všech shodovaly. Označené noviny byly všem doručeny ještě dřív, než noviny rozvázejí poslíčci, a nikdo doručovatele nezahlédl.

Vrátil jsem se do největšího tiskového zásilatelství a zeptal se, jak brzo ráno jejich poslíčci začínají noviny rozvážet.

„Deníky dostáváme v šest, přiváží je nákladní vůz. Pak je třídíme a kluci je rozvázejí na kolech před půl sedmou.“

„Mnohokrát vám děkuju.“

„Není zač.“

Ta promyšlenost a utajení celé akce se mi vůbec nelíbily. Nakonec jsem zajel za svým dědečkem, do domu, ve kterém jsem vyrůstal. Byla to velká zděná budova s arkýři vyvolávajícími dojem povytaženého obočí, pod kterým shlížejí okna na plot s ostnatým drátem.

Když jsem zajížděl do dvora, bylo tam pusto. Všichni koně byli ve svých stáních, horní a dolní vrátka zavřená, aby dovnitř nepronikala zima. Den po posledních rovinových dostizích sezóny nikdo nevyjížděl na práci na planiny. Nastala doba přezimování, doba, kterou můj dědeček neměl rád.

Našel jsem starého pána v kanceláři u stájí, jak na stroji soustředěně vyťukává dopisy. Zřejmě ho opustil další příliš utlačovaný sekretář.

„Kite!“ Krátce vzhlédl. „Nečekal jsem tě. Sedni si. Udělej si něco k pití.“

Neurčitě mávl. „Já budu hned. Ten zatracený sekretář mi tady s tím seknul. Lidi jsou strašně neuznalí.“

Posadil jsem se a sledoval, jak do stroje zbytečně tluče. Jako vždy jsem na něj hleděl trochu podrážděně, ale hlavně s láskou a obdivem.

Koně miloval nade vše. Taky miloval babičku, a když jedné zimy zemřela, byl pak najednou podivně tichý, nemluvný. Celý dům mi tehdy připadal tísnivě tichý po všech těch letech, kdy duněl, jak na sebe dědeček a babička křičeli. Po několika měsících pak dědeček začal křičet na mne a na Holly místo na babičku, a když jsme se odstěhovali, křičel na sekretáře. Ne že by byl nelaskavý, nemyslel to tak, jen usiloval o dokonalost v tomto našem nedokonalém světě, a drobné úlomky lidské neschopnosti ho dopalovaly, takže se vlastně musel zlobit pořád.

Přestal psát a vstal. Byl stejně velký jako já, bělovlasý, rovný jako strom, pečlivě oblečený, v košili a dokonale padnoucím tvírovém saku. Dědeček byl všechno, jenom ne neformální. Na formu dbal ve všem, v chování i oblékání. Za nemalé úspěchy, docílené během šedesáti let svého působení, vděčil nepochybně své důslednosti a cílevědomosti.

„K obědu je tam přichystaný sýr,“ řekl. „Zůstaneš na noc?“

„Dnes ne, spím u Holly.“

Sevřel tvrdě rty. „Doma jsi tady.“

„Byl bych rád, kdybyste se udobřili.“

„My spolu teď přece mluvíme, a to ten darebák Maynard se svým synem ne. Holly

Žralok

sem občas odpoledne zajede. Vozívá mi sem tam něco, co navaří a tak. Toho jejího ale tady vidět nechci, a já k nim taky nepůjdu, to ode mne nechtěj.“ Poplácal mě po ruce, což od něho byla největší známka přízně. „Ty a já, my dva se vždycky shodneme, ne? To mi stačí.“

Šel se mnou do jídelny, kde na stole ležely dva tácy přikryté ubrouskem. Sundal jeden ubrousek. Skrýval se pod něj oběd pro jednoho: sýr, slané sušenky, plátky másla, čatny, vše přikryté celofánem, pak jeden banán, jablko a nuž na ovoce. Na druhém tácu čekala pod ubrouskem večeře.

„Mám novou hospodyní,“ řekl dědeček stručně. „Dobrou.“

Kéž by mu nějakou chvíli vydržela. Sundal jsem celofán a šel si pro talíř a nuž. Pak jsme svorně zasedli a skromně pojedli. Já byl strídmý z nutnosti, on díky svému stáří.

Vyprávěl jsem dědečkovi o tom odstavci ve Flagu a okamžitě mi bylo jasné, že děda s tím nemá nic společného.

„To je nepěkné,“ řekl. „Pravda, můj vlastní děda by asi dokázal něco podobného nastrojit, kdyby ho to napadlo. Copak o to, před lety bych to možná dokázal taky.“ Zasmál se. „Allardeckovi!“ Pro mého dědečka byl Allardeck, starý Allardeck, otec Maynardův, děda Bobbyho, nemilovaný nebožtík. Dědeček Fielding o něm přede mnou vždycky mluvil jen jako o Allardeckovi.

„Holly bych to ale neudělal,“ dodal. „Holly bych to udělat nemohl. To by nebylo fér.“

„To ne.“

Pátravě se na mne zadíval. „Ona si snad myslí, že s tím mám něco společného?“

„Řekla, že to vylučuje a že si velice přeje, aby měla pravdu.“

Spokojeně přikývl. „Správně. Naše malá Holly... Co ji to jen popadlo, že si vzala toho skřčka.“

„On zase není tak hrozný.“

„Je po Allardeckovi. Je stejný. Když před čtrnácti dny jeho kuň předstihl v Kemptonu mého, tak celý zářil škodolibostí.“

„Tys nicméně pro jednu nepodal protest, jak jsem si všiml.“

„Nemohl jsem, nebylo proč. Žádné narážení, křivení nebo bránění. Jeho kuň přišel první o tři délky,“ řekl znechuceně. „Tys tam byl? Já tě neviděl.“

„Četl jsem o tom v novinách.“

„Aha.“ Sáh po banánu a já si vzal jablko. „Včera jsem tě viděl v televizi, jak si jedeš pro vítězství v Towncrier Trophy. Ten kuň, to je ale bestie, to člověk hned vidí.“

„Hm.“

„Na lidech se taky pozná, když z nich číší nenávist. Můžou být nadaní a schopní kdovíjak, nenávist je pokřiví natolik, že to nikam nedotáhnou.“

„Ale ten můj kuň zvítězil.“

„Jen tak tak, a protože jsi ho jel ty. Nebudeme se o to hádat. Víš, já se vždycky rád dívám, když jedeš dostih. Tobě žádný Allardeck nesahá ani po kotníky.“

„Předpokládám, že jsi tenhle svůj názor sdělil samotnému Allardeckovi?“

„To víš že jo. A to víš, že měl vztek.“ Dědeček si povzdechl. „Stejně, od té doby, co už není, je život jaksi fádňí. Myslel jsem si, že se mi uleví, když umře, ale bez něho je to nuda. Když jsem nad ním vyhrával, to byla radost, dívat se, jak se šklebí. Jednou se mi podařilo, že ho před St Leger nepustili ke startu, protože já se od svých špiónů dozvěděl, že kuň má tasemnici. To jsem ti nevyprávěl? Tehdy by mě nejradši zabil. Ale on mě zase připravil o jednu důvěřivou zákaznici, které napovídal spoustu lží, že prý její koně nevyhrávají, protože je nikdy nehlásím tam, kde by měli šanci. U něj potom taky nevitěží-li, a to si jistě umíš představit, kolikrát jsem mu to omlátil o hlavu.“ Nakrájel oloupaný banán na úhledné kousky. „To Maynard,“ pokračoval, „Maynard mě sice taky nesnáší, ale kam se hrabe na svého otce, to byl formát! Maynard je sobec bažící po osobní moci, ale taky je plaz, a to jeho otec nebyl, navzdory všem svým jiným chybám.“

„Jak to myslíš, že je plaz?“

„Vytahuje se na slabší a za silnými dolézá. Maynard se vyškřábal tam, kde je, jen díky účelnému šplhání a soustavnému šlapání po jiných. Bylo mu jedno, na koho cestou šlápne. Už jako kluk byl nesnesitelný. Oškleba. Představ si, že měl tu drzost, že za mnou jednou na planinách přišel a řekl mi, že až bude velký, bude z něho lord a všichni se mu budou muset klanět, hlavně já.“

„To opravdu řekl?“

„Byl tehdy malý kluk. Mohlo mu být tak osm nebo devět. Já mu pověděl, že je ropucha a dal jsem mu facku. Okamžitě běžel žalovat tatínkovi a Allardeck mi pak poslal ostrou písemnou stížnost. Jo, to už je hodně dávno!“ Pojídal banán bez velkého nadšení. „Ale ono ho to nepustilo, ta touha, aby se mu lidi klaněli,

pořád ho to drží, aspoň mně se to tak zdá. Proč by se jinak pouštěl do tolika obchodů?“

„Aby vyhrál, my přece taky rádi vyhráváme.“

„Jo, ale po nikom přitom nešlapeme a nejde nám o to, aby se nám lidi klaněli.“

Ušklíbl se. „S výjimkou Allardecků.“

Pak jsme si udělali kávu a já obtelefonoval několik dědových dodavatelů, jako třeba jeho kováře a veterináře, a zeptal se jich, jestli nedostali označený výtisk Flagu. Ne, nedostali, jen se divili, proč se ptám.

„Ten skrček musí mít zrádce ve vlastních řadách,“ řekl dědeček i suše a bez soucitu. „Koho má za sekretáře?“

„Teď nikoho, dělá si všechno sám.“

„Hm. Allardeck sekretáře měl.“

„Ano. Tos mi vyprávěl nejmiň padesátkrát. Allardeck si najal sekretáře jen proto, žes ho měl ty. Vytahoval ses před ním, že máš tolik koní v tréninku, že bys to bez sekretáře nestačil.“

„On prostě nemohl přežít, když jsem měl něco navíc.“

„Jestli se správně pamatuju, tak jsi skákal až do stropu, když si on opatřil zkušební startovní boxy, a honem jsi je taky musel mít.“

„Nikdo nejsme bez chyby.“ Pokrčil nedbale rameny. „Když ten skrček nemá sekretáře, tak mi řekni, kdo o něm může takhle všechno vědět?“

„To je, oč tu běží.“

„Maynard!“ řekl dědeček s přesvědčením. „V tom má prsty Maynard! Uvědom si, že Maynard v tom domě žil až do té doby, kdy se oženil. Ženil se v osmnácti, pěkná pitomost, ale to musel, Bobby už byl na cestě. Pak do domu pořád dojížděl, tehdy, když byl oficiálně Allardeckovým asistentem. Přitom utíkal do Londýna za svými obchody. Kakao! No řekni, kdo to v životě slyšel, aby si někdo vydělal celé jmění na kakau? To je celý Maynard. Allardeck se s tím vytahoval celé týdny, jak chytrého má kluka. Až jsem mu jednou připomenul, že můj kluk je mrtvý. Pak už dal pokoj.“

„Maynard by Bobbyho úmyslně nezničil.“

„Nevěř tomu! Přece na něho nepromluvil od chvíle, co si vzal Holly. Holly mi vyprávěla, že když chce Maynard něco Bobbymu sdělit, požádá vždycky svého právního zástupce, aby mu to napsal. Zatím šlo ve všech dopisech o to, aby mu Bobby něco zaplatil. Maynard mu kdysi, když Bobby ukončil školu, dal peníze na auto. Holly říká, že Bobby z toho měl takovou radost a byl mu tak vděčný, že se sám nabídl, že mu to jednou splatí. A Maynard to z něj teď vymáhá.“

„To snad není možné!“

„Je to fakt.“

„To je bastard.“

„Tak bastard tedy není, to ne,“ řekl dědeček suše. „Je, jako by Allardeckovi z oka vypadl. Stejně se šklebí, stejně se vytahuje. Nemá bradu. A ten skrček je taky po nich.“

Bobby, „ten skrček“, byl v očích všech ostatních (až na Fieldingy) docela normální mužský, s normální bradou a příjemným úsměvem. Nehádal jsem se. O zločinech a nedostacích Allardecků se u Fieldingů nestranně hovořit nedalo. Zůstal jsem u dědečka celé odpoledne. V půl páté jsme spolu prošli stáje. Už bylo šero, den se krátil a světla ve stáních žlutě zářila.

Stájníci měli jako vždy co dělat, čistili stáje, nosili seno a vodu ve džberech, poklízeli. Dlouholetý hlavní stájník (na toho dědeček nekřičel nikdy) procházel stáje s námi a probíral s dědečkem do podrobností každého koně, všech padesát či kolik jich bylo. Ti dva spolu mluvili polohlasem, se zaujetím a vážností, a taky s nádechem smutku, protože rok končil, všechny naděje a úspěchy minuly, vzrušení zmizelo.

Děsil jsem se okamžiku, kdy to příjemné vzrušení zmizí navždy: až jednou dědeček onemocní nebo zemře. Věděl jsem, že pracovat do té doby nepřestane, protože on opravdu žil jen pro svou práci. Ode mne se samozřejmě očekávalo, že až jednou ten osudný den nastane, vrátím se do domu, kde jsem vyrostl, a převezmu dědečkovu trenérskou licenci. Očekával to ode mne dědeček, počítali s tím majitelé koní, celý dostihový svět to považoval za samozřejmé. Jenže mně se ještě nechtělo, ještě hodnou chvíli ne. Chtěl jsem aspoň takové čtyři roky zůstat při práci, která mě těšila jako hra. Chtěl jsem jezdit dostihy, dokud to vydrží moje tělesná schránka a dokud mne budou chtít. Překážkoví jezdci končí vždycky dřív než rovinoví, protože pády z koně v rychlosti kolem padesáti kilometrů za hodinu snesou jen mladí. Počítal jsem s tím, že to vydržím do pětatřiceti.

Až mi bude pětatřicet, říkal jsem si, bude dědovi osmdesát sedm. Stejně... Otrásl jsem se a raději jsem se snažil myslet na něco jiného. S budoucností se budu muset vyrovnat, ale zatím je na to čas.

Žralok

K dědečkovu znechucení jsem po prohlídce stájí odjel nazpět do nepřátelského tábora, kde se ve stájích odehrával týž rituál. Gravesovi koně byli ještě stále u klísen a Bobby už se trochu uklidnil, protože mu Nigel řekl, že Graves si při nedělní návštěvě dvakrát spletl svoje koně s cizími.

Díval jsem se na Bobbyho, jak se chová ke svým svěřencům, jak jim přejíždí dlaní po nohou, jestli někde nemají otok nebo zanícenou šlachu, jak zkoumá drobné oděrky, vřidky na jejich kůži, jak je přátelsky plácá po zadku. Bobby se pro koně narodil, o tom nebylo pochyb, a koně na něho reagovali jako na bytost, se kterou se cítí dobře. Je to těžké popsat.

Bobby mi občas připadal trochu nerozhodný, a geniální mozek taky neměl, ale byl v zásadě dobrý člověk a já se vůbec nedivil, že ho má Holly ráda. On miloval Holly do té míry, že se kvůli ní odpoutal od svého mocného, vlivného otce, od svých předků, a k tomu potřeboval nemalé odhodlání.

Bobby se narovnal z předklonu a zahlédl, jak se na něho dívám. Narovnal se a v očích mu zasvítily podvědomý lesk nenávisti.

„Fielding,“ řekl, jako by to byla nadávka nebo kletba, stvrzení nekonečného válečného stavu.

Řekl jsem stejným tónem: „Allardeck!“ A pak jsem se usmál. „Abych pravdu řekl, zrovna jsem uvažoval o tom, že tě mám vlastně rád.“

„Ale!“ Přestal být ve střehu. Tvářil se rozpačitě. „Víš... já nějak, prostě... chvíli jsem měl pocit...“

„Já vím. Že mě rád nemáš.“

„Když tys vypadal, jako když máš masku..., jak jsi měl zastíněné oči...“

To bylo přijatelné vysvětlení a současně svého druhu omluva. Stejně je to zvláštní, říkal jsem si, jak je v nás obou hluboko zakořeněný nepřátelský postoj a jak snadno vyplyne na povrch. Mně se to už vůči němu taky stalo, i když jsem se tomu bránil.

Mlčky dokončil prohlídku stájí. Pak jsme se společně vrátili do domu.

„Odpusť,“ řekl a mávl nemotorně rukou. „Předtím..., já to tak nemyslel.“

Zeptal jsem se zvědavě: „Máš někdy takový pocit s Holly? Jako že je vlastně Fieldingová? Když má třeba zastíněné oči a vyleká tě?“

„Ovšemže ne. To je přece něco docela jiného.“

„Proč je to něco jiného?“

Podíval se mi do očí a usoudil, že může být upřímný. „Protože ty jsi silný člověk. Myslím jako vůbec, nejen tělesně. Každý, kdo s tebou přijde do styku, to brzy pozná. Takže jsi..., nevím, jak bych to řekl. prostě když někde přijdeš, všichni si tě všimnou, třeba ve vážnici..., kdekoli. Když je po dostizích nebo po nějakém večírku, všichni vždycky vědí, jestli jsi tam byl nebo nebyl, i když je ti to třeba jedno. Asi blábolím nesmysly. Ale proto zřejmě jsi šampion mezi žokeji. A jsi typický Fielding. Holly taková není. Je mírná, klidná, vůbec není ctižádostivá, je neprůrazná, netouží po vítězství, takže vlastně opravdový Fielding není.“

„Hm,“ spíš jsem suše odfrkl, než řekl. Bobby se na mne rychle ohlédl. „Klid, v pořádku,“ ubezpečoval jsem ho. „Já se ke svému dědictví po předcích hlásím, a Holly z toho vyjímám. Ale ctižádostivá je.“

„Není,“ rozhodně potřásl hlavou.

„Je, za tebe. Za oba, abyste dokázali, že k sobě patříte. Oba. Abyste dokázali, že jste udělali dobře, když jste se vzali.“

Zastavil se s rukou na klíče zadních dveří do kuchyně.

„Tys byl proti, víd? Jako ti ostatní.“

„Ano. Měl jsem k tomu několik důvodů. Teď už ne.“

„Ale když jsme se brali, tak jsi byl vlastně jediný, kdo se dostavil.“

„Přece jsem ji nemohl pustit k oltáři samotnou! Někdo ji tam dovést musel.“

Bez uvažování se usmál, jako mne předtím bez uvažování nenáviděl.

„Fielding předával Fieldingovou Allardeckovi. To bylo dobré. Myslel jsem tehdy, že snad nastane konec světa.“

Vstoupili jsme. Holly, naše pouto, zapálila v obývacím pokoji oheň v krbu a snažila se o dobrou náladu.

Usadili jsme se v křeslech a já vyprávěl, jak jsem pochodil na svých cestách, a taky jsem Bobbyho i Holly ubezpečil, že dědeček za nic nemůže.

„Ty červeně orámečkové výtisky Flagu někdo všem těm lidem doručil nejpozději v šest, to znamená, že je někdo přivezl odjinud, ne z Newmarketu. Nevím, kdy dovážejí noviny do Cambridge. Nejspíš někdy před pátou, nalepí na ně adresy a dodají je do Newmarketu všem rozvázkovým službám, pak je kluci na kolech začnou doručovat,“ vysvětloval jsem.

„Ty myslíš, že je dodali přímo z Londýna?“ zeptala se Holly.

„Skoro ano.“ Přikývl jsem. „To ovšem vůbec nevylučuje možnost, že za tím vším je někdo místní, kdo si to objednal, kdo to dokonce tady osobně rozvezl. Takže jsme

se daleko nedostali.“

„Je to nepochopitelné. Proč?“

„Jak jsem zjistil, tak se v šest ráno nikdo nedíval z okna, i když :by člověk předpokládal, že v tomhle městě by lidé mohli být v tu dobu vzhůru. Já se ale ptal spousty lidí, a nikdo z nich neviděl nikoho, kdo by tak brzy nesl někomu ke dveřím noviny. Byla samozřejmě tma jako v pytli. V zimě prý lidé nevidí ani kluky, co noviny rozvážejí.“

Na psacím stole, Bobbymu u ruky, zazvonil telefon. Bobby ustaraně sáhl po sluchátku.

„Haló..., jo to jsi ty, Sebe,“ zřetelně se mu ulevilo.

„Kamarád,“ zašeptala Holly na vysvětlenou. „Má u nás koně.“

„Taky jsi to četl...“ Bobby se ušklíbl. „Někdo ti poslal...,“ chvíli mlčky naslouchal. „Ne, samozřejmě že nevím, kdo to tam dal. Je to škodolibost, nic víc. Ne, samozřejmě to není pravda. Stáje fungují normálně dál, samozřejmě, nedělej si starosti, tvoje klisna je v pořádku. Před chvílí jsem se jí byl podívat na tu šlachu. Je úplně klidná, bez zánětu, bude to dobré. Cože? Otec? Ten se mi nezaručí ani za pětník, už mi to oznámil. Pokud říkáš, že je bezohledný sprosták, nebudu se s tebou hádat... Ne, to vůbec nepřichází v úvahu. Naopak, on ze mne ještě peníze vymáhá, chce ode mne vrátit, co mi před čtrnácti lety půjčil na auto... Ano..., no, asi má peníze právě díky tomu, že je tak tvrdý... Co? Ne, to nebyla žádná velká částka. Já si tehdy koupil ojetý pekáč, bylo to moje první auto. Budu mu to muset splatit, aby mi jeho právníci dali pokoj. Ne, všechno je úplně v pořádku, jak jsem říkal. Toho Flagu si nevšímej. Jasně, Sebe, kdykoli, jistě. Samozřejmě. Na shledanou.“ Když položil telefon, netvářil se zdaleka tak sebejistě, jako když telefonoval. „Další vyplašený majitel. Jsou to krysy. Krysy co utíkají, přestože nevědí, jestli se loď opravdu potápí. Přitom mi z nich dobrá polovička za uplynulé měsíce dluží.“

„Seb taky?“ zeptala se Holly.

Bobby přikývl.

„Pak je tedy pěkně drzý.“

„Dostal ten proklatý článek včera poštou, poslali mu jen výstřížek s tou rubrikou, ne celý výtisk. Bylo to v obyčejné hnědé obálce. Došlo mu to z Londýna, jako ostatním.“

„Dostali ten výstřížek všichni majitelé?“ zeptal jsem se.

„Už to tak vypadá. Většina z nich mi volá a já přece nebudu volat těm, kteří se neozvali a nebudu se jich vyptávat.“

Chvíli jsme ještě poseděli. Já se pak dovolil, jestli smím zatelefonovat, a zavolał jsem k sobě domů, kde jsem si poslechl zvukový záznam vzkazů. Pak jsem zatelefonoval dvěma trenérům, kteří mi v týdnu nabídli jízdy, a taky dvěma žokejům z Newmarketu, abych je požádal, jestli by mě následující den nemohli svézt na dostihy do Plumptonu v Sussexu. Prý jedou společně jedním autem a klidně mě přiberou.

„Vrátíš se sem?“ zeptala se Holly.

Zadával jsem se na ni. Vypadala ustaraně a Bobby se netvářil odmítavě. Nečekal jsem, že by o moji přítomnost stál, ale asi jsem se pletl.

„Vrať se,“ řekl stručně. Bylo to skutečné pozvání, ne ústupek.

„Zatím jsem vám moc platný nebyl.“

„Máme lepší pocit, když tu jsi.“

Nechtělo se mi vracet, protože se mi to nehodilo. V úterý musím do Devonu. Usadil jsem se v Lambournu a ne v Newmarketu právě proto, že odtamtud jsem mohl zajet na kterékoliv anglické závodiště a týž den se vrátit. Lambourn byl ve středu všech spojnic.

Řekl jsem omluvně: „Budou se muset s někým svézt z Plumptonu do Lambournu, potřebuju si vyzvednout auto, abych se v úterý dostal včas do Devonu. Až se odtamtud vrátím, zavolám, uvidíme, jak se tady věci vyvinou.“

Holly se zatvářila zklamaně. „Dobře, to se nedá nic dělat.“ Nesnažila se mě umluvit.

Zadával jsem se na její zarmoucený obličej, jako obvykle ve smutku krásnější než v radosti. Najednou mne zničehonic napadla otázka: „Holly, nejsi v jiném stavu?“

5

Bobby ztuhl, jako by do něj uhodilo.

Holly se na mne upřeně zadívala, ve světle hnědých očí úlek i radost.

„Jak jsi na to přišel?“ vyjel na mne Bobby.

„Nevím.“

„Holly to prostě ještě nedostala. Ale je to teprve krátce, nemohla si ještě nechat dělat žádné testy.“ Obrátil se k Holly. „Tys mu to řekla!“

„Ne, neřekla,“ zavrtěla hlavou. „Ale právě jsem v tu chvíli uvažovala o tom, jak

Žralok

je to všechno absurdní, jak jsem se v pátek ráno radovala, když mi bylo špatně. Tolik měsíců se snažíme a nic, a teď, když se nám miminko vůbec nehodí, tak se to možná podařilo.“

Bobby se mračil. „Určitě jsi mu to řekla,“ opakoval zachmuřeně, skoro jako by žárlil.

„Ale já mu to vážně neřekla,“ bránila se Holly nejistě.

„Řeklas mu to včera, cestou sem,“ trval na svém.

Vložil jsem se mezi ně. „Poslyš, Bobby, zapomeň, že jsem něco plácnul, přece o nic nejde.“

Podíval se na mne rozzlobeně, pak na Holly s porozuměním. Něco ho napadlo.

„Tohle je to, o čem jsi mluvila, když jsi povídala, že jste si s kitem jako děti četli myšlenky?“

Neochotně přikývla. „Ale my už to celá léta neděláme.“

Přidal jsem se k ní. „Ono nám to už ani nejde. Tohle byl výjimečný případ.“

Návrat do dětství. To se nebude opakovat.“

A kdyby se to opakovalo, říkal jsem si, dám si napříště dobrý pozor na to, co říkám. Náhlou intuicí budu muset vždycky pečlivě zvážit.

Dobře jsem chápal, že Bobby žárlí, sám jsem to zažil taky, a to pořádně, když mi Holly poprvé oznámila, že se zamilovala. Tehdejší výbuch žárlivosti rychle přehlušilo pobouření nad tím, koho si Holly zvolila. Mám dodnes v živé paměti, jak se mi tehdy zoufale nechtělo s někým se o ni dělit, jak jsem se nechtěl vzdát výsadního postavení nejbližšího přítele ve prospěch cizího člověka.

Sám jsem se své žárlivé reakce vylekal a hodně jsem nad sebou uvažoval, nad sebou a nad svým vztahem ke své sestře, nad vztahem, o kterém jsem předtím nikdy nepřemýšlel. Došel jsem k uklidňujícímu a zároveň zarmucujícímu závěru, že ať si Holly klidně s Bobbym spí, mně to vadit nebude. Bude mi ale vadit, a to hodně, že už k sobě nebudeme mít tak důvěrný duševní vztah.

Já sám jsem samozřejmě měl několik milostných dobrodružství jak před Hollyným sňatkem, tak po něm, ale byla to opravdu jen přechodná, krátká dobrodružství, nikdy nešlo o žádný opravdový vztah, jaký poutal Holly s Bobbym. Utěšoval jsem se frázemi jako: však mám času dost, nebo: ono se to jednoho krásného dne dostaví.

Bobby se snažil předstírat, že uvěřil, že si s Holly už myšlenky čist nikdy nebudeme. My se s Holly na sebe jen bleskově podívali a oběma nám bylo jasné, že to je jinak. Věděli jsme, že kdykoli bychom chtěli takříkajíc naladit na stejnou vlnovou délku, okamžitě se nám naše dávné telepatické umění vrátí.

Všichni tři jsme se zbytek večera snažili mluvit taky o něčem jiném a ne jen „proč“ a „kdo“, protože jsme stejně na nic nemohli přijít. Lehnut jsem si zase šel oblečený, v džínách, svetru a ponožkách, pro případ, že by nás v noci navštívil pan Graves. Myslel jsem si ale, že se nevrátí, že si to rozmyslí, až mu hlava vychladne.

Spletl jsem se.

V půl čtvrté ráno mě probudilo halasné zvonění. Okamžitě jsem se obul, vyletěl z domu a utíkal k bráně, jak jsme se předtím s Bobbym domluvili.

K bráně jsem doběhl, sotva zvonek přestal vyzvánět. Proběhl jsem ven a zahrnul doleva. Na malé louce u cesty, kde občas tábořili cikáni, skutečně stál dopravní box. Tentokrát to byl malý přívěsný box pro dva koně, tažený osobním vozem. Box měl sundanou rampu, byl připravený k nakládání, ale zatím prázdný.

Běžel jsem rovnou k osobnímu vozu a prudce otevřel dvířka. Za volantem nikdo, nikoho jsem nevyleká. Zato v zapalování byly klíčky. Neuvěřitelné.

Šel jsem zdvihnout rampu přívěsného boxu a zavřel petlice. Pak jsem nastartoval auto a odjel asi o dvě stě metrů dál, k vedlejší cestě, kde jsem zaparkoval. Klíčky jsem nechal ve startéru. Pak jsem utíkal zpátky k Bobbymu na dvůr.

Tam se odehrávala skoro přesná repríza předchozího představení, aspoň pokud jde o hrdiny, křik a silná slova. Bobby a Jermyn Graves stáli před otevřenými vrátky prázdného stání, u kterého jsme nastraží-li poplašné zařízení, a div že se nedali do pěstního zápasu. O kousek dál postával asi šestnáctiletý mladík s velkou taškou v ruce, přešlapoval a tvářil se nešťastně.

„Chci svůj majetek!“ řval Graves. „Tohle je krádež!“

„Ne, není,“ promluvil jsem těsně u něho. „Krádež je nezákonné držení cizího majetku s úmyslem ponechat si ho trvale.“

„Cože? Vy tu jste zase?“ Otočil se a šlehl po mně vzteklym pohledem.

„Když se chcete ohánět zákonem,“ pokračoval jsem, „tak vezměte na vědomí, že zadržet majetek, na kterém je dluh, dokud dlužník dluh nevyrovná, je zcela v souladu se zákonem.“

„Já vás zničím,“ zasyčel pomstychtivě. „Oba vás zničím! Já si nenechám líbit, aby na mne vyskakoval nějaký zakrslej žokej a zkrachovalej trenér, to teda ne, to vám říkám!“ Jeho pomocník se nejistě ozval: „Strejdo...“ „Ty drž hubu!“ štěkl

Žralok

Graves. Mládenci vypadla taška z ruky, zakopl o ni a upadl, jak se ji snažil zdvihnout.

„Pane Gravesi, jděte pryč, jděte pryč a uklidněte se. Zkuste trochu uvažovat. Vraťte se pro své koně, až bude váš šek řádně proplacený. Pak to bude vyřízené.“

„Tak to teda nebude!“ „Vaše věc.“

S Bobbym jsme sledovali, jak se marně snaží se ctí vycouvat z nemožné situace. Na rozloučenou na nás vychrlil ještě několik výhrůžek a nakonec se obrátil ke svému synovci. „Jdeme!“ vykročil energicky k vratům.

„Vyřadils mu box z provozu?“ zeptal se Bobby. „Přijel osobním autem s přívěsem a nechal v zapalování klíčky. Zajel jsem s ním kousek dál, z dohledu. Schválně, jestli ho najdou.“

„Bylo to možná zbytečné,“ řekl Bobby. „Graves šel přímo k stání, kde jsme měli poplašné zařízení.“

Napadlo nás předtím, že by Graves taky mohl jít nejdřív k druhému prázdnému stání, že by si mohl říct, že to popletl a mohl by naložit cizí koně ze sousedních stání. Taky nás napadlo, že by mohl přijít s posilou. Neudělal ani jedno, ani druhé. V každém případě neškodilo se pojistit.

Zavřeli jsme prázdné stání. Bobby o něco zakopl, sehnul se a zvedl to. Byl to kus silné plsti s řemínky, bačkory pro koně, aby nebylo slyšet kopyta. Zřejmě to vypadlo z té tašky.

„To je domácí výroba,“ poznamenal Bobby. „Kožené nejsou.“

Zhasl na dvoře a ještě chvíli se mnou stál u zadních kuchyňských dveří. Čekali jsme, až uslyšíme, jak naskočí motor a jak bude Gravesovo auto odjíždět. Místo toho jsme zaslechli čísi váhavé kroky, blížící se od brány.

Bobby znovu rozsvítil. Stál tam Gravesův synovec, přivíral oči před světlem a tvářil se rozpačitě.

„Někdo strýčkovi ukradl auto,“ řekl.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Jasper.“

„Graves?“ Přikývl a polkl nasucho. „Strýc chce, abych zavolał na policii a objednal taxík.“

„Byt tebou, tak vyjdu z brány, zahnu doleva, pak první odbočkou zase doleva, a o kousek dál najdeš budku.“

„Aha. Děkuju.“ Podíval se na nás skoro zoufale. „Měla to být jako legrace,“ řekl. „Pak se to nějak zvrtno.“

Nepokoušeli jsme se ho utěšit. Po krátkém zaváhání se sebral a vykročil ven ze dvora. Jeho kroky tiše doznívaly.

„Co teď?“ zeptal se Bobby.

„Asi bychom měli nastražit zvonek tak, aby zvonil, jakmile někdo vejde do brány.“

„Taky si myslím. Ráno to zruším, než začnou stájníci chodit do práce.“

Natáhli jsme tmavý provázek napříč vjezdem asi ve výši kolen. Vtom jsme zaslechli motor Gravesova auta.

„Našel ho,“ usmál se Bobby. „Ale budka tam není, tys to věděl, viď?“

Dokončili jsme instalaci našeho primitivního poplašného mechanismu a se zíváním jsme si šli ještě tak na dvě hodinky lehnout. Když jsem se ukládal, napadlo mě, jak snadno může dojít k trvalému nepřátelství, jako třeba s Gravesem, a že takové nepřátelství může přetrvát celá staletí, jako mezi Allardecky a Fieldingy, že může mít politické i náboženské důsledky, vést k pronásledování zachvacujícím celou zemi, hluboko zakořenit, stát se samozřejmou součástí myšlení a cítění, a že tak vzniká ničující nenávist, silná a nevykořenitelná. Budu proti tomu bojovat, aspoň u sebe, budu si stále opakovat, že miluju Allardecky, protože i moje jediná sestra, bůh jí odpusť, je Allardecková.

Důslednost zlého úmyslu se na mne druhý den zašklebila hned brzo zrána.

Když v půl osmé zazvonil telefon, zdvihl jsem to já, protože Bobby byl venku s koňmi a Holly bylo zase špatně. Volal obchodník s krmivem. Sdělil mi svým ušlechtilým tónem žáka Etonu, že dostal další označený Flag.

„Teď jsem ty noviny našel, dnešní, tedy pondělní. Je tam opět jeden odstavec, červeně orámovaný.“

„Co tam píšou?“ Svíral se mi žaludek.

„Myslím si..., asi by bylo lepší, kdybyste se pro ten výtisk u mne zastavil, pokud ovšem chcete. Je tam také Bobbyho snímek.“

„Přijedu.“

Vzal jsem Hollyino auto a jel. Obchodníka jsem našel v kanceláři. Mlčky mi podal noviny a já se poněkud zdrceně díval na Bobbyho snímek. Vybrali takový, na kterém vypadal jako šklebící se idiot. Pak jsem si přečetl ničující jedy v Intimních drobnostech.

Žralok

Robertson (Bobby) Allardeck se topí ve finančních nesnázích. Má ještě hrstku koní v tréninku ve stájích, které kdysi za jeho dědečka v Newmarketu skvěle prosperovaly. Místní dodavatelé vyhrožují, že budou dlužné částky vymáhat soudně. Když majitelé zbývajících koní projevují obavy, Bobby jim to chabě vymlouvá, přestože mu už obchodník krmivů vypověděl další dodávky. Kam až to povede? Peníze nespádnou z nebe ani nevypadnou z pana otce.

Maynard „Mamonář“ Allardeck (50) se na Bobbyho hněvá, protože se nevhodně oženil, takže mu na pomoc nepřispěchá. O Maynardovi se ví, že mu jde o šlechtický titul, takže přebytné, peníze dává na dobročinné účely. Co na to Bobby? To radši nechtejte slyšet. ? Příště se dozvíte víc na stejném místě. „Pokud je Bobby nezažaluje za utržení na cti, tak to zaručeně udělá jeho otec,“ řekl jsem.

„Čím větší pravda, tím větší pomluva,“ poznamenal obchodník suše a dodal: „Řekněte Bobbymu, že u mne má opět otevřený úvěr. Přemýšlel jsem o té věci. Bobby mi vždy platil pravidelně, i když se zpožděním. Přece nedopustím, aby mne ovlivnila taková špína.“ Ukázal na noviny. „Vyřídte Bobbymu, že ho budu zásobovat jako dosud. A ať to vyřídí svým majitelům.“

Poděkoval jsem a vrátil se k Allardeckovým. Tam jsem si nad ranní kávou v kuchyni znovu přečetl ty intimity. Pak jsem zamyšleně sáhl po telefonu a zavolał obchodníkovi s krmivem.

„Buďte tak laskav, nevzpomínáte si, jestli jste s někým mluvil o tom, že hodláte Bobbymu zastavit dodávky?“

„Ne,“ řekl zamyšleně. „Řekl jsem to jen Bobbymu. Jinak nikomu.“

„Jste si tím jistý?“

„Naprosto.“

„Nemohl jste se o tom zmínit svému sekretáři? Nebo někomu z rodiny?“

„Ne. Přiznávám, že jsem byl v pátek trochu rozčilený a trval jsem na tom, aby mi Bobby okamžitě zaplatil, když jsem s ním telefonicky hovořil. Ale ten hovor nemohl nikdo slyšet, to vím jistě. Můj sekretář chodí v pátek do práce až v jedenáct a jinak u toho nikdo nebyl. Jak víte, tak mám kancelář mimo dům, v přístavku. Ubezpečuji vás, že u toho hovoru nikdo nebyl.“

„Takže díky za ochotu.“

„Informátora musíte hledat u Bobbyho,“ řekl ještě.

„Ano, asi máte pravdu.“

Zavěsili jsme. Pak jsem si Daily Flag přečetl od první stránky až do konce, což jsem do té doby neudělal. Řekl jsem si, že třeba přijdu na to, proč právě tenhle deník uspořádal nájezd na nevinného člověka, aby ho zničil.

Celé noviny zachovávaly důsledný tón sebevědomé, nabubřelé zloby a jedovatosti. ve všem byl úšklebek, zlá vůle, pachutí nutící odběratele po přečtení listu vyrazit do ulic a někomu se mstít, dál rozsévat zlobu.

Jakýkoliv urážlivý článek měl zelenou, chvála byla zakázaná. Urážky a zlehčování jiných byly propracovány s řemeslnou dokonalostí. Jestliže list citoval ženu, ať byla sebeúspěšnější a vysoce postavená, pak vždy to či ono „zatrylkovala“, „zapištěla“, „zavrkala“, nikdy ne „řekla“. Muži zase „blekotali“, „zuřili“, „koktali“ nebo „blábolili“.

Slovo vztek se objevovalo na všech stránkách. Lidé vším možným (jenom ne dveřmi) a všechno možné „práskali“. Člověk se dočetl, že někdo něco „popíral“ vždy v takovém kontextu, že se to popření rovnalo přitakání. Podobně se rovnalo lži, když někdo něco „tvrdil“. „Tvrdí, že nic neviděl...“ ve Flagu znamenalo: „Viděl, a lže, když říká že ne.“

Flag považoval lidskou důstojnost za zbytečnou, závist za normu, uznával jen špinavou motivaci a náklonnost přiznával jen psům. Lidé takový brak asi rádi čtou, protože podle toho, co se ve Flagu uvádělo, počet odběratelů deníku stoupal každým dnem.

vyšel jsem z předpokladu, že charakter novin vždy do určité míry zrcadlí charakter majitele, jako Towncrier zrcadlí povahu lorda Vaughnleyho. V tom případě je ale vlastník Flagu bezohledný, vypočítavý, zlý a nepřející člověk, a to je špatné, protože od takového není možné žádat v Bobbyho věci slitování. Daily Flag slitování nezná.

Pak přišla dolů Holly. Byla sice bledá, ale měla lepší náladu. Vzápětí se vrátil Bobby, taky už vypadal optimističtější, a já dostal na Flag o to větší vztek, protože jsem musel tu křehkou slupku optimismu roztrástit.

Holly začala tiše plakat a Bobby rozlíceně přecházel po místnosti. Asi měl pocit, že by nejraději něco rozmlátil. Ve vzduchu i nadále visela neřešitelná otázka: Proč?

„Tentokrát se poraď s právníkem, ať to stojí, co to stojí. Taky zaplatíme ty faktury, které momentálně nejvíc hoří. Věřitelé, kterým teď zaplatíš, ti musí písemně potvrdit, že ses s nimi vyrovnal. Od všech, komu zaplatíš, musíš chtít

Žralok

písemné potvrzení, to si necháš rozmnožit v dostatečném množství kopií od každého. Pak to rozešleme všem, komu doručili tyhle noviny, a taky to pošleme přímo šéfredaktorovi Flagu Samovi Leggatovi, doporučeně. Dostanou to i majitelé a na koho si ještě vzpomeneme. Jo, a k tomu připojíme ještě kopie tvého prohlášení, že nemáš tušení, proč tě ve Flagu napadli, a že se ten útok vůbec nezakládá na pravdě, že stále jsou v pořádku, normálně fungují a fungovat budou.“

„Ale banka už naše šeky nebude krýt,“ namítla Holly.

„Povídam dejte dohromady ty faktury, které nejvíc hoří, podíváme se na to. Hlavně faktury od kováře, veterináře, z dopravního, prostě od lidí, bez kterých to nejde. Ty zaplatíme, ostatní budou muset počkat.“

„Z čeho je zaplatíme?“ zeptal se Bobby podrážděně.

„Z mého.“

Oba najednou ztichli jak ohromení, a já si uvědomil, že je tohle jednoduché řešení do té chvíle ve snu nenapadlo. Prostě nepatřili mezi lidi zvyklé přijímat od jiných.

Na Holly bylo vidět, jak v ní znovu vzklíčila naděje. Řekla ale vážně: „A co ten tvůj nový dům, do toho jsi musel dát všechny své úspory... a domeček jsi ještě neprodal.“

„Mám pořád dost. A radši se do toho dejte, protože já za chvíli musím do Plumptonu.“

„My ale přece nemůžeme...“ začal Bobby namítat.

„Ale můžete, musíte. Nehádej se.“

Bobby jako omámený šel a přinesl hromádku faktur a já vypsál několik šeků.

„Tohle roznes ještě teď odpoledne a koukej, ať ti napíší jasné potvrzení o zaplacení. Já ti teď ještě rychle napíšu to tvoje prohlášení, abys ho k tomu připojil. Zajdi někam na xerox, ať ti to rozmnoží, a naskládej to do sérií, aby to ještě dnes odpoledne odešlo. Já vím, že to bude pořádná práce a hon, ale čím dřív to odejde, tím líp, nemyslíš?“

„Gravesovi mám taky poslat jednu sadu?“

„Gravesovi samozřejmě.“

„Dáme se do toho hned,“ řekla Holly.

„A nezapomeňte na obchodníka s krmením, ten vám určitě napíše něco dobrého. Zlobí se, že ho Flag takhle zneužil.“

„Nerada to připomínám...“ začala Holly nesměle.

„Myslíš banku, co?“

Přikývla.

„To zatím počká. Zítra do banky zajdi s jednou sadou těch dopisů, možná vám pak ředitel znovu otevře úvěr. Měl by. Přece na vás vydělává, hlavně na těch půjčkách na ročky. A ty ročky ještě máte v záloze.“

„Bohužel,“ vzdychl Bobby.

„Všechno najednou nejde.“

„Zavolám ihned svého právního zástupce,“ Bobby se podíval na hodinky a sáhl po sluchátku. „Teď už by tam měl být.“

„To bych nedělal.“

„Proč? Přece jsi říkal...“

„Máš v domě špiona.“

„Jak to myslíš?“

„Asi telefon.“

Podíval se znechuceně na telefonní přístroj. „Ach jo!“

„Nejsi první ani poslední, komu se to děje. V Lambournu bylo dokonce období, kdy všichni trpěli stihomamem, že je někdo odposlouchává, a všichni dělali, co mohli, aby netelefonovali z domova. Odposlouchávání je sice nezákonné, ale děje se pořád, to ví každý.“

Bez dalších odkladů jsme odšroubovali všechny telefony a hledali v nich přídatné zařízení. Jenže my byli odborníci na koně, ne na elektroniku. Bobby nakonec prohlásil, že půjde zavolat z budky a že pak požádá telekomunikační službu, ať mu to doma prohlédnou sami.

V jednu chvíli lezl Bobby na všech čtyřech po zemi u kuchyňské zdi, kde zašrouboval zásuvku, zatímco my s Holly stáli uprostřed místnosti a dívali se na něho. V tom okamžiku vstoupil do místnosti cizí člověk, jehož pohled padl právě na mne a na Holly.

Vysoký, urostlý, se světlými šedivějícími vlasy, pečlivě přičesanými. Pravidelné pěkné rysy, hladce oholený, štíhlý a elegantní v šedivém, dokonale padnoucím obleku, typickým pro pána z City.

Padesátiletý, na první pohled osobnost, jako kdyby náhle zaplnil celou místnost. Držel v ruce výtisk Flagu a na mne a Holly se díval s neskrývaným odporem.

Žralok

Otec mého švagra. Maynard Allardeck.

V mých očích to byl nepřítel a já v jeho očích taky. Znali jsme se od vidění i z doslechu, odnepaměti. Vždy jsme se znali a vždy se jeden druhému vyhýbali.

„Fieldingové!“ zasyčel se žhavou nenávistí. Pak mě oslovil: „Co vy tu pohledáváte?“

„Já ho pozval,“ Bobby vstal ze země.

Jeho otec se k němu prudce otočil. Poprvé po čtyřech letech stáli oba tváří v tvář.

Dlouho se na sebe dívali jako uhranutí, jako by se znovu učili znát podobu toho druhého, jako by odhadovali své síly a sílu toho druhého. Možná, že jeden druhého najednou viděli jako cizího člověka. Pokud snad někdo z nás věřil či doufal v možné smíření, pak se mýlil. Naopak. Maynard nepřišel synovi na pomoc, ani ho nepřišel politovat, přišel proto, aby mu vše vyčetl.

začal bez úvodu a bez pozdravu: „Jak ses mohl opovážit zatahnout mě do svých ubohých, špinavých záležitostí!“ Mávl novinami. „Nemysli si, že ti budu trpět, abys před novináři brečel pro něco, za co si můžeš sám. Když ses mermomocí chtěl přiznít mezi podvodníky, musíš si taky sám nést následky.“

Všichni tři jsme zalapali po dechu. Maynard mluvil s takovým vztekem, tak útočně, že to bylo až k nevíře, a jeho argumentace postrádala všechnu logiku, to nás tolik ohromilo.

„Nebrečel jsem,“ Bobby se skoro potácel. „Chci říct, že já s žádným novinářem ani nemluvil. Ani by mě to nenapadlo. Prostě to tam tak napsali.“

„A co tohle? Že ti odmítám finanční výpomoc? Co! Jak tohle můžou vědět, tos jim říct musel! Čekám na odpovědi“

Bobby polkl naprázdno. „Tys vždycky říkal..., chci říct... myslel jsem, že to myslíš vážně, když jsi říkal, že bys mi nepomohl.“

„Samozřejmě, že jsem to myslel vážně.“ Otec se na Bobbyho vztekle podíval. „Ale o to tu teď nejde. Ty nemáš co právě to vykřikovat na veřejnosti a fňukat. To nestřím. Slyšíš?“

„Nikde jsem si nestěžoval,“ bránil se Bobby nepřesvědčivě.

Uvědomil jsem si, jak velmi se otec a syn na pohled podobají, a jak velmi se liší povahou. Maynard měl nejmní šestinasobně silnější vůli a energii než Bobby, ale zato zcela postrádal jeho smysl pro fair play. Maynard vydělával na penězích, Bobby pracoval, aby peníze vydělal. Maynard byl schopen zatvrdit se proti někomu navždy, Bobby váhal, uvažoval a zvažoval. Co by se mohlo zdát jako Bobbyho slabina, byla vlastně jeho síla.

„Zaručeně jsi někde zbytečně plácal.“ Maynard hovořil s důsledně urážlivým tónem, a mě napadlo, že pokud by Bobby někde chtěl světu oznámit, že ho otec nemilosrdně nechal, ať se utopí, měl by na to plné právo. Víc ho otec vydráždit snad ani nemohl.

„Myslíme si, že nám někdo odposlouchává telefon,“ vychrlil Bobby.

„Ale? Takže ty o mně blábolíš nesmysly do telefonu?“

„Ne.“ Bobby se rozčilením skoro zakoktával. „Ale několik lidí mi telefonicky radilo, ať si řeknu o peníze tobě, a já jim řekl, že nemůžu.“

„A tohle, co je tohle!“ Maynard zuřivě mával novinami. „Že se deru o šlechtický titul! Taková sprostá lež!“

Do hlasu se mu vloudil stín strachu a mě napadlo, že právě otázka šlechtického titulu je to, co Maynarda tak nepřičetně rozzuřilo.

To není lež, je to pravda, říkal jsem si. Byl jsem si tím jistý. Určitě vyvíjel aktivní úsilí titul získat. Můj dědeček přece vyprávěl, že Maynard chtěl být lordem už v devíti letech. Maynard v padesáti byl týž Maynard, k tomu bohatý, vlivný, se správnými známostmi. Možná, že je Maynard právě v těchto dnech uprostřed důležitého choulostivého a protizákonného jednání.

Sir Maynard Allardeck. Znělo to hezky. Sir Maynard. Pěkně se ukloňte, vy Fieldingové, já jsem víc než vy, klaňte se hluboko.

„O šlechtickém titulu jsem neřekl ani slovo,“ bránil se Bobby rozhorleně. „Chci říct, že já přece ani nevěděl, že ti o to jde. Mě to nikdy ani ve snu nenapadlo.“

„Proč ty noviny nezažalujete?“ ozval jsem se.

„Vy buďte zticha a neplette se do toho!“ okřikl mne ostře. Pak se zase otočil k Bobbymu. „Jestli jsi o mém povýšení do šlechtického stavu nemluvil ani po telefonu, tak kde k tomu přišli? Můžeš mi laskavě říct, kdo jim tuhle sprostou lež nakukal?“

„Nemám tušení,“ řekl Bobby zmateně. „Vůbec nemám tušení, kdo a proč to všechno napsal.“

„Někdo tě navedl, abys mě pošpinil,“ řekl Maynard a tvářil se vražedně a pomstychtivě.

Všichni tři jsme na něho zůstali civět. Jak na tohle mohl přijít?

Nepochopitelné.

Bobby se znovu odhodlal promluvit. Už zadržával. „To jistě ne. To je zkrátka nesmysl. Ty přece z toho, co do těch novin napsali, žádné nepříjemnosti nemáš, mám je já, a přece si je sám na sebe nepřivodím. To nemá žádnou logiku.“

„Dnes ráno volali tři lidi, tři lidi! Jen aby mi řekli, že ve Flagu je další článek,“ vztekal se Maynard. „Koupil jsem si jeden výtisk cestou sem, a hned mě napadlo, že za tím vězí ta svině, tvůj švagr, nebo jeho děda. Tahle špína na ně přesně vypadá, to jsou celí oni.“ „Ne,“ řekla Holly.

Maynard dělal, jako když ji nevidí a neslyší. „Přišel jsem vám říct, že vám patří, co jste si nadrobili, a ať koukáte Fieldinga donutit, aby noviny ty články vzaly zpátky.“

Bobbyho už z toho brněla hlava. „Ne, Kit za to přece nemůže, to by neudělal, ani jeho dědeček.“

„Jsi srab,“ zasyčel pohrdavě Maynard. „Ty prostě nikdy nepochopíš, že jsou lidi, co se ti budou do očí usmívat a přitom ti bodnou do zad nůž.“

„Neudělali by to, už kvůli Holly,“ bránil se Bobby. „Jsi naivní blázen. Jen si vzpomeň, jak ti chtěli zmařit manželství. Byli proti, vždycky. Jsou to křiví, pomstychtiví darebáci, celá ta rodina. A jestli někomu z nich důvěřuješ, dobře ti tak, až se ti to nevyplatí.“ Bobby se na mne bleskově ohlédl. V očích měl rozpaky, pochyby lne. Ani já, ani Holly jsme se nijak nebránili. Slova byla proti Maynardovu celoživotnímu přesvědčení příliš slabá a pěsti k ničemu. Ostatně, vyslechli jsme oba mnohokrát podobné urážlivé proslovy. Z úst našeho dědečka na účet rodiny Allardeckových. Bouřlivé výstupy a urážky už na nás neplatily, byli jsme imunní. Kupodivu se k protestu odhodlal Bobby.

„Kitovi a Holly záleží na mé budoucnosti,“ řekl. „Tobě ne. Kit mi přišel na pomoc, ty ne. Nesouhlasím s tím, co říkáš, a soudím podle toho, jak kdo jedná.“ Maynard jako by nemohl věřit svým uším, a já se přiznám, že jsem na tom byl podobně. Bobbyho výrok byl nejen kacířský a přičil se všemu, co mu odjakživa doma vštěpovali, ale hlavně a především vyjadřoval odvahu vzepřít se otci a říct mu pravdu do očí.

Byl nervózní, to je pravda. Všeobecně se říkalo, že z Maynarda je nesvůj každý, prý stačí, když Maynard vstoupí do zasedací síně kterékoli správní rady a všichni rázem zneklidní. Jeho absolutní bezohlednost a tvrdost tvořily základ jeho úspěchu. Před námi se taky ani v nejmenším nesnažil skrývat, jaký je, masku šarmu nenasadil.

Bobby bezmocně rozpráhl paže, odešel ke dřezu a naplnil konvičku.

„Chceš kávu?“ zeptal se otce.

„Aní nápad!“ Maynard se zatvářil pohoršeně. „Musím na výborovou schůzi do Jockey Clubu.“ Zadíval se na hodinky a pak na mne. „Vy jste mne napadl,“ řekl. „To vás bude mrzet!“

Klidně a zřetelně jsem poznamenal: „Jestliže se doslechnu, že jste v Jockey Clubu prohlásil, že za ten článek ve Flagu nesou zodpovědnost Fieldingové, osobně vás zažaluju pro pomluvu.“

Tvářil se jako vrah. Pak řekl: „Jste špína, špinavý hadr, už od narození, a vůbec si nezasloužíte, jak s vámi nadělají. Nejradši bych vás viděl po smrti.“ Cítil jsem, jak se vedle mne Holly pohnula, chystala se k nějakému vášnivému projevu. Rychle jsem ji chytil za ruku a pevně přidržel, abych ji zarazil. Vlastně jsem byl spokojený. Viděl jsem na Maynardovi, že moji výhrůžku bere vážně, i když to nechce dát najevo. Taky jsem si poprvé uvědomil, že moje úspěchy, fakt, že jsem šampion, jsou pro něj při jeho nenávislném postoji vůči mně to nejnesnesitelnější.

Očekával jsem, že v Jockey Clubu Maynard obrátí útok ve Flagu, aspoň pokud se týkal jeho, v žert. Jockey Club sídlil na newmarketské hlavní třídě odpradáвна a Maynard byl jeho členem už pět let. V organizaci vládnoucí dostihovému světu se bude projevat zdvořile a nedovolí, aby jeho nenávisť vyvřela na povrch. Zasedal tam v bezvýznamných podvýborech a trpělivě pracoval na cestě k vyšším metám. Možná se chtěl stát jedním ze sboru stevardů, členem vládnoucího triumvirátu, a proto si dá velmi dobrý pozor, aby neřekl nic, co by se mi mohlo donést.

V Jockey Clubu skoro žádní bývalí jezdci ani trenéři nebyli, do vznešených řad členů se dostalo jen několik ojedinělých představitelů obou profesí. Byla tam ale celá řada majitelů koní, pro které jsem léta jezdil, a byli to moji přátelé. Sto třicet stálých členů oddaných dostihovému sportu si členství udržovalo trvale, nebyli voleni. Kdyby se Maynard vplížil mezi členy klubu, pomohl by mu jedině původ ze starého dostihového rodu, a ovšem bohatství. Jedna věc ale byla jistá: před staršími, civilizovanými členy by nikdy nesměl dát najevo svou brutální, nesmířitelnou nenávisť vůči Fieldingům v podobě, jakou předvedl u Holly v kuchyni. Nic nemohlo vrcholně kultivované členy odradit tak jako

neovládané, surové, přehnané projevy zloby.

Velice mi záleželo na tom, aby si Maynard uchoval na veřejnosti uhlazené chování.

Odešel tak, jak přišel. Hrubě, nezdvořile, bez pozdravu, zadním vchodem. Počkali jsme, až jeho kroky dozní a až venku v dálce bouchnou dvířka od auta a naskočí motor.

„Je ti jasné,“ řekl Bobby pomalu, „že jestli to někdy dotáhne na stevarda a ty budeš ještě aktivně jezdit...“, budeš velmi snadno zranitelný?“

„Ano. Nebylo by to příjemné.“

6

V Plumptonu jsem jel jako obvykle ve čtyřech dostizích. V jednom jsem přišel první, v jednom třetí, v jednom skoro poslední, a v jednom vlastně nijak. Reakce majitelů byly přiměřené.

Od minulého týdne si Intimní drobnosti přečetlo mnoho lidí a já strávil valnou část dne tím, že jsem na četné dotazy kdekoho ubezpečoval, že Bobby není na pokraji krachu, ano, jsem si tím zcela jistý, ne, nevím, jak se k tomu postaví Bobbyho otec.

Byla tam taky jako obvykle hrstka dostihových reportérů, ale z Flagu nikdo. Tam měl dostihovou rubriku na starosti mladý ostrý hoch, který utrhačně psal o tom, co bude, a kriticky o tom, co bylo, a kterému se jezdci co možná vyhýbali. Ten den bych se s tím ostrým hochem nicméně rád setkal. Nezbyvalo mi, než se spokojit s jeho kolegou z Towncrieru.

„Proč se ptáte na Flag?“ podívoval se. „K čemu je vám to dobrý? Taková špína!“

Rozložitý, dobromyslný Bunty Ireland hovořil se suverenitou pracovníka důstojnějšího deníku. „Jestli vám jde o to, jestli ty lahůdky o vašem švagrovi vzešly z pera našeho milého nosatého kolegy, tak to ne, tím jsem si skoro jistý. Byl v pátek v Doncasteru a ani nevěděl, co v těch přeintimních drobnostech vyšlo. Když to zjistil, byl z toho trochu nespokojen. Prý to s ním redakce vůbec nekonzultovala, což prý by se slušelo. Byl roztomilý jako obvykle.“ Bunty Ireland se zářivě usmál. „Ještě něco?“

„Ano. Kdo rediguje tu rubriku?“

„Jo tak to vám neřeknu. Ale můžu se poptat, jestli chcete. Ale to vašemu Bobbymu nepomůže. Nám novinářům přes čenich dát nemůžete, ať se zlobíte sebevíc, i právem.“

Tím bych si nebyl tak jistý, řekl jsem si v duchu.

Do Lambournu jsem se svezl se známým. Doma jsem se najedl kra-bího masa a zapíjel to pomerančovou šťávou. Pak jsem zatelefonoval Holly.

Byl jsem přesvědčený, že telefon někdo odposlouchává, a to už nějaký čas. Ten někdo musí odposlouchávat dlouho, když zná všechny Bobbyho newmarketské dodavatele, ví, u které banky má konto i to, jak si Bobby stojí se svým otcem. Někdo musel vyslechnout hovor s tím majitelem, který zničehonic oznámil, že si nemůže dovolit ročka za padesát tisíc, stejně jako Bobbyho marné pokusy udat hříbě jinde.

Někdo vyslechl všechny Bobbyho dostihové plány, jeho hovory s majiteli i jezdci. Neexistuje trenér, aby v průběhu delší doby občas nepronесl něco hanlivého o jezdci, když mluví s majitelem, či naopak. Noviny ovšem nic takového nepoužily, nikde nic o „informaci od pramene“ poskytnuté bookmakerům. Ani zmínka o porušení pravidel, o nepoctivosti, nedostatečném vyjíždění koní, a k tomu přece dochází každou chvíli, přestože za to jezdci i trenérovi hrozí ztráta licence. Terčem útoku nebyly Bobbyho trenérské úspěchy, ale výlučně jeho finanční situace.

Proč?

Nabízela se celá řada „proto“.

Vytočil jsem číslo a na druhém konci to okamžitě zdvihla Holly.

„Kite, jsi to ty?“

„Ano.“

„Nevolal jsi už jednou?“

„Ne.“

„Tak to je v pořádku. My jsme nechali telefon vyvěšený skoro celý den, protože ty hovory byly tak děsné. Teď mě ale napadlo, že třeba budeš volat, tak jsem asi před dvěma minutami zavěsila...“ V tu chvíli si uvědomila, co říká. „Už jsme to zase udělali.“

Musela poznat, že se usmívám, protože když se znovu ozvala, usmívala se taky.

„Poslyš..., napadlo mě..., já si ještě musím někam zajít..., zavolám ti později, ano?“

„Jasně.“

„Tak zatím...“ Zavěsil jsem a čekal, odkud se ozve. Zavolala za čtvrt hodiny, a to od obchodníka s krmivem. Překvapila mě. Obchodník ji ochotně pustil do kanceláře, zapnul topení a zanechal ji o samotě.

Žralok

„Chová se hrozně slušně,“ hlásila Holly. „Asi má trochu výčitky svědomí, i když vlastně nemá proč. No nic. Řekla jsem mu, že si myslíme, že nám někdo odposlouchává telefon, a on řekl, že to je víc než pravděpodobné, a prý si smím kdykoli zatelefonovat od něj. Tak jsem řekla, že bych ráda zavolala tobě...“

„Tos udělala skvěle. Tak říkej, co se děje?“

„Pracovali jsme celý den na těch dopisech a už toho máme dost. Bobby spí vestoje. Všichni si od nás vzali šek bez řečí a bez řečí nám napsali potvrzení, že nejsme nic dlužní. Všechna potvrzení a naše prohlášení jsme nechali rozmnožit, a než jsme to všechno roztrídili a nastrkali do obálek, byl nejvyšší čas pro odpolední poštu. Listonoš byl dokonce tak hodný, že počkal, až na všechny obálky nalepíme známky. Ten dopis do Flagu šel doporučeně. Snad se to tím vyřídí, když všechno půjde dobře.“

„Hm. Doufejme.“

„Jo, a Bobby byl u svého právního zástupce a ten mu poradil, aby napsal ostrý dopis redakci a žádal omluvu, jak ti radil lord Vaughnley. Bobby mu řekl, že to už dnes nestihne, a na to ten právník, že zase o tak moc nejde.“

„Ať si Bobby najde jiného právníka.“ Holly se málem dala do smíchu. „To mu vyřídím.“

Pak jsme naplánovali, že se domluvíme zítra večer, až se vrátím z Devonu.

Zavolala mi ale už brzy ráno, nešťastná a rozrušená.

„Tady Holly. Prosím tě, kup si dnešní Flag. Budu zase tam kde včera. Jasně?“

„Ano.“

Zavěsila bez dalšího slova, a já se ihned rozjel do vsi pro noviny.

Rubriku tiskli v noci, zatímco dopis, který Allardeckovi do redakce poslali, tam mohl dojít teprve dnes dopoledne. Napadlo mne, že kdybych trochu uvažoval, poradil jsem Bobbymu, aby dopis doručil do Londýna osobně, třeba by kampaň zastavili.

Třetí frontální útok zněl následujícím:

Robertsona (Bobbyho) Allardecka, snažícího se pokračovat v tréninku koní bez jakékoli hotovosti, není třeba litovat. Když si větší zvířata nadělají dluhy, odnesou to v prvé řadě drobní obchodníci a řemeslníci.

Na dotaz, co je pravdy na tom, že se málem sepral s jedním ze svých majitelů, když se dotyčný snažil od něho svoje koně násilím odvézt, Bobby ve svém luxusním domě odmítl jakýkoli komentář. „Všechno popírám,“ běsnil.

Zato tatíček Maynard (Mamonář) Allardeck získává titul největšího lakomce dneška. „Můj syn ode mne nedostane ani pětník,“ prohlásil důstojně, „protože si to nezaslouží.“

Mamonář Allardeck zato rozhazuje plnými hrstmi na všechny strany, především na ušlechtilé dobročinné účely, jakých si vláda cení. Že šlechtický titul není na prodej? Ó to jistě ne, co vás napadá!

Bobby nařiká, že tatíček vrší peníze na svoji velkou šanci, zatímco on, Bobby, dostává výhružné dopisy od tatíčkových právníků, aby zaplatil dluh starý čtrnáct let. Mamonář údajně dal synkovi menší částku, aby si po skončení školy koupil nějakou ojetinu. Staré auto už je dnes jen vzpomínka a rezavějící kostra na vrakovišti, ale tatíček peníze vymáhá. Co si o tom myslí Bobby? Co si myslí o tatíčkově? „Je to bezohledný sprosták.“

Že by snad po něm lakota Maynard chtěl i úrok?

Příště více.

Zamyšleně jsem vytočil číslo informační služby a zeptal se na telefon obchodníka s krmivem. Pak jsem tam zavolal. Holly už čekala.

„Co si počneme?“ ptala se nešťastně. „Taková hrůza! A ty citáty... všechno si vymysleli.“

„Jistě. Poslyš..., zatněte zuby a dejte dohromady ještě několik sérií těch dopisů, co jste včera rozesílali, a pošlete je do redakcí jiných celostátních deníků, nezapomeňte na Sporting Life. Daily Flag nemá nikdo rád. Třeba ho některý konkurenční list zesměšní, třeba Flag zmlkne.“

„Možná,“ vzdychla Holly.

„Podívej se, vždycky je lepší udělat všechno, co je v lidských silách, než nedělat nic. Nakonec, když vystřelíš z brokovnice, nikdy nevíš, který brok kachnu zasáhne.“

„Velmi poetické,“ řekla suše Holly. „Ale dobře, zkusíme to.“

„Co jste podnikli s tím právním zástupcem?“ zeptal jsem se.

„Bobby říká, že se poohlédneme po někom šikovnějším už dnes. Chce někoho z Londýna, ne odtud, někoho, kdo má dobrou pozici.“

„Možná by mu v tom mohl poradit některý z jeho majitelů. Když ne, mohl bych zjistit, kdo je opravdu dobrý, od lidí, pro které jezdívám.“

„To by bylo výborné.“

„Poslyš, víš, co mě napadlo?“

„Co?“

„Že možná otec Maynard nebyl tak úplně vedle, že celá tahle komedie je vlastně namířená proti němu, ne proti Bobbymu.“ -

„Ano,“ řekla Holly pomalu. „Když jsme si přečetli tu dnešní špínu, došel Bobby ke stejnému závěru jako ty.“

„Vsadil bych se taky, že několik exemplářů Intimních drobností jedna až tři doputovalo na psací stůl příslušného potentáta na Downing Street. Proto se taky včera Maynard tolik vztekal. Pokud má Maynard opravdu naději na povýšení do šlechtického stavu, tak ji možná kvůli těm novinám vlastně už ztratil. Aspoň načas.“

„Myslíš, že by to mohlo mít takový vliv?“

„Co my víme. Celá záležitost kolem titulů je vysoce choulostivá. Určitě se právě teď rozesílají přísně tajné dopisy pánům X a Y, jestli by přijali vyznamenání, kdyby jim bylo uděleno. Teď už taky zaručeně připravují novoroční seznam osob navržených k povýšení do šlechtického stavu. Otázka zní: kdybys ty byla tím, kdo připravuje pro ministerského předsedu seznam ke schválení, dala bys tam například Maynarda?“

„Ale my přece vůbec nevíme, že by o něco takového šlo.“ „To opravdu nevíme.“

„Flag je možná jednoduše takový jako vždycky, sprostý, jedovatý zničující. „Je to možné.“

„Víš přece, jak tisk dokáže být bezohledný, když chce. A takový Flag určitě chce, vždycky a důsledně, ze zásady.“

„Možná máš pravdu,“ zabručel jsem.

„Ty se mnou ale tak úplně nesouhlasíš, viď?“

„Víš..., všechno by mi to nějak líp hrálo, kdyby ty útoky na Bobbyho plnily nějaký účel. Zmařit Maynardovi povýšení do šlechtického stavu se mi zdá být dostatečný důvod. Ale proč mu to někdo chce zmařit a jak se o tom vůbec dozvěděl..., ví čert.“

„V našem telefonu to nikdo odposlechnout nemohl,“ řekla Holly s jistotou. „Třeba je to všechno jen něčí fantazie.“

„Všechno, co až dosud otiskli, se aspoň zčásti zakládá na pravdě, všechny údaje citáty jsou něčím podložené. Použili pravdu k pokřivené verzi, tak, aby se jim hodila. Co kdybych napsal na Downing Street a zeptal se, jestli Maynard je na předběžném seznamu?“ | „Vskutku velmi vtipné.“

Povzdechl jsem si. „Teď jsem si vzpomněl..., pokračil Bobby nějak s těmi lidmi od telekomunikací?“

„Slíbili mu, že se na to podívají. Odposlouchávání telefonů je žalovatelné od roku 1985. Včera ale nikoho neposlali, prý napřed zkontrolují centrálu.“

„Centrálu. Copak se dá odposlouchávat přes centrálu?“

„Zdá se že ano.“

„To by ani nepotřebovali žádné zařízení.“

„Řekli jsme těm lidem, že jsme hledali a nic nenašli, a oni řekli, že asi nevíme jak a kde hledat.“

„Takže aspoň projevíli zájem.“

„Prý jim každou chvíli někdo tvrdí, že ho někdo odposlouchává, a přitom o nic nejde, ale stejně prý se k nám přijdou podívat.“

„Musíš se jim připomínat.“

„Ano.“

„Večer ti zavolám, až se vrátím z Devonu. Kdyby něco..., tak ti zavolám někdy později.“

„Dobře. Dávej na sebe pozor.“

„Samozřejmě,“ odpověděl jsem automaticky. Oba jsme věděli, že to dost dobře není možné. Jakmile na sebe překážkový žokej začne dávat pozor, přestane vítězit v dostizích. V běžném životě každého žokeje jsou dny, kdy se nedokáže sám odvézt domů. Já jsem dokonce tak pověřivý, že si na dobu vzápětí po dostizích nikdy nic závazného nedomlouvám. Eventuální pozvání přijímám podmíněně, jako většina mých kolegů. Říkám: „Pokud budu moct...“ nebo: „Když všechno půjde dobře...“

V těch dvou hodinách jízdy na závodě Devon and Exeter jsem myslel víc na Holly a Bobbyho než na práci, která mě čeká. Měl jsem jet pět koní a ani jeden z nich nebyl taková potvora jako North Face. Všechny jsem už několikrát jel, takže jsem znal jejich zvláštnosti i možnosti. Věděl jsem, co v nich je a že stačí, když jim pomůžu podat co nejlepší výkon.

Závodě Devon and Exeter leží na náhorní planině Halden Moor. Je to imponující, vzlněná, pustá krajina, bičovaná větry vanoucími od Kanálu k Atlantiku. Samotná dráha, okruh dlouhý skoro dvě míle, se táhne jako hadovitá zelená stužka mořem divokých křovisek a vřesu. Vzdálené oblouky dráhy jsou vždy

Žralok

osamělé a souboje koní a mužů na nich tam probíhají beze svědků.

Ve srovnání s Ascotem je závodistiště Devon and Exeter málo vznešené, taky je dost špatně dostupné, proto tam nebývá mnoho publika. Stejně ale patří mezi jedno z mých nejoblíbenějších závodistišť. Je dobře spravované, dobře udržované a místní lidé tam jsou pohostinní a milí.

Princezna tam taky jezdí ráda, protože její devonští přátelé mají na tribuně soukromé prostory a hostí vždy princeznu po dobu dostihových dní ve svém domě na devonském pobřeží.

Už stála v padoku. Naobědvaná, mírně rozčilená, zachumlaná v kožichu, obklopená hloučkem známých. Přesně řečeno třemi lidmi, manželskou dvojicí svých hostitelů a jakousi mladou ženou.

Představila nás. „Kite..., pana a paní Inscombeovy znáte...,“ potřásli jsme si rukou, „a tu je moje neter. Znáte moji neter Danielu?“ Ne, tu jsem neznal.

Podali jsme si ruku.

„Daniela de Brescou, těší mě,“ pravila neter a mně bylo okamžitě jasné, že navzdory francouzskému jménu je Američanka. Bleskově jsem zaznamenal její krátký bílý vlněný kabátek, černé fdlouhé kalhoty, husté tmavé vlasy svázané širokým našaseným pruhem květované jemné bavlněné látky. Taky se na mne pátravě podívala, klidně, nezúčastněně, bez velkého zájmu a bez závěru. Věnovala mi zdvořilý úsměv.

„Tak s čím můžeme počítat?“ zeptala se mne princezna. „Zvítězí Bernina?“ wykeham pochopitelně do Devonu nejel. Když jsem s ním telefonoval, nevyjadřoval se příliš jasně, jako by si nebyl jistý, která vlastně Bernina je. O tom, zda je fit, už neměl představu vůbec. Naštěstí s klisnou přijel Dusty, a když jsem mu předával sedlo, řekl mi, že klisna „tancuje zdravím a vyvádí bujností“.

„Je v dobré formě,“ odpověděl jsem princezně.

„Jaké instrukce máte od trenéra?“ zeptal se Inscombe bodře. wykehamovy instrukce byly jako obvykle nulové, jako ostatně už několik let. Řekl jsem diplomaticky:

„Mám se držet tak na čtvrté pozici a jít dopředu na předposlední proutěnce.“

Inscombe dobromyslně přikývl a já si povšiml, jak se princezna : pobaveně

usmívá. Věděla víc než dobře, že se wykehamovy instrukce omezují na stručné:

„Když to půjde, tak koukejte vyhrát.“ Taková stručnost je prostým doznáním

upřímnosti, s jakou se člověk u všech trenérů nesetká.

wykeham připravoval svoje svěřence perfektně, do dokonalé formy. Dílem se mu to dařilo podvědomě, dílem zděděnou moudrostí, a trochu taky proto, že každého jednotlivého koně ctil jako výkonného sportovce a miloval jako dítě. Věděl přesně, jak je dostane do optimální formy, znal jejich nálady a slabosti.

Vlastní dostihy už ho nezajímaly tolik jako příprava na ně, ale stejně patřil stále ke špičce. Jezdil jsem pro něho jako smluvní jezdec skoro celou svou kariéru, a on mě ještě stále často oslovoval jménem mého předchůdce. Často mi taky oznamoval, že pojedou koně, který však už dávno nežil. „V Sandownu pojeděš v hlavním dostihu Polonium,“ řekl třeba a já se zmateně ptal, čím že to je kuň, že jsem o něm jaktěživ neslyšel.

„Polonium? Prosím tě, co to plácáš, to je přece ten velký ryzák, co má rád peprmintky. Přece jste spolu přišli první minulý týden.“

„Aha, Pepperoni.“

„Cože? Samozřejmě že Pepperoni, to přece říkám. Jedeš ho v hlavním dostihu v Sandownu.“

Byl skoro stejně starý jako můj dědeček, a jak čas plynul, naučil jsem se dívat na dostihový svět očima těch starých pánů jako na nekonečný proud, protékající věky. Nové generace přicházely, staré se zvolna vytrácely. Dostihy jsou starší než většina sportů a v průběhu času se málo mění. Někdy mívám silný pocit, že prožívám, co přede mnou prožívaly celé generace jezdců různých dob a že jsem vlastně jen malá tečka v nekonečném pestrém průvodu, dnes ještě zářící, známá a oslavovaná, zítra už jen matná vzpomínka, ze které nakonec zbude jen petitem psaná poznámka. Pak nastane čas, kdy už nebude naživu nikdo, kdo mě viděl jezdit, a kdy všem bude úplně jedno, jestli jsem vítězil nebo prohrával. Takové pomyšlení člověku vnuká pokoru.

Berninu pojmenovali po hoře na jih od Svatého Mořice. Klisna ale ve čtyřech letech vznešenost alpských velikánů neměla a asi nikdy ji nezíská, aspoň podle mého. Tentokrát však měla slušnou šanci, protože obvykle podala dobrý výkon, když neměla příliš silnou konkurenci. Velmi jsem si přál, abychom spolu přišli první, ani ne tak kvůli sobě, jako kvůli princezně. Bylo mi zcela jasné, že je vždy ráda, když svým přátelům roztroušeným po Anglii dopomohla k výhře, vždy jí záleželo na tom, aby její koně dobře běželi a odvděčili se tak jejím hostitelům za pohostinství. Já si ale myslím, že ji lidé jako třeba Inscombeovi zvali hlavně kvůli ní samé, jinak by ji nezvali tak často. Princezniny tajné komplexy mne nepřestávaly přivádět v úžas.

Žralok

Berninu žádné složité úvahy nezatěžovaly. Odnesla mne z padoku ke startu ve své nejlepší dovádě, temperamentní náladě, pohazovala hlavou a tančila do stran jako baletka. To bylo dobré znamení. Když měla špatný den, šla ke startu ukázněně jako ovečka, a dostih pak běžela bez elánu a bez rychlosti. Když jsem ji jel naposledy, skončil jsem u rozhodčích, že prý jsem nevyvinul dostatečnou snahu zvítězit. Marne jsem pánům vysvětloval, že když klisna nechce, tak prostě nesoutěží, a že i koně mívají své špatné dny. Vyslechli mne bez dojetí a ať prý koukám zaplatit pokutu.

Princezna tehdy trvala na tom, že mi tu malou částku uhradí, zatímco jiný majitel by v podobné situaci zuřil. „Když nechce jít, tak nechce,“ prohlásila nakonec. „A protože to je můj kůň, cítím za ni odpovědnost, za ni i její dluhy.“ Takhle nelogicky a velkoryse smýšlející majitel se opravdu hned tak nenajde. Před časem jsem princezně řekl, aby nikdy nedovolovala svým přátelům na Berninu sázet, když jde klisna ke startu ukázněně, a princezna mou radu přijala. Jak jsem tak v Devonu seděl na té tančící primadoně, tiše jsem doufal, že princezna s Inscombeovými a s neteří právě míří k sázkovým kancelářím. Klisna byla v dobré formě a soutěživé náladě. Běžely se proutěnky na dvě míle, což znamenalo, že koně šli přes osm překážek podobajících se plotu ovčína, propletenému proutím a rozdělenému na jednotlivé samostatné oddíly, aby nespádly všechny, když některý kůň jeden oddíl porazí. Dobří skokani jdou přes proutěnky lehce, nemusí jít do výšky, stačí, když ve skoku hodně skrčí přední. Tajemství úspěchu spočívalo v umění přimět je odskočit tak, aby byli nad překážkou na vrcholu skoku.

Bernina si ode mne v téhle věci dala milostivě říct a šla přes všechny překážky, aniž se dotkla jediného proutku. Taky se s chvályhodným zápalem snažila předběhnout všechny své soupeře, a to s takovou vervou, že bych se ani nedivil, kdyby rozhodčí pro změnu projevili podezření, že byla dopovaná. Jako by to byl jiný kůň než minule. Kdyby v sobě měla víc nadání, mohla přijít první o dvanáct dělek, tím spíš, že její hlavní konkurent spadl a my z něho zahlédli jen kopyta sekající do vzduchu. Šla nicméně spolehlivě dopředu, a když jsem ji před poslední překážkou pobídl, dohonila na ní jediného koně před sebou a na cílové rovince ze sebe vydala takovou rychlost, že její jediný sok, zmatený a demoralizovaný jejím útokem, dočista odpadl. Když jsem ji chvíli pochvalně poplácával po vítězné šíji, brala to za samozřejmost. Pak odtančila do prostoru pro odsedlávání vítěze, vrtěla se, celá zpocená, koulela očima, vzrušená jako každý úspěšný veřejně vystupující tvor.

Princezna byla spokojená, ulevilo se jí. Když jsem rozepínal obřišník a sundával sedlo, držela se od mohutného zvířete v uctivé vzdálenosti. Mnoho nemluvila, řeči za ni obstarali Inscombeovi, ostatně ani nemusela nic říkat. Věděl jsem, co si myslí, a ona věděla, že to vím. Podobné situace jsme už společně prožili stokrát. „Páni!“ řekla neteř zamyšleně.

Ohlédl jsem se na ni. Tvářila se udiveně, ale já nevěděl, čemu se diví. Taky jsem neměl čas o tom přemýšlet, musel jsem se zvážit, převléknout a znovu jít do váznice před dalším dostihem. Princeznin druhý kůň Icicle běžel až ve čtvrtém dostihu, ale já měl mezitím dvě jízdy pro jiné majitele.

Oba cizí koně skončili důstojně, jeden jako pátý, jeden druhý. Oba byli v tréninku v místních stájích, pro které jsem občas jezdíval, když jsem byl volný, pravidelně jsem jezdil pro Wykehama a pro jedny Lambournské stáje. Když se ale stalo, že pro mne moji stálí zaměstnavatelé nic neměli, vzal jsem, co mi kdo nabídl. Příslušného koně jsem si samozřejmě napřed prověřil v knize formy. Když jsem náhodou narazil na známého padáka, jízdu jsem odmítal s tím, že mi Wykeham nedal souhlas. Jezdit smluvně pro Wykehama mělo své výhody.

Icicle, věrný jménu samý led, byl velmi světlý bělouš s dlouhým hřbetem, statnou kostrou a vlídnou povahou. Býval výborný proutěnkář, však proutěnky jsou taky sport pro mladé koně. Když dospěl a musel skákat přes mohutnější překážky, byl už opatrnější a spíš spolehlivý než oslnující, ochotný, ale jako vítr nebyl. Když jsem šel znovu do padoku v princezniných barvách, stála tam se svými přáteli a očividně se bavili o něčem jiném než o koních. Všichni se opakovaně dívali na hodinky.

„Vlak z Exeteru je opravdu rychlý,“ ubezpečovala paní Inscombeová princezninu neteř. Ta se na ni podívala s potlačovanou netrpělivostí.

„Je to nepříjemné,“ zahlaholil pan Inscombe hlubokým hlasem. „Ale nic jiného než vlak vám nezbyvá.“

Princezna opakovala (asi už po několikáté): „Moji draží, ten vlak jede bohužel příliš pozdě...“ Odmlčela se a roztržitě se na mne usmála. Pak mi vysvětlila, o co jde.

„Daniela, moje neteř, měla jet do Londýna se známými vozem, ale sešlo z toho.“ Odmlčela se. „Nevíte náhodou o někom, kdo jede po tomhle dostihu do Londýna?“

„Bohužel o nikom nevím.“

Podíval jsem se na netera Daniela. Ta se tvářila ustaraně. „Musím být v Londýně v půl sedmé, v Chiswicku. Víte, kde to je? Hned na kraji, když se jede od západu.“ Přikývl jsem.

„Nemohl byste se tam prosím někoho zeptat?“ ukázala na vážnici.

„Zeptám se.“

„Musím do práce.“

Asi jsem se zatvářil překvapeně, protože dodala: „Dělám ve zpravodajské redakci a tenhle týden mám večer službu.“

Icicle, klidný a poslušný, obcházel padok. Čekal ho dostih na dvě míle s náročnými překážkami. Mě pak ještě čekaly v pátém dostihu dvě míle proutěnek.

Pak...

Ohlédl jsem se na princeznu, chtěl jsem vědět, jak se tváří, tvářila se vlídně a já si vzpomněl, jak za mne onehdy zaplatila pokutu, přestože nemusela.

Řekl jsem Daniele: „Já vás svezu, ale až po pátém dostihu. Pojedeme po dobré silnici, měli bychom to do Chiswicku stihnout včas.“

„Výborně!“ Jí i princezně se viditelně ulevilo a všichni se konečně soustředili na koně a bezprostřední budoucnost. „Jste hodný, kite,“ řekla princezna. „O nic nejde.“

„Co myslíte, jak to dnes půjde našemu starému pánovi?“ „Je vytrvalý a houževnatý,“ řekl jsem. „Doufám, že zaběhne dobře.“

Usmála se, věděla dobře, že „vytrvalý a houževnatý“ je eufemismus, znamenající ve skutečnosti „bez skutečné jiskry a bez elánu do finišu“.

Zнала Icicleovy možnosti stejně dobře jako já, ale jako všichni majitelé si ode mne přála slyšet o svém koni něco hezkého.

„Dělejte, co můžete,“ řekla.

„Jistě.“

Vyskočil jsem do sedla a vyjel s koněm na dráhu.

Kašlu na pověry, říkal jsem si.

7

S Iciclem všechno prošlo hladce.

Skákal dobře, i když ne brilantně, a na rovince cválal vytrvalým tempem. že přišel druhý, bylo spíš štěstí než jeho umění.

„Náš hodný starý dobrák,“ řekla princezna pyšně u odsedlávání a hladila koně po nose. „Umí se zachovat jako pravý džentlmen.“

K úrazu jsem přišel až v pátém dostihu. Můj kuň byl zkušený, ale chyběla mu inteligence. Jeden z jeho soupeřů, běžící těsně před námi vpravo, špatně odskočil, vzal za proutěнку a přistál na nose. Můj čtyřnohý partner ho přesně napodobil.

Vlastně to nebyl nijak zlý pád. Stočil jsem se do klubička a odkulil se. Tenhle artistický trik umějí všichni jezdci. Zůstal jsem skrčený a čekal, až přeběhnou ostatní koně. Vstát uprostřed hřmícího stáda je skoro sebevražda, když člověk zůstane stočený na zemi, koně ho spíš vidí a spíš se mu vyhnou. Je to první lekce v umění sebezáchovy. Když ovšem člověk spadne na začátku proutěnkového dostihu, má to tu nevýhodu, že při ostrém tempu, podstatně rychlejším než při překážkách, běží koně ještě v těsné formaci a jezdce ležícího na zemi zahlédnou, až když už nemají na vybranou kam šlápnout.

Což o to, na modřiny ve tvaru koňské podkovy jsem byl zvyklý. Když rány přestaly padat a pole zmizelo, pomalu, obtížně jsem se zvedl, vstal i druhý jezdec o kousek dál. „Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se. „Jo. A ty?“

Můj kolega pak několika nereprodukovatelnými slovy vyjádřil mínění o svém koni. Pak přijelo auto a odvezlo nás na ošetrovnu. V dřívějších letech jezdcům sem tam nějaká ta prasklá kost prošla, ale teď zavedli přísnější lékařské prohlídky, ani ne tak v zájmu zraněných jezdců jako v zájmu těch, kdo na ně sázejí. Vše pro diváka.

Modřiny se samozřejmě nepočítají, kvůli modřinám doktoři další činnost nezakazují. Ostatně úplně čerstvé modřiny nejsou moc vidět. Přesvědčil jsem místního lékaře, že všechny moje součástky, které se mají ohýbat, se skutečně ohýbají a že naopak ty, které se ohýbat nemají, jsou pevné, takže mě uznal za schopného další činnosti.

Někdo zaklepal na dveře a jedna z dobrovolných sester se šla podívat, co je. Vrátila se se zmateným výrazem, a že prý za dveřmi je žena, která tvrdí, že je princezna, a ptá se po mně.

„Dobře.“ Poděkoval jsem doktorovi a chystal se k odchodu.

„Ona opravdu je?“ zeptala se sestríčka.

„Princezna? Ano, je. Jak často máte službu při dostizích?“

„Dnes prvně.“

„Aha. Princezna je nejúspěšnější majitelka už šest sezón a je to moc milá dáma.“

Žralok

„To by se mělo zakázat,“ mladá ošetřovatelka se ušklíbila. Vyšel jsem ven. Moje „milá dáma“ se tvářila zachmuřeně. Když mě zahlédla, hned se rozveselila. Neměla ve zvyku čekat před ošetřovnou a ptát se po mém zdraví, a mně taky bylo jasné, že jí teď nejde o moje tělesné blaho jako o to, jestli jsem schopný odvézt její neteř do Londýna.

Neteři se taky ulevilo. Podívala se na hodinky. Řekl jsem jí, že se jenom rychle převléknu do civilu a přijdu. Princezna neteř políbila, mě pohladila po rameni a připomněla mi, že se uvidíme zítra v Newbury.

Šel jsem se převléct. Neteř na mne čekala před vážnicí. Pak jsme šli k mému vozu. Viděl jsem na své pasažérce, jak je netrpělivá. Trochu se uklidnila, jakmile zjistila, že pojedeme mercedesem, ale pak znovu podlehl panice, když viděla, jak pracně se soukám do vozu.

„Jste v pořádku?“ zeptala se úzkostlivě. „Nezkolabujete mi cestou?“

„Myslím že ne.“

Nastartoval jsem a vykličkoval mezi řadami těsně vedle sebe zaparkovaných vozů. Některá jiná auta už taky vyjížděla, ale nebylo jich tolik, aby zablokovala výjezd. Pokud nikde nebude žádná překážka, měli bychom mít snadnou, rychlou cestu.

„Já si skoro myslela, že je po vás,“ řekla neteř suše. „Jak vůbec může někdo přežít, když se přes něj přežene celé stádo koní?“

„To chce mít štěstí.“

„Viděla jsem na tetě, jak se jí ulevilo, když jste se postavil na nohy.“

„Mně se taky ulevilo.“

„Proč to vůbec děláte?“ zeptala se.

„Proč jezdím dostihy?“

„Ano.“

„Protože mě to baví.“

„Když po vás šlapou?“

„To zrovna ne. Ani se to nestává tak často.“

Sjeli jsme z náhorní plošiny a uháněli po prázdné silnici, v létě zaplavené turisty. Nikde žádné obytné přívěsy, žádné zvracející děti na odpočívadlech, žádné přehřáté chladiče se skupinkami ustaraných cestujících, čekajících na záchranu. Devonské silnice jsou v listopadu pusté a prázdné, rychle navedou na dálnici a po té je člověk v Chiswicku za chvíli.

„Teď mi ale opravdu řekněte, proč to děláte.“

Zíral jsem na ni. Ptala se s opravdovým zájmem dobré žurnalistky. Měla velké šedé oči, úzký nos a pevná ústa. Byla sympatická, hezká a pěstěná.

Položila mi otázku, kterou jsem vyslechl už nescetněkrát od jiných novinářů. Odpověděl jsem jako obvykle.

„Jezdím, protože mě to těší, protože jsem se pro to narodil. Vyrostl jsem v dostihových stájích a jezdím vlastně odmalička, kam až moje paměť sahá. Dostihy jsem chtěl jezdit odjakživa.“

Poslouchala s hlavou trochu ke straně a dívala se na mne.

„Já vlastně nikdy žádného žokeje nepoznala,“ řekla zamyšleně „v Americe se překážkové dostihy moc nejezdí.“

„To je pravda,“ přikývl jsem. „Zato v Anglii se pořádá skoro stejný počet překážkových dostihů jako rovinových, ne-li víc.“

„Tak proč to děláte?“

„Už jsem vám řekl.“

„Hm.“

Odvrátila se ode mne a sledovala ubíhající krajinu.

Napadaly mě všelijaké fantastické myšlenky, jako že pro mne jsou dostihy to, co hudba pro houslistu. Já nalézám hudbu v souladu pohybu, v intuici. Jezdím, protože mě okouzluje dokonalé spojení s koněm, sjednocení v rytmu, ve vzrušení, ve společné touze odevzdání..., ale takové básnické bláboly přece nemůžu nikomu vykládat.

„Když jsem v sedle, cítím, že žiju,“ řekl jsem pak.

Podívala se na mne s nepatrným úsměvem. „Teta říká, že umíte koním číst myšlenky.“

„To umí každý, kdo s nimi žije.“

„Někomu to ale jde líp, někomu hůř, ne?“

„To nevím.“

Přikývla. „Mně je to jasné. Teta taky říká, že umíte číst myšlenky lidem.“

„Teta vám toho pověděla hodně.“

„Moje teta chtěla, aby mi bylo jasné, že s vámi můžu jet bez nebezpečí úhony,“ řekla suše.

„To snad ne!“

„Vidím, že se nemýlila.“

Žralok

Napadlo mě, že sáhnout na slečnu Danielu de Brescou by mělo smysl jedině tehdy, kdybych si přál dostat okamžitou výpověď. Pravda, za jiných okolností a se souhlasem výše zmíněné by to nebylo tak špatné. Daniela de Brescou se pohybovala s nedbalou štíhlou elegancí a na svět se dívala jasnýma očima. Měla hezké lesklé voňavé vlasy, pěknou pleť, a já zjišťoval, že mít ji za spolucestující není nudná povinnost, ale potěšení.

Jeli jsme z Exeteru směrem na Bristol a pomalu se už začínalo šerit. Vyprávěla mi, že je v Anglii teprve tři týdny, že prozatím bydlí u strýce a tety, než si najde vlastní byt. Národní rozhlasová společnost, kde byla zaměstnaná, ji přeložila do Londýna. Pracovala v redakci zpráv teprve druhý týden, a proto za žádnou cenu nechtěla přijít pozdě.

„Nebojte se, přijdete včas,“ ubezpečoval jsem ji.

„Ano... Vždycky jezdíte sto dvacet za hodinu?“

„Jenom když nespěchám.“

„Vtipné.“

Pak mi vysvětlila, že Roland de Brescou, manžel princezny, je nejstarší bratr jejího otce. Otec odjel z Francie do Kalifornie už v mládí a vzal si Američanku. Daniela byla jeho jediné dítě.

„Když tatínek odešel z domova, tak z toho asi byla pěkná rodinná aféra, ale nikdy mi o tom nevyprávěl. Zato teď v poslední době příbuzným často píše. Asi se mu přece jen stýská po zemi, v níž zanechal kořeny. Strýci Rolandovi sdělil, že se chystám do Londýna, a princezna ihned odepsala, ať bydlím u nich. Nikdy předtím jsme se nesetkali. A v Evropě jsem poprvé v životě.“ „Jak se vám tu líbí?“

Usmála se. „Vám by se nelíbilo bydlet v paláci na Eaton Square, kde mají kuchařku, služebné, komorníka a šoféra? Minulý týden mě denně vozil do práce a z práce. Včera taky. Teta Casilia tvrdí, že podzemní dráha je po půlnoci nebezpečná jako v New Yorku. Nadělá se mnou víc než moje vlastní maminka. Ale věčně u tety a strýce bydlet nemůžu. Jsou ke mně sice hrozně milí a tetu mám opravdu ráda, rozumíme si, ale přece jen bych chtěla bydlet sama. Nejlepší někde blíž ke kanceláři. Taky si nejspíš budu muset opatřit auto.“

„Jak dlouho zůstanete v Anglii?“

„To nevím. Možná tři roky, možná míň. On s námi podnik dost strká.“

Pak řekla, že o sobě jí toho nemusím moc povídat, protože má informace od tety. Prý ví, že žiju v Lambournu, že jsem ze staré dostihové rodiny a že mám dvojče, sestru, provdanou za dostihového trenéra v Newmarketu. Prý taky ví, že jsem svobodný. Poslední poznámku vyslovila jaksi do vzduchu, jako otazník. Doplnil jsem, na co se nezeptala.

„Nejsem ženatý, ani nemám stálou známost. Kdysi jsem měl.“ Tušil jsem, že se usmívá.

„A co vy?“ zeptal jsem se.

„Totéž.“

Pak jsme jeli hodnou chvíli mlčky. Uvažoval jsem o tom, jak by se asi princezna tvářila, kdybych její neteř pozval na večeři. Princezna a já jsme byli dobrými přáteli, ale vždy s určitým odstupem. Kdybych neteř pozval, náš vztah by se změnil. Možná k horšímu.

Mezi Bristolem a Chiswickem, když už jsme s rozsvícenými světly uháněli po dálnici M4, mi Daniela vyprávěla o svém povolání. Spočívalo zřejmě v umění logických kombinací a organizačním umění. Rozesílala reportéry tam, kde se něco dělo.

„Trávím většinu času čtením jízdních řádů a automap ve snaze vymyslet nejrychlejší trasu nebo spojení. Proto jsem si myslela, že to dnes nemůžu stihnout, když jsem vzala v úvahu odkud, kdy a kudy pojedeme.“ Podívala se na tachometr. „Nenapadlo mě, že pojedeme i sto čtyřicet.“

Ubrál jsem na sto třicet. Ihned nás někdo předjel. Daniela zavrtěla hlavou. „Asi jde o zvyk. Jak často platíte pokutu za nedovolenou rychlost?“

„Během posledních deseti let třikrát.“

„Takhle jezdíte denně?“

„Skoro.“

Povzdychla si. „To v našich drahých spojených státech považujeme stodvacítku za zločin. Byl jste tam?“

„Myslíte v Americe? Dvakrát. Jednou jsem jel Maryland Cup.“

„To je amatérský dostih,“ konstatovala bez důrazu, abych si snad nemyslel, že o mých slovech pochybuje.

„Ano, je. Já jako amatér začínal. Připadalo mi, že nejlepší bude nejdřív zkusit, jestli na to opravdu jsem, než se rozhodnu pro celou svoji budoucnost.“

„A kdybyste zjistil že ne, co pak?“

„Nastoupil bych na univerzitu, kam jsem udělal přijímačky.“

„Proč jste tam nešel?“ žasla.

„Protože jsem začal vítězit a bavilo mě to ze všeho nejvíc. Zajistil jsem si tu možnost na univerzitě jen pro případ, že bych neměl na žokeje. Jako pojistku.“

„Co jste měl studovat?“

„Veterinu.“

To jí otrásl. „Chcete říct, že jste se vzdal možnosti být veterinářem ve prospěch dostihů?“

„Ano. A proč taky ne?“

„Ale..., ale...“

„Já vím. Všichni atleti, všichni sportovci..., všem hrozí, že v pětatřiceti budou přestárli. No a co..., mám před sebou ještě pět let, když všechno půjde dobře.“

„Co pak?“

„Nejspíš ze mě bude trenér. Budu připravovat koně pro jiné.“ Pokrčil jsem rameny. „To je ještě daleko.“

„Dnes odpoledne se to zdálo blízko.“

„To ne.“

„Teta Casilia říká, že sjezdovka Cresta Run je možná ještě nebezpečnější než život žokeje. Možná. Nebyla si jistá.“

„Cresta Run je veliké vítězství nebo horor pro celý život, není to povolání.“

„Je! Jste ji?“

„Jistěže ne. Je to nebezpečné.“

Dala se do smíchu. „Jsou všichni žokejové jako vy?“

„Ne. Každý jsme jiný. Jako princezny.“

Zhluboka se nadechla, jako by ucítila mořský vzduch. Na chvíli jsem se odvrátil od silnice a podíval se na ni. Ať už jí teta navykládala cokoli o tom, jak umím číst myšlenky, s mladými dívkami mi to nešlo. S výjimkou Holly... Ale věděl jsem, že chci, aby se to změnilo, protože dokud se mi nepodaří spojit umění čtení myšlenek s láskou, nebude to ono.

Uvědomil jsem si, že nebýt Holly a mého vztahu k ní, asi bych se už dávno oženil, vzal si jednu z těch, se kterými jsem chodil. Takhle jsem nedospěl ani k tomu, abych s některou společně bydlel.

Nikdy mě nenapadlo, že bych chtěl Holly za ženu, že bych s ní chtěl mít poměr, ani ve snu, ale měl jsem ji hluboce rád. Obával jsem se, že se mi nikdy nepodaří spojit sex s telepatii a že se nejspíš díky tomu neožením.

„O čem přemýšlíte?“ zeptala se Daniela.

Usmál jsem se. „Přemýšlel jsem o tom, že nevím, o čem přemýšlíte vy.“

Po krátké odmlce řekla: „Teta Casilia tvrdí, že jste výjimečný.“

„Přemýšlela jsem o tom, že teď vím, jak to myslí.“

„Cože tvrdí?“

„Že jste výjimečný. Ptala jsem se jí, v jakém směru, ale ona se jen sladce usmála a začala mluvit o něčem jiném.“

„Kdy se tenhle rozhovor odehrál?“

„Dnes ráno cestou do Devonu. Co jsem přijela, tak se teta snažila přimět mne, abych s ní jela na dostihy. Dnes jsem se nechala přemluvit, protože mi dojedнала dopravu zpátky a sama se chystala na noc u Inscombeových, kde bude nějaká velkolepá party. Moc si přála, aby se mi dostihy líbily tak jako jí. Aspoň si to myslím. Co vy si myslíte, necítí se ona někdy osamělá, když jezdí na takové vzdálenosti vždycky sama, jen se šoférem?“

„Myslím, že se do vašeho příjezdu osamělá necítila.“

„Ach...“

Chvíli jsme oba mlčeli. Pak jsem suše podotkl, že za tři minuty dojedeme do Chiswicku.

„Už?“ podivila se skoro zklamaně. „Tedy... chci říct, to je dobře. Ale byla to příjemná cesta.“

„Pro mne taky.“

V tu chvíli se mi ale najednou zjevila Holly. Nedokázal jsem myslet na nic jiného. Živě jsem ji viděl před sebou, nešťastnou a ustrašenou.

Rychle jsem se Daniely zeptal: „Je poblíž vašeho podniku telefonní budka?“

„Asi ano...“ Byla zmatená, protože jsem se tvářil tak soustředěně a vážně. „Ale můžete si zavolat z mé kanceláře. Co se stalo? Vzpomněl jste si na něco důležitého?“

„Ano..., totiž... já...“ Uvědomil jsem si, že neexistuje žádné racionální vysvětlení. „Mám pocit, vím, že bych měl co nejdřív zavolat sestře,“ vysvětloval jsem chabě.

„Máte pocit?“ Tvářila se pátravě a řekla, že já se tvářím, jako bych si právě vzpomněl, že jsem zmeškal schůzku s prezidentem. Přinejmenším.

Zavrtěl jsem hlavou. „Už jsme v Chiswicku. Teď mě musíte navigovat vy. Trefíte?“

Žralok

Radila mi kudy jet a zavedla mne na parkoviště poblíž budovy připomínající velké moderní skladiště. Bylo šest dvacet, měla ještě deset minut času.

„Pojďte se mnou,“ řekla Daniela. „Pojďte si zatelefonovat. To je to nejmenší, co pro vás můžu udělat.“

Když viděla, jak se pracně soukám z auta, řekla provinile: „Neměla jsem vás nechat řídit, neměla jsem dopustit, abyste se trmácel tak daleko.“

„To byla jen malá zajižďka.“

„Lžete, jako když tiskne. Minuli jsme výjezd na Lambourn dobře sedmdesát kilometrů před Londýnem.“

„Co to je!“

Bedlivě sledovala, jak zamykám vůz. „Teď ale vážně, jste v pořádku?“

„Vlezu do vany s horkou vodou a bude to dobré, opravdu.“

Přikývla a vedla mne do budovy. Prošli jsme skleněnými dveřmi do haly s pohodlnými křesly, zelení v květináčích a uniformovaným strážným ve vrátnici. Za jeho asistence mne zapsala do knihy návštěv, přišpendlila mi k bundě povolení ke vstupu a prostrčila dveřmi otevírajícími se jen na elektrický bzučák.

„Omlouvám se, že to tu máme jako v pevnosti,“ řekla. „Ale náš podnik trpí stihomamem, pokud jde o časované bomby.“

Prošli jsme krátkou chodbou do větší rozsáhlé kanceláře s šesti až sedmi psacími stoly. U většiny stolů byli lidé, skládali si věci a chystali se k odchodu.

Podlahu kryly metry zeleného koberce, bylo tam taky nejmíň deset počítačů a na jedné stěně jedna televizní obrazovka vedle druhé. Na každé běžel jiný program a žádná nevydávala zvuk. Daniela se s přítomnými krátce pozdravila. Nikdo se neptal, co tam pohledávám. Zavedla mne přes velkou kancelář do své pracovny, kde byly jen dva psací stoly sestavené do pravého úhlu a u nich pohodlná otočná čalouněná židle. Na stolech bylo několik kartotéčních krabic, počítač, psací stroj, stoh novin a telefon. Na zdi za otočnou židlí byla velká tabule, na kterou se dalo psát černě a zase to smazat. Tabule měla nahoře nadepsané rubriky: Hit, Štáb, Místo, Čas, Stopáž.

„Posaďte se,“ vyzvala mě Daniela a ukázala na židli. Zdvihla sluchátko a stiskla svítící tlačítko telefonu. „Můžete volat.“ Pak se šla podívat na tabuli.

„Tak co se všechno dělo, když jsem byla pryč...“ Dívala se na jednotlivé rubriky. Pod Hit někdo napsal velvyslanectví. Daniela křikla do vedlejší místnosti: „Hanku, co je to za věc, to velvyslanectví?“ Čísi hlas odpověděl:

„Někdo napsal červeně na schody amerického velvyslanectví Yankee go home a teď je průšvih, že ambasáda není dost strážena.“

„No nazdar.“

„Budeš se na to muset podívat pro pozdní noční.“

„Jasně... Už někdo mluvil s velvyslancem?“

„Zatím jsme ho nedohonili.“

„Pokusím se o to taky.“

„Teď je tvůj, drahá, zcela tvůj.“

Daniela se na mne usmála a já s údivem pochopil, že má v práci mnohem vyšší postavení, než jsem tušil. Taky jsem pochopil, že tu ožívá.

„Tak si zavolejte,“ vyzvala mne znovu.

„Ano.“

Jen jsem namačkal patřičná čísla, Holly to okamžitě zdvihla.

„Kite...,“ vzdychla rozrušeně.

„Ano, to jsem já.“

Holly mluvila v rozčilení tak hlasitě, že ji slyšela i Daniela.

Daniela zašeptala ohromeně: „Ona věděla, že zavoláte..., jak to věděla? čekala u telefonu a vy jste to věděli!“

Mlčky jsem přikývl. Poslouchal jsem Holly. „Kite..., kde jsi teď? Jsi v pořádku? Tvůj kuň upadl.“

„Jsem úplně v pohodě. V Londýně. Co se děje?“

„Všechno. Všechno je horší. Hrozný. Přijdeme o všechno..., o dům, o stáje..., o všechno. Bobby je teď někde venku...“

„Holly, pamatuj na telefon.“

„Co? To odposlouchávání? Mně už je to jedno. A zítra ráno sem přijedou z telekomunikací se na to podívat. Mně už to je jedno. Co na tom záleží. My jsme v koncích..., už je to ztracený.“ Mluvila vyčerpaně. „Nemohl bys sem přijet? Bobby tě potřebuje. Oba tě potřebujeme. Držíš nás nad vodou.“

„Co se vlastně stalo?“

„Banka. Nový ředitel banky. Šli jsme dnes za ním a on říká, že nám nedá úvěr ani na mzdy. V pátek je výplata. Donutí nás všechno prodat. ..., říká, že nemáme dost jistín na to, co mu dlužíme... a my dlužíme čím dál tím víc, protože jsme teď pořád pasivní a nestačíme ani platit úrok z toho, co nám půjčil na ty ročky. Víš, co nám teď navalil za úrok? Základní úrok plus sedm procent! Sedm! To

znamená, že teď platíme sedmnáctiprocentní úrok. A ten ředitel chce, abychom platili ještě úrok z úroku... Je to jako lavina..., je to děsný... a nespravedlivý.“

Je to nanic, říkal jsem si. Banky věru nepatří mezi dobročinné organizace.

„Přiznal, že takhle vůči nám postupuje kvůli těm proklatým novinovým článkům,“ pokračovala Holly, celá zdrcená. „Prý je to nemilé...! Nemilé..., že nám Bobbyho otec odmítá vypomoci..., že nám nedá ani pětník... Tohle jsem Bobbymu způsobila já..., já můžu za to, že...“

„Holly, přestaň. To je nesmysl. Klid. Jedu k tobě. Teď jsem v Chiswicku, takže mi to bude trvat asi hodinu a půl.“

„Ředitel banky taky říká, že musíme vyzvat majitele koní, aby si ty svoje odvezli. Prý nejsme jediná dostihová stáj, kterou tohle potkalo..., prý je to běžné... Je tak studený a bez slitování, že bych ho nej-radši uškrtila.“

„Hm. Tak s tím chvíli počkej. Dej si něco k pití. A něco mi uvař, třeba špenát. Mám hrozný hlad. Já už radši pojedu... Pak si všechno řekneme.“

S povzdechem jsem položil sluchátko. Byl jsem celý rozlámaný a hladový, nechtělo se mi do Newmarketu, nechtělo se mi brát na bedra starosti Allardeckových, ale spojenecká smlouva platí pro celý život. Moje dvojče je moje pouto a tak dál. Nedalo se nic dělat.

„Starosti?“ Daniela se na mne tázavě dívala.

Přikývl jsem. Stručně jsem jí vyprávěl o útočných člancích ve Flagu a o tom, jaký mají katastrofální dopad. Shrnula situaci stejně jako já.

„Bobbyho otec je idiot.“

„Vystihla jste to přesně.“

Opatrně jsem se zdvihl a poděkoval za možnost si zatelefonovat. „To není k zvládnutí, když jste v tomhle stavu,“ řekla suše. „Nevěřte tomu.“ Předklonil jsem se a políbil ji na voňavou tvář. „Přijdete zase někdy s tetou na dostihy?“ Podívala se mi do očí. „Asi ano.“ „To je dobře.“

Bobby a Holly seděli v kuchyni a mlčky hleděli do prázdna.

„Tak co? Kde je víno? Umírám na všechno možné a potřebuju se rychle něčeho napít.“

V zasmušilé atmosféře zněl můj hlas příliš zvučně. Holly těžce vstala a šla k příborníku pro sklenice. Zdvihla ruku a zase ji spustila.

Ohlédla se na mne.

„Když jsme spolu domluvili,“ řekla, „tak mi zavolali výsledky testů. Už je to jisté. Jsem v jiném stavu. Tohle měl být nejšťastnější večer našeho života.“

Vzala mě kolem krku a tiše se rozplakala. Objal jsem ji a tiskl k sobě. Bobby seděl, příliš zdrcený a ubitý, než aby mu zbyla síla žárlit.

„Dobře. Tak se napijeme na miminko. Vzhůru, miláčkové. Podniky vznikají a zase zanikají. Miminka jsou na věky, uličníci malí.“

Odstoupil jsem od Holly a vyndal sklenice z příborníku. Holly si utírala oči rukávem svetru.

Bobby řekl dutě: „Ty nás nechápeš.“ Jenže já je chápal, taky jsem v životě zažil trpká zklamání. Viděl jsem, že Bobby už nemůže, že složil zbraně, že to vzdává. To jsem znal. Není vůbec snadné se vzchopit a místo rezignace začít konat.

Obrátil jsem se k Holly. „Pusť nějakou muziku. Hodně nahlas.“

„Ne,“ ozval se Bobby.

„Ale ano, Bobby, ano. Vstaň a křič. Vyplázni jazyk na osud. Něco rozbij. Řvi, nadávej.“

„Tebe přerazím,“ řekl s ožívajícím vztekem.

„Výborně, tak do toho.“

Zdvihl hlavu, podíval se na mne a prudce vstal. Vracela se mu síla do svalů a vztek a energie do duše.

„Tak jo, přerazím tě, urazím ti hlavu, ty Fieldingu jeden!“

„Výborně, to je ono. A taky mi dej najíst.“

Přešel k Holly, vzal ji do náruče. Stáli tam v objetí, trochu v slzách, trochu v smíchu, spojení, patřící k sobě. Vraceli se do života. Rezignovaně jsem se vnořil do mrazicího pultu, abych si tam našel něco, po čem se netloustne a co se dá rychle připravit. Strčil jsem to rozmrazit do mikrovlnné trouby, nalil si skleničku červeného a vypil ji na jeden zátah.

U večere se Bobby přiznal, že byl tak zničený, že odpoledne ani neobešel stáje. Tak jsme se spolu po kávě vydali na obhlídku. Byla chladná, větrná noc a za tmavými, chvátajícími mraky občas vykoul měsíc. Všude bylo ticho a klid. Koně za zavřenými vrátky stáli pokojně podřimovali a sotva se pohnuli, když jsme si je prohlíželi.

Stání, kde původně byli ustájeni koně Jermyna Graveese, byla prázdná. Provázek poplašeného systému u dvířek prvního byl odpojený a zplihle visel podél stěny. Bobby sledoval, jak provázek znovu připevňuju na vrátka.

Žralok

„Není to zbytečné?“ zeptal se váhavě.

„Myslím že ne. Obchodník s krmením dal včera Gravesův šek do banky, ale ten šek jistě ještě není propplacený. Já Gravesovi nedůvěřuju ani za mák a k tomu zvonku bych nastražil tolik provázků, kolik můžu.“

„Ten už se nevrátí.“ Bobby zavrtěl hlavou.

„Chceš se na to spolehnout?“

Chvilí se na mne díval, pak řekl že ne.

Ve výši kolen jsme nastražili tři další provázky přes cestu a přesvědčili se, že opravdu zvonek rozhoupají, jestliže do nich někdo vkročí. Nebyl to příliš důmyslný systém, ale přece jen byl lepší než vůbec nic a dvakrát se už osvědčil. V jednu hodinu ráno se osvědčil potřetí.

8

Navzdory tomu, co jsem předtím kázal Bobbymu, byla mou první reakcí nevíra a úžas. Pak jsem si uvědomil, že tentokrát nedokážu rychle vyskočit z postele, i když jsem se předtím poctivě máčel v horké vodě ve vaně. Byl jsem rozklížený, rozlámáný a rozvrzaný po celém těle.

Vždy s sebou nosím základní potřeby pro přenocování, mívám je v tašce v autě. Holící strojek, čistou košili, kartáček na zuby. Spal jsem v modrých trenýrkách. Za normálních okolností bych se nejspíš oblékl, ale jak jsem byl neohebný, nazul jsem si jen boty. Venku přede dveřmi jsem se srazil s Bobbym, rozespálým, nerozhodným, oblečeným jen v kabátku od pyžama. „Byl to ten zvonek?“ zeptal se. „Ano. Já zase půjdu k vratům a ty se jdi podívat na dvůr.“ Zadíval se na svůj a můj nedostatečný oděv. „Moment,“ řekl a zmizel v ložnici, odkud obratem přinesl pro mne svetr a pro sebe kalhoty. Vydali jsme se do větrné noci a oblékali se cestou. Naštěstí svítíl měsíc, bylo trochu vidět, a to bylo dobře, protože jsme si nevzali baterky.

Belhal jsem se po cestě k vratům. Provázek, připojený ke zvonku, byl nedotčený. Pokud přišel Graves, tak musel jít jinudy.

Šel jsem zpět, na pomoc Bobbymu na dvůr. Stál tam ve tmě a nejistě se rozhlížel.

„Nemůžu Gravese najít,“ řekl. „Nemohl se ten zvonek rozhoupat větrem?“

„To ne, je příliš těžký. Zkontroloval jsi všechny provázky?“

„Všechny, až na ten u vrátek do zahrady. Ale tam nikdo nebude, odtamtud nemůže nikdo přijít.“

„Stejně...“ Vydal jsem se k vrátkům vedoucím do zahrádky a Bobby šel za mnou.

Stará dřevěná branka byla otevřená dokořán. Oba jsme věděli, že se nemohla otevřít sama, protože normálně ji nahoře zajišťoval řetěz navlečený na sloupku. Někdo řetěz sundal. Vítr dělal takový rámus, že jsme se sotva slyšeli. Bobby se váhavě otočil zpět ke dvoru a chystal se tam vrátit. Zarazil jsem ho: „Co když je na zahradě?“

„Co by tam dělal? Jak by se tam dostal?“

„Mohl prolézt živým plotem u padoku a pak sem mohl dojít po stejné pěšince jako my. Tak mohl minout všechny provázky až na tenhle.“

„K čemu by mu to bylo? Koně zahradou vyvést nemůže, kolem dokola je přece zeď. O to by se přece nepokoušel.“

To byla sice pravda, ale zůstávala skutečnost, že branku do zahrady někdo otevřel.

Obezděná zahrádka byla jen z jedné strany domu. Vjezdová cesta byla z další strany, na třetí byl dvůr a na zbývajících straně hospodářské budovy. Do zahrady byl přístup jediné brankou, u které jsme stáli, a pak dveřmi z obývacího pokoje. Bobbyho nejspíš napadla tatáž nevídaná myšlenka jako mě. Bez zaváhání mne následoval do zahrady, po trávě, vedle kameny dlážděné pěšinky, aby naše kroky nebylo slyšet.

Rychle a tiše jsme došli ke dveřím do obývacího pokoje. Dveře byly zavřené a skla v nich se zdála neporušená, odrážela matné světlo nebe.

Právě jsem se chystal vzít za kliku, abych zjistil, jestli dveře jsou opravdu zamčené, když vtom jsme oba mezi poryvy větru zaslechli nějaké cinknutí a zarachocení. Vzápětí někdo zřetelně a jasně řekl: „Do prdele!“

Zůstali jsme nehnuté stát. Nikoho jsme neviděli, i když už jsme se ve tmě rozkukali.

Čísi hlas řekl: „Slez dolů, mně se to nelíbí.“

„Drž hubu.“

Najednou mi přišlo, že musím být příliš viditelný, s nahýma bílýma nohama.

Rychle jsem po trávě vykročil do tmy, odkud zazněly hlasy. To prý se nemá, říká policie. V takové situaci se prý má jít domů a zavolat na nejbližší stanici.

A tak jsme s Bobbym objevili cizího člověka, jak stojí u žebříku opřené o dům a kouká nahoru. Neměl ani masku, ani punčochu na obličej, byl normálně civilně oblečený. Absurdní.

Nebyl to ani Jermyn Graves, ani jeho synovec Jasper.

Asi čtyřicetiletý, tmavovlasý, neznámý.

Díval se nahoru s takovým soustředěním, že nás zahlédl až v posledním okamžiku. Když jsem mu křikl do ucha: „Co tu sakra děláte?“ nadskočil leknutím.

Bobby se mu vrhl po nohou jako ragbista a já vzal za žebřík a trhl s ním stranou. Nahoře někdo zaječel, ozval se rachot a vedle nás sletěl na zem další neznámý. Přistál s žuchnutím, obličejem do záhonu.

Okamžitě jsem na toho druhého skočil a tiskl mu hlavu do listopadového bláta. Volnou rukou jsem se mu pokoušel prohledat kapsy, jestli nemá zbraň. Bránil se, trhal sebou. Když jsem nenašel zbraň, hledal jsem něco, podle čeho by se mohla zjistit jeho totožnost. Lidé, kteří se vydají do cizího domu oblečení jako do kanceláře, nejsou třeba dostatečně obezřetní.

Nedařilo se mi nahmatat kapsy, příliš pode mnou cvičil. Držel jsem ho ale za límec saka a táhl sako dozadu a dolů, čímž jsem mu částečně znehybnil ruce.

Mlátil sebou a kopal tak dlouho, až mne shodil, ale sako jsem nepustil, takže se mě nezabavil. Zuřil.

Nakonec se vyprostil tím, že se ze saka vysoukal. Než jsem stačil zareagovat, vyskočil a utekl. Sako mi zůstalo v ruce. Místo zbytečného pronásledování jsem šel na pomoc Bobbymu. Ten se válel po zemi a rval se s tím prvním, s tím, který držel žebřík. Hodil jsem ukořistěné sako do tmy u zdi domu a pustil se do boje. Společně s Bobbym jsme vetřelce přidrželi tváří k zemi. Bobby mu seděl na nohou, já mu kolenem přidržoval krk. Bobby toho člověka zběsile tloukl.

„Něco, čím ho svázat...“ zasípěl.

Sehnul jsem se, chytil oběma rukama toho chlapa za límec od saka a táhl dozadu a dolů, jako u toho předchozího, až jsem mu sako svlékl. Pak jsem mu uvolnil krk, odstoupil a řekl Bobbymu: „To stačí.“

„Cože? Ani mě nenapadne.“

Vetřelec se mu vysmekl, ještě stále plný odhodlání se rvát. Bobby ho vší silou praštil za ucho a do týla.

Sáhl jsem do kapsy saka a nahmatal náprsní tašku. Ukázal jsem ji Bobbymu.

„Koukej, co mám!“ Nedbal na mne. Nechtěl se rozptylovat. Zastrčil jsem náprsní tašku zpět do kapsy saka a hodil sako taky ke zdi domu. Chvilku jsem se díval na oba zápasníky, jak se bijí, potácejí, chvíli stojí, pak zase padají, jak se jeden snaží toho druhého udržet, druhý se snaží uniknout.

Bobby byl statný a silný a kromě toho byl na vetřelce rozzuřený. Nepochybně si taky odreagoval nastrádaný bezmocný vztek posledních zoufalých dní. Vrhla se na svého protivníka s neúměrnou nenávistí a tvrdostí. Náhle jsem si uvědomil, že to je opravdu příliš, že toho člověka napadá skoro vražedně, takhle se obyčejný zloděj nechytá.

Vzal jsem Bobbyho za zápěstí a táhl mu ruku dozadu. Na chvíli ztratil rovnováhu a vetřelec se mu stačil vysmeknout, klečel, dusil se a kašlal. Držel se za břicho.

Bobby na mne vztekle zařval: „Šrabe!“ a praštil mě. Mezitím se vetřelec sebral, postavil se a odpotácel k vratům.

Bobby ho chtěl pronásledovat a já se ho snažil zadržet. Tloukl mě a nadával mi do srabů, smradlavých Fieldingů, hajzlů a podobně. „Nech ho běžet, Bobby.“

Praštil mě po hlavě a vzápětí do žeber. K tomu na mne vychrlil jadrné formulovaný názor na mou osobu, povahu a mé předky. Nemohl jsem ho zkrotit. Kopal mne do holení a dal mi pěstí do hlavy takovou ránu, až mi zachrastily zuby. Násilím se mi vytrhl.

Po dvou krocích jsem ho dohonil. Vztekle se ke mně obrátil, spílal mi a bil kolem sebe. „Prosím tě, Bobby...“ Chytil jsem ho za vražedné pěsti a snažil se je zneškodnit, snažil jsem se přežít jeho zuřivé běsnění. Muselo přece vyprchat.

Ve tváři se mu obrazy vášně celých generací: Allardeckové a Fieldingové bojovali od nepaměti, na nože, na kordy, pěstmi, v neutuchající zlobě. Zuřivost, jakou v něm roznítily ti dva vetřelci, obrátil Bobby proti mně, představiteli dávných nepřátel, všechny rozumové zábrany vymizely. V tu chvíli se snažil zničit mne, nepřítele své krve, na mne soustředil nahromaděný vztek, strach a zoufalství.

Spoutaní v tomto pradávném objetí nenávisti jsme se potáceli k bráně. Teprve tam, když mne zatlačil proti sloupu a když mi hrozilo skutečné nebezpečí, v něm básníci žár vyhasl. Spustil ruce. Vášně zchladla, síla vzteku se vytratila. Tupě se na mne zadíval. Oči měl jak ze skla, leskly se měsíčním světlem. Ještě zasyčel „hajzle“, ale už v tom nebyla jiskra. Pak se ode mne odvrátil a odcházel po pěšince na dvůr.

Tráslavě jsem si oddechl úlevou. Stál jsem opřený o sloup a čekal, až mi přestane bušit srdce. Zhluboka jsem nabíral dech. Pak jsem se teprve od sloupu odpoutal a šel pro sako těch vetřelců. Pravda, Bobbyho pěsti neměly razanci koňských kopyt, ale docela rád bych se bez nich obešel. No co, řekl jsem si, za

Žralok

dvanáct hodin musím jet v Newbury tři nevypočitatelné hurdlerly, ať se mi chce, nebo nechce.

Kabáty ležely tam, kam jsem je odhodil, mezi záhonem a zdí domu. Zdvihl jsem je a díval se na stříbřitý žebřík, předtím přistavený až ke střeše. Pak jsem se zadíval na hladkou, strmou stěnu, tyčící se do výše, ničím nepřerušenu. A nikde žádná okna.

Když se někdo chce vloupat do domu, tak si přece nevybere místo, kde nejsou žádná okna!

Zamračil jsem se, zvrátil hlavu dozadu a znovu se zadíval vzhůru. Nad hranou střechy vystupoval proti nebi obrys mohutného cihlového komína a nad ním stíny dvou starodávných nástavců. Spočítal jsem si, že komín je nejspíš nad krbem v obývacím pokoji. Krb byl za zdí, u které jsem právě stál. Nejistě jsem se zadíval na žebřík a na komín. Roztřásl jsem se v chladném větru zimou. Pak jsem pokrčil rameny, položil zase kabáty tam, kde byly, vzal žebřík, opřel ho o hranu střechy a dole jsem ho pevně zašlápl do záhonu. Začal jsem lézt.

Byl to hliníkový skládací žebřík a já tiše doufal, že se nesloží, než dolezu nahoru.

Výšky nemám moc rád. V půli cesty vzhůru už jsem litoval, že jsem se do toho pustil. Co mě to jen napadlo, lézt po nezajištěném žebříku potmě bůhví kam! Co když spadnu, něco se mi stane a nebudu moct zítra jezdit? Bylo to šílenství, nesmysl.

Dolezl jsem na střechu. Žebřík ale dosahoval dál, až ke komínu. Nahoře na střeše jsem našel otevřené pouzdro s náradím, kleště, šroubováky, štípačky, všechno uložené v úhledných kapsičkách v plátěném pouzdře. Vedle ležel kotouč něčeho, co vypadalo jako tmavé stočené pevné lanko. Jeden konec lanka vedl k železné svorce na komíně.

Podíval jsem se pořádně a málem jsem se dal do smíchu. Je to absurdní, jak často člověk věci mívá, aniž je vnímá. Ke svorce na komíně vedla telefonní přípojka k Bobbyho domu. Viděl jsem ty dráty nejméně stokrát, ale nikdy jsem si nevšiml, že vedou ke komínu.

Od komína se napjatý telefonní drát ztrácel ve tmě ke sloupu. Starý systém telefonního rozvodu u starého domu.

Na svorce na komíně, u přípojky, na konci tmavého lanka, jsem našel malý předmět, hranatý, čtvercový, velký asi jako kostka cukru, z něhož dole vyčnívala tenká tyčinka. Natáhl jsem opatrně ruku, abych se té věci dotkl. Viklala se, jako by byla uvolněná. V tu chvíli zašel měsíc. Právě když jsem ho potřeboval. Šmátral jsem kolem té kostičky, až jsem narazil na šroub. Neviděl jsem na něj, ale snadno jsem s ním otočil. Otáčel jsem tak dlouho, až mi spadl do dlaně. Kostka s tyčinkou spadla ze svorky a nebýt toho, že byla připevněná na lanku, skutálela by se do tmy. Kus lanka z kotouče se odvinul, než jsem ho stačil chytit, ale nebyl dlouhý. Vzal jsem svinutý kotouč, kostku s tyčinkou, a dal je k náradí. Plátěné pouzdro jsem svinul a stáhl přezkou.

Když to všechno spadne na záhon, nic se tomu nestane, řekl jsem si a hodil svázaný uzlíček přímo pod sebe. Pak jsem opatrně slezl ze žebříku, stejně opatrně, jako jsem lezl nahoru, pečlivě jsem udržoval rovnováhu. Marná sláva, v sedle jsem se cítil líp.

Vzal jsem obě saka, našel uzlíček s náradím a vydal se pěšinkou přes zahradu ke kuchyňskému vchodu. Žebřík jsem nechal tam, kde byl. Holly stála ve dveřích jen v županu, vyděšená a třesoucí se zimou.

„No konečně!“ vydechla, když mne uviděla. „Kde máš Bobbyho?“

„Nevím. Pojdme dovnitř. Uděláme si něco horkého k pití.“

V kuchyni bylo jako obvykle tepleji než kdekoli jinde. Postavil jsem vodu, zatímco Holly vyhlížela z okna ztraceného manžela.

„Však on se objeví,“ utěšoval jsem ji. „Je v pořádku.“

„Viděla jsem utíkat nějaké dva chlapy...“

„Kam běželi?“

„Přes plot k výběhu. Nejdřív běžel jeden, pak za chvíli druhý. Ten druhý naříkal.“

„Hm. Bobby ho zmlátil.“

„Vážně?“ Dělal jí to dobře! „Co to bylo zač? To přece nebyl Jermyn. Přišli si pro jeho koně?“

„Co chceš? Kávu, čaj nebo čokoládu?“

„Čokoládu.“

Udělal jsem jí čokoládu a sobě čaj. Oba kouřící hrníčky jsem postavil na stůl.

„Pojd si sednout, on se za chvíli vrátí.“

Neochotně uposlechl. Když jsem ale začal po stole rozkládat obsah pouzdra na náradí, zatvářila se zvědavě.

Žralok

„Tak se podívej,“ řekl jsem. „Vidíš tady na tom lanku tu malou škatuličku s tyčinkou? Vsadím se, o co chceš, že právě tohle vám odposlouchávalo telefon.“

„Že je to tak miniaturní!“

„Vidíš? Já se v tom ale nevyznám, škoda. Zítra se dozvíme, jak to funguje.“

Podíval jsem se na hodinky.

„Vlastně už dneska.“ Řekl jsem jí, kde jsem tu věc našel a jak jsme s Bobbym vyrušili ty dva vetřelce.

Zamračila se. „Takže ti dva..., oni nám to tam přidělávali?“

„Spíš oddělávali. Nebo měnili baterku.“

Chvilí přemýšlela. „Já ti dnes večer do telefonu řekla, že se k nám na to zítra přijdou od telekomunikací podívat.“

„Ano, to je pravda.“

„Takže to nejspíš slyšeli a řekli si..., že když se jim podaří to odposlouchávací zařízení odstranit ještě v noci, zítra se nic nenajde a my zase nebudeme vědět, na čem jsme.“

„Máš asi pravdu.“ Vzal jsem jedno sako a probral mu všechny kapsy. Co jsem našel, jsem položil na stůl.

Holly s úžasem přihlížela. „Neříkej mi, že tu zapomněli kabáty.“

„Schválně je tu nenechali, neměli na vybranou.“

„Ale že tam mají tolik věcí...“

„Jsou to amatéři. Neopatrní osli.“

V prvním saku jsem objevil notes, tři tužky, diář, kapesník, dvě párátka a náprsní tašku, kterou jsem předtím ukazoval Bobbymu. V tašce byl celkem slušný obnos v bankovkách, pět úvěrových karet, fotografie mladé ženy a objednávka k zubaři. Úvěrové karty byly na jméno Owen Watts. V diáři bylo nejen stejné jméno, ale i domácí adresa a telefonní číslo do práce. Na stránkách diáře byly poznámky o celé řadě schůzek a jednání, svědčící o pilném, spořádaném životě.

„Ty předeš jako kočka!“ řekla Holly.

„Podívej se na to, uvidíš.“ Přistrčil jsem jí celou kupičku věcí a jal se prohledávat druhé sako. Našel jsem další notes, pero, hřeben, cigarety, zapalovač, dva dopisy a šekovou knížku. V přední kapse saka jsem objevil v plastikovém obalu zlatavou legitimaci hlásající, že pan Jay Erskine je členem londýnského Press Clubu, členské číslo 609, a na rubu legitimace pak adresu pana Erskinea a jeho podpis.

Řekl jsem si, že neuškodí si to ověřit.

Vytočil jsem telefonní číslo do zaměstnání pana Owena Wattse. Na druhém konci se okamžitě ozval mužský hlas.

„Tady Daily Flag.“

Mlčky, spokojeně jsem telefon položil.

„Nikdo to nebere, vidíš?“ řekla Holly. „Taky není divu, v tuhle hodinu.“

„Daily Flag nikdy nespí. V centrále byli vzhůru.“

„Takže to byli... ti darebáci!“

„No, víme jen, že ve Flagu pracují. Nemůžeme vědět, co mají společného s těmi články, a ani se to teď dozvědět nemůžeme. Pokusíme se o to až zítra.“

„Nejraději bych je uškrtila.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Uškrtit bys měla toho, kdo je sem poslal.“ „Toho taky.“

Neklidně vstala. „Sakra, kde je ten Bobby? Co kde může dělat?“

„Nejspíš kontroluje, jestli je všude všechno v pořádku.“ „Ty myslíš, že by se mohli vrátit?“ zeptala se vyplašeně.

„Ne, to si nemyslím. Bobby přijde, až se mu bude chtít.“

Nepřestávala být nesvá. Vyšla ze dveří a volala na něho. Vál ale tak prudký vítr, že její slova nemohla na dvůr doletět.

„Prosím tě, jdi se po něm podívat. Je venku už příliš dlouho.“

„Dobře.“ Vzal jsem odposlouchávací zařízení a všechny věci pánů od tisku a shrnul na jednu hromadu. „Buď tak hodná a najdi na tohle nějakou šikovnou krabici a schovej to.“

Přikývla a začala se po něčem nejistě rozhlížet. Já mezitím bez nadšení vyšel na dvůr. Ať byl Bobby, kde byl, určitě si nepřál, abych za ním šel právě já.

Rozhodl jsem se, že půjdu znovu nastražit poplašný systém, a třeba přitom na Bobbyho narazím. Pokud on bude chtít.

Po chvíli jsem se rozkoukal a šel uložit zvonek do správné polohy. Bobbyho jsem zastihl u branky do zahrady. Vynesl odtamtud žebřík a položil ho na cestu. Stál u branky, díval se do prázdna a nedělal nic.

„Holly si dělá starosti, kde vězíš,“ řekl jsem jakoby nic.

Neodpověděl.

„Myslíš, že odtud ten zvonek může být slyšet? Být ty na jejich místě, lezl bys do cizího domu, kdybys slyšel poplašný zvonek?“ Mlčel. Nehybně přihlížel, když jsem znovu upevňoval provázek, zavíral branku a nachystal všechno tak, aby se

Žralok

zvonek na druhé straně domu rozkýval, jakmile by se branka otevřela. Přihlížel a mlčel. Pokrčil jsem rameny a zkusil branku otevřít. Když jsem pozorně poslouchal, zvonek bylo slyšet. Být klidná, tichá noc, každého by vyplašil, ale v tom větru ho člověk snadno mohl přeslechnout.

„Pojďme dovnitř,“ řekl jsem. „Holly si dělá starosti.“

Vykročil jsem po pěšince zpět.

„Kite,“ ozvalo se za mnou.

Okamžitě jsem se otočil.

„Řekls jí to?“ zeptal se.

„Ne.“

„Omlouvám se.“

„Pojď dovnitř. O nic nejde.“

„Ale ano, jde.“ Odmlčel se. „Jde, protože já se prostě nedokázal ovládnout. Tím je to horší.“

„Víš co? Já bych už z toho větru radši vypadl, je mi zima. Taky mě zebe. Když si chceš povídat, můžeme si povídat zítra. Ale o nic nejde. Pojď osle, je to v pohodě, vážně.“

Zastrčil jsem krabici s věcmi těch novinářů pod postel a pak jsem se teprve celý bolavý znovu uložil ke spánku. Majitelé ukořistěných předmětů se už ale neukázali, nesnažili se získat svůj majetek zpět. Když jsem tak zešíroka zíval, s potěšením jsem si představoval, jak jim je asi po duši i po těle, a že mají, co si vysloužili. Dobře jim tak.

Owen Watts a Jay Erskine. Jay Erskine a Owen Watts.

Určitě pracně hledají nebolavou polohu. Pořádné modřiny umějí pohnout světem.

Zákeřný, tvrdý Owen Watts, zbitý díky Bobbymu málem do bezvědomí, a omezený,

zbabělý slídlil Jay Erskine. Ten spadl ze žebříku a skončil čenichem v blátě.

Dobře jim tak.

K ránu se mi zdálo, že mě převálcoval traktor, a když jsem se vzbudil, měl jsem pocit, že jsem to opravdu prožil. Rána po větších pádech byla vždycky neveselá. Když jsem se konečně vypravil do kuchyně, bylo už skoro devět. Venku bylo ještě šero, v kuchyni se svítilo, ale nikdo nikde. Udělal jsem si kávu a sáhl po Bobbyho novinách. Odbíral Towncrier, Flag ne.

Strana sedm byla vždy ve středu věnovaná komentářům a postřehům jisté chytré, významné a vlivné paní novinářky.

Tentokrát té stránce vévodil hlavní titulek:

KAM SE PODĚLA OTCOVSKÁ LÁSKA?

Pak následovaly dlouhé sloupce, líčící nezadržitelný vzestup Maynarda

Allardecka. Žádný čtenář tohoto deníku článek nemohl přehlédnout.

Maynard začínal jako malý makléř, aby to posléze dotáhl na finančního magnáta, pohlcujícího menší podniky a plivajícího slupky, psala ta dáma.

Dále čtenářům náležitě osvětlovala jeho metody. Když prý se nějaký podnikatel ocitne ve finančních nesnázích, protože příliš investoval a investice se mu dostatečně rychle nevracejí, Maynard mu s úsměvem přispěchá na pomoc a nabídne mu záchranu ve formě půjčky. Takto získaný nový obchodní partner slzí vděčností a vynáší svého dobrodince do nebes. Půjčka na neomezenou dobu, šlechetná výše úroku, splatnost podle možností. Rád pomůžu, když můžu. Ale pak to zklamání! Jakmile se příslušný podnik postaví na nohy, Maynard slušně požádá o jednorázové splacení půjčky. Zděšení! Pohoršení.

To prostě nejde, to bychom museli podnik pustit za babku, a co naši zaměstnanci, dovedete si představit, kolik osobních tragédií by to způsobilo? To jistě nechci, řekne Maynard, to nemohu dopustit, víte co, místo peněz převezmu váš podnik a slibuji vám, že nikdo o místo nepřijde (s výjimkou majitele a ředitele samozřejmě). Tak se stane a za nějakou dobu pak Maynard nově získaný podnik prodá většímu podniku pátrajícímu po malých rybách k spolknutí. A je to. Může se začít znovu. Maynard na věci samozřejmě nezchudl, naopak.

„Ptáte se, jak to všechno vím?“ táže se nakonec paní redaktorka a sama si hned odpovídá. „Před necelými třemi týdny nám to všechno vysvětlil sám pan Maynard v televizním vysílání Jak jdou obchody. Sám se sebou celý spokojený pravil, že to je klasický postup anexe, to že může udělat každý. Prý každý, kdo by chtěl, může tímto způsobem získat celé jmění.“

Zdá se, psala dále paní novinářka, že další podnik ve značných momentálních finančních nesnázích je dostihová stáj Maynardova vlastního jediného syna Robertsona (stáří 32).

Maynard údajně v tomto výjimečném případě pražádnou finanční pomoc kymácejícímu se podniku nenabízí.

Dále ta zkušená žena poskytuje někomu, kdo se nachází v Robertsonově situaci, osobní radu: nesahat na tatíčkovy peníze ani klackem. Raději se dál potácet.

Kdyby prý se přivinul do otcovské náruče, mohl by také skončit jako metař.

Žralok

Pamatujte, praví nakonec, že tento podivuhodný rodič vymáhá od svého syna peníze za auto, ačkoli mu je zapůjčil, když byl Robertson ještě chlapec.

„Zaslouží si Maynard vůbec povýšení do šlechtického stavu za služby našemu průmyslu?“ táže se pisatelka a odpovídá: „Podle mého určitě ne.“

K článku byla připojena fotografie uhlazeného, našlechtěného Maynarda, cenícího zuby v umělém úsměvu. Vypadal jako žralok. No nazdar, řekl jsem si, Maynarda z toho raní mrtvice.

První skupina Bobbyho koní se vrátila z práce na planinách, slyšel jsem jejich kopyta na dvoře. Vzápětí se Bobby objevil v kuchyni. Vypadal hodně sklesle. Uvařil si kávu a ani se na mne nepodíval. Upíjel z hrníčku vestoje u okna a díval se ven.

„Jak je Holly?“ zeptal jsem se.

„Blbě.“

„V novinách je o tvém otci.“

„Já to číst nebudu.“ Odložil hrníček. „Předpokládám, že nejspíš odjedeš?“

„Jistě, jedu dnes v Newbury.“

„Já myslel vůbec..., kvůli včerejšku.“

„Ale kvůli tomu ne.“

Přišel ke stolu. Sedl si, ale nedíval se na mne. Prohlížel si odřené klouby na rukou. „Proč ses nebránil?“

„Protože se mi nechtělo.“

„Kdybys byl chtěl, mohlš se mnou zatočit. To je mi jasné. Proč jsi to neudělal? Mohl jsem tě zabít.“

„Jedině přes mou mrtvolu.“

Potrásl hlavou. Podíval jsem se na něj, na jeho svěšenou hlavu, sklopené modré oči. Tušil jsem, kolik je v něm zoufalství, nejistoty a zmatku.

„Já se peru jedině s předsudky. Nesnáším, když se mi vnucuje názor. Proč mám jako ovce pokračovat v nesmyslné nenávisti? Ty ses včera pokoušel zničit Fieldinga, prostě Fieldinga, ne mě, Kita, svého švagra, který tě má docela rád, i když po včerejšku nechápu proč. Ale já se zblbnout nedám, nedopustím, aby mi poroučeli naši předkové, s těmi jsem ochotný se poprat, s tebou ne, s mužem své sestry, proti kterému vlastně nic nemám, ne.“

Chvilí si dál mlčky prohlížel otlučené ruce. Nakonec řekl tiše: „Jsi“ silnější než já.“

„Nejsem. Pro útěchu ti povím, že sám nevím, jak bych se zachoval kdybych zažil, co jsi zažil v minulém týdnu ty, a připletl by se mi do cesty některý z

Allardecků a já bych si na něm mohl vybit vztek.“

Zdvihl hlavu a oči mu nepatrně ožily. „Příklad?“ řekl.

„Jasně,“ přikývl jsem. Jen mne napadlo, jestli na to příměří přistoupí i naše podvědomí.

9

Vozy vjely do dvora skoro současně, jako by spolu závodily. Jedna červená dodávka, jedna „žlutá. Z obou se vynořili pánové v tmavých šatech. Ten z červené dodávky nesl dopisy, ten ze žluté objednávku v deskách. Britská pošta a Britský Telecom.

Bobby šel otevřít dveře. Převzal poštu a zavedl pána od telekomunikací do kuchyně.

„Takže hledáme uši,“ pravil pán ze žluté dodávky zvesela, zatímco červená dodávka vyjížděla ze dvora. „Tak říkáte, že máte v telefonu termity? Slyšeli jste snad, jak to v telefonu klope? To je normální, bývá to často. Co chvíli máme falešný poplach.“

Byl vysoký, rozložitý, s černým knírem, a vynikal nemastnou bodrostí. Bobby se statečně ovládl a nabídl návštěvníkovi čaj nebo kávu. Já šel nahoru k sobě pro věci z komína. Ty určitě nebyly falešné. Jak jsem se vracel, slyšel jsem, že telekomunikační pán káže: Jo, občas se stane, že nám zavolá někdo, kdo má proč, ale jinak je to samej levičáckej aktivista, samej falešnej poplach.“

Bobby divže neskřípal zuby. „Tohle není falešný poplach.“ „Podívejte se, co jsme našli,“ řekl jsem klidně, položil na stůl pouzdro s náradím, rozprostřel a předložil před pana odborníka tu malou kovovou kostku s tyčinkou, připevněnou na tvrdém lanku.

Telekomunikační pán rázem začal projevovat zájem. „Ale to se podívejme! Víte, co tohle je, že jo?“

„Ucho,“ odpověděl jsem stručně.

„Abyste teda věděli, tak to je transformátor a vysílač s uzemněním. Kde máte to ostatní? „Co ostatní?“

Útrpně se na nás podíval. „Přece někde musí být odposlouchávací zařízení. Kde jste našli tohle?“ „Na komíně, u telefonní přípojky.“

„Ale to se podívejme! To abysme se tam radši koukli, co?“

Žralok

Vedli jsme ho ven přes kuchyň, po pěšince k brance do zahrady a pak zahradou. Skládací hliníkový žebřík ještě stále ležel na pěšince, ale telekomunikačnímu pánovi se nelíbil, když se podíval, kam až by po něm musel dolézt. Zašel si do vozu pro pevnější žebřík, široký pás, náradí. Pás si zapnul kolem objemného břicha.

Žebřík se samozřejmě lehkostí zapíchl do země a šplhal nahoru, jako kdyby kráčel po korze. Každý umí to své, řekl jsem si.

Na střeše se natáhl ke konci telefonní přípojky, chvíli tam něco vrtal, štípal, přidělal a oddělal a pak zase hravě slezl.

„Pěkná práce, fakt. Bylo to hezky udělaný. Podle mého to tam bylo dobře dva týdny, teda podle toho, jak je to zašpiněný. To se dá odhadnout, jak dlouho na to přišlo a padaly saze.“

Natáhl širokou dlaň. Měl na ní malý váleček, ze kterého vedly tenké drátky.

„Vidíte, tohle přebere signál z vašeho telefonu a vede ho do transformátoru, co jste sundali v noci. Teda, zvuková frekvence se pohybuje od padesáti hertzů až do třech kilohertzů, jenže to nejde přenášet rádiem, to se musí transformátorem změnit asi tak na tři tisíce megahertzů. Na to potřebujete zesilovač, aby vám změnil frekvenci. Mikrovlnným vysílačem by to nešlo. Vy ale, jak koukám, na elektroniku moc nejste, co?“

„Ne,“ odpověděli jsme.

S lehce povýšeným uspokojením se před námi vydal zpět zahradou. Těžký žebřík nesl, jako by nic nevážil. V kuchyni položil ukořistěný váleček vedle věcí z minulé noci a pokračoval v přednášce.

„Tyhle dva drátky, co vedou z toho válečku, se napojí na transformátor a tahle tyčinka je anténa.“

„K čemu je to lanko?“ zeptal jsem se.

„Lanko?“ Zešíroka se usmál. „To není lanko, ale uzemnění, s tím je to komplet.“ Tupě jsme se na něho zadívali.

„Kdybyste se pořádně koukli na zeď baráku na té straně pod komínem, teď, v posledních dvou týdnech, tak byste viděli, že se tam vine to vaše lanko, od vysílače ke zdi pěkně přidělaný svorkama až do země.“

„My tam v tuhle roční dobu zřídka kdy přijdeme,“ poznamenal Bobby.

„Ale byla to pěkná prácička, pěkná,“ pochvaloval si pán od telekomunikací.

„To zařízení je k dostání těžko?“ zeptal jsem se.

„Ale kdeže, to se dostane snadno, to vám pošlou poštou na objednávku podle katalogu, kdy si vzpomenete.“

„Dobře. Takže tedy máme odposlouchávací zařízení a transformátor a vysílač. Kde by tak mohl být přijímač?“

Odborník se zatvářil moudře. „Tenhle vysílač je slabý, to dá rozum, když je tak malý. Funguje na baterky, je to jasné? Takže abyste zachytil signál, musíte mít velký přijímač, parabolu, a musí být na dostřel a nesmí být v cestě žádný barák ani nic, co by signál rušilo. Tak asi do půl kilometru, řekl bych. Pak by to mohlo jakž takž chodit.“

„Jenže parabola ve vzdálenosti půl kilometru by byla hodně vidět, ne?“

„Kdyby ji měli v nákladáku, tak ne.“ Zamyšleně ohmatával kostku vysílače. „Máte tu pěkně vysoký komín. Jinak člověk najde tyhle hračky nejspíš venku na telegrafním sloupu. Čím výš je vysílač, tím dál se dá chytit signál.“

„Aha.“ Konečně mi to bylo jasné.

„Tohle je teda neoficiální, soukromý odposlouchávání, že jo,“ pokračoval ve svém poučovatelském živlu. „Dobrý. To nepoznáte. Žádný klapání v telefonu. Prostě to nepoznáte.“ Popotáhl si široký pás na náradí. „No nic. Tady mi to podepište, a já zase poběžím. A být váma, tak si občas vemu dalekohled a prohlídnu si komín a sloupy tady kolem. A kdyby se tam na drátech objevily nějaký ty hračky, tak mi zavolejte a já hned přijedu.“

Bobby podepsal fakturu, poděkoval a vyprovodil pana odborníka k autu. Díval jsem se na něm „ucho“, a tak mě napadlo, na čí telefon bych ho nejspíš přidělal, kdybych to uměl.

Holly sešla do kuchyně, když vůz od Telecomu odjel. Měla na sobě džíny a plandavý svetr. Byla bledá. Vlasy měla ještě mokré ze sprchy.

„Takové ranní zvracení je na zastřelení. Máte čaj?“

„Ne, kafe.“

„Kafe nechci ani vidět.“ Šla si postavit vodu. „Bobby je venku? poslyš, co se včera mezi vámi dvěma stalo? Prý mu to nikdy neodpustíš, ale nechtěl mi říct co. Myslím, že vůbec nespál. Celou noc prochodil po baráku. Co se vlastně stalo?“

„Mezi námi je všechno v pořádku. Opravdu. Buď klidná.“

Polkla nasucho. „Kdybyste se vy dva pohádali, to už bych asi nepřežila.“

„Ne. Je to v pohodě.“ Moc mi nevěřila, ale už se na nic neptala. Když se Bobby vrátil, nastrkala do opékače krajíčky chleba. Pak jsme všichni tři svorně seděli

Žralok

u stolu, podávali si máslo a marmeládu a každý si myslel na své. Já osobně přemýšlel o novinářích, o Bobbyho řediteli banky a o tom, jak se zahřeju a rozhybu před prvním dostihem.

Bobby otevíral došlé dopisy se strachem. Báł se zbytečně. Žádné ultimátum z banky, žádné výhrůžky a vymáhání plateb. Naopak. Samé šeky.

„To snad není pravda,“ žasl Bobby. „Majitelé platí!“

„To šlo rychle, ty dopisy mohli dostat nejdřív včera. Asi je hodně tlačilo svědomí.“

„Seb zaplatil,“ řekl Bobby. V duchu sečetl celkovou částku toho, co přišlo, a šeky mi podal. „To si vezmi.“

Váhal jsem.

„Jen si to vezmi. V pondělí jsi za mě zaplatil dluhy. Mít ty šeky už v pondělí, nemusel bys.“

Holly přikývla.

„Jak chceš zaplatit v pátek stájníkům?“ zeptal jsem se.

Bobby pokrčil bezmocně rameny. „To ví bůh.“

„Co vlastně řekl ten tvůj ředitel banky?“

„Je to cynický sprosták,“ ulevil si Bobby. „Seděl přede mnou, povýšeně se usmíval, tvářil se jako pan páter a kázal mi, že bych měl podnik prodat sám, dobrovolně a ihned. Dobrovolně! Prý když na to nepřistoupím, tak mi banka zahájí konkursní řízení, prý nemají jinou volbu. Že nemají jinou volbu! Ovšemže mají! Proč mně tedy vůbec na ty ročky půjčovali, když pár minut potom takhle otočili?“ Nejpravděpodobnější odpověď na tu otázku byla, že Bobby je Maynardův syn, a že se bance Maynardovy miliony zdály jako dostatečná záruka, aspoň do té doby, než Flag vypálil své jedovaté salvy.

„Ty neznáš v Newmarketu žádného trenéra, který by ti je odkoupil?“ zeptal jsem se.

„To je bez šance. Většina je na tom stejně jako já, nemůžou prodat ty, co mají.“ Zamyslel jsem se. „O exekutorech se náhodou nezminil?“

„Ne,“ řekl Bobby a Holly byla rázem ještě bělejší než předtím.

Máme na to tak týden, říkal jsem si. Snad. Já o likvidaci zkrachovalého podniku dohromady nic nevěděl, neměl jsem tušení, jak rychle taková exekuce může probíhat. Třeba už vůbec na nic nemáme čas. Ačkoli, nikdo přece jistě neočekává, že Bobby prodá podnik ze dne na den.

„Viš co?“ řekl jsem. „Já si ty šeky vezmu a nechám si je proplatit.“

V pátek z toho vyplatíš stájníky a zbytek hotovosti si necháš pro okamžitou potřebu. Svému bankéři nic neříkej, ten si určitě myslí, že každá libra, kterou dostaneš, patří bance.“

„Půjčili nám ale náramně ochotně, vůbec jsme nemuseli prosit,“ řekla Holly trpce.

Maynard není jediný, kdo s úsměvem půjčí a pak nemilosrdně dluh vymáhá.

„Je to marný,“ řekl Bobby. „Budu muset požádat majitele, aby si koně odvezli a stájníky budu muset propustit.“ Náhle se zarazil. Holly měla slzy v očích. Bobby vzdychl. „Je to na nic.“

„Stejně... Ještě s tím nějaký ten den počkej.“

„K čemu to bude?“

„Chtěl bych se pokusit získat nějaké peníze.“

„Jak to myslíš?“

Moc přesně jsem nevěděl, jak to vlastně myslím, a hlavně jsem se o tom nehodlal bavit. Místo odpovědi jsem řekl: „Koukej, stáje nepouštěj, dokud nebudeš mít draka přímo na dvoře a nebude ti chrlit plameny do kuchyně.“

„Co kdyby přijel svatý Jiří,“ přidala se Holly.

„Cože?“ Bobby se tvářil zmateně.

„To je tak v té pověsti,“ řekla Holly. „Měli jsme s Kitem takovou knížku se skládacími obrázky, a v té nakonec přijel svatý Jiří a draka zabil. Četli jsme si o tom pod dekou s baterkou a krásně jsme se báli.“

„Aha.“ Podíval se na nás. Viděl tmavovlasé blížence spojené společnými tajnými zážitky. Možná, že se v tu chvíli cítil odstrčený. Sevřel rty, chvíli mlčel, a pak s určitou dávkou humoru (naděje si nedělal) řekl: „Dobře, svatý Jiří, už abys sedal na koně.“

Odjel jsem do Newbury a rozhybal ztuhlé tělo v sauně jednoho svého přítele rovináře. Ten v sauně trávil denně hodiny celé léto, aby shodil přebytná kila, v zimě saunu naštěstí nepotřeboval. Já osobně takové násilné snižování obsahu vody v těle nemám rád (diuretika už teprve ne), ale uznávám, že jsem se po dvaceti minutách v objetí horkého vzduchu opravdu cítil líp.

Fungní dvě jízdy jsem jel pro svého lambournského trenéra. Protože oba koně měli fungujícího jezdce a byli slušně připraveni, zdolali zdárně všechny překážky, aniž se ozdobili vavříny či hanbou. Mohl jsem pak právem ubezpečit dychtivé

Žralok

majitele že ano, jejich kuň jednoho dne zvítězí (taky jsem tomu věřil), když ponese výhodnou váhu, poběží po dobré půdě a sem tam některý lepší kuň vypadne. Je pravda, že jsem jel už několik „psů“, které bych já osobně nikdy ani ze stáje nevyvedl, a nakonec přišli první.

Ten den jsem jako posledního jel koně, patřícího princezně. Čekala mne jako obvykle v padoku sama, což jsem očekával. Bylo zcela nelogické, že jsem byl trochu zklamaný, když tam nebyla Daniela. Princezna měla na sobě rozevlátý sobolí kožich, na krku světle žlutý hedvábný šátek, zlaté náušnice se žlutými kameny. Takhle oblečenou jsem ji viděl už mnohokrát, ale v tu chvíli mi připadalo, že jí to obzvlášť sluší. Nepatrně jsem se uklonil. Podali jsme si ruce. Usmála se.

„Tak co myslíte? Jak dnes dopadneme?“ zeptala se.

„Myslím, že vyhrájeme.“

„Jindy nemluvíte takhle optimisticky,“ řekla udiveně.

„Vaši koně jsou ve formě. Ostatně...“ zarazil jsem se.

„Ostatně co?“

„Já jen..., vy si taky myslíte, že vyhrájeme.“

Co jsem řekl, ji nepřekvapilo. „Ano, myslím si to.“ Dívala se na koně procházející kolem. „Co jsem si ještě myslela?“

„Že..., že... jste šťastná.“

„Ano.“ Po krátké odmlce se zeptala: „Nebojíte se, že nám uteče ta irská klisna? Dost lidí na ni sází.“

„Nese velkou váhu.“

„Lord Vaughnley si nicméně myslí, že zvítězí.“

„Lord Vaughnley?“ To mě zajímalo. „On je dnes tady?“

„Ano. Obědval v lóži kousek ode mne. Teď jsme spolu sešli dolů.“

Zeptal jsem se, jestli se náhodou nepamatuje, u koho byl lord Vaughnley v lóži, ale nepamatovala si to. Zmínil jsem se, že bych s ním rád mluvil, kdybych ho někde objevil.

„On by s vámi jistě taky rád mluvil,“ přikývla. „Ještě stále se raduje z toho, jak se vydařila Towncrier Trophy. Prý mu gratulovaly doslova stovky lidí, tak prý to bylo letos zdařilé.“

„To jsem rád. Chci ho požádat o laskavost, tak mi snad vyhoví.“

„Vy ho můžete požádat o cokoli.“

„To snad přece jen ne.“

V tu chvíli ale už zazněl povel „jezdci do sedel“. V sedle svého partnera jsem pak uvažoval, jak na tu irskou klisnu. Nakonec jsem to vyřešil tak, že jsme šli dopředu ostrým tempem hned zkraje a drželi jsme tempo celý dostih. Irská klisna musela cítit každou libru navíc. V závěru, na rovince jsme ze sebe vydali, co se dalo, a nechali jsme ji za sebou o jeden a půl délky. To bylo příjemné.

„Výborně,“ radovala se princezna při odsedlávání vítěze. „Bylo to skvělé!“

Poplácávala svého steeplera po šíji. „Kite, až se převlečete, přijďte nahoru za mnou.“ Viděla, že váhám, a správně si to vysvětlila. „Potkala jsem se nahore zase s lordem Vaughnleym, tak jsem ho poprosila, aby se u mne také zastavil.“

„Jste nesmírně laskavá.“

„Jsem nesmírně potěšená, že mi takhle hezky vítězíte.“ Převlékl jsem se do civilu a vyšel nahoru na tribunu do důvěrně známých místností přímo nad cílovým sloupem. Princezna tam byla výjimečně sama, žádné houfy hostů. Prý jede nazpět do Devonu, na ten den ji přivezl šofér a zase ji odveze.

„Včera volala neter, že se dostala do práce včas. Je vám moc vděčná,“ řekla princezna.

Ujistil jsem ji, že mě těšilo, že jsem mohl být užitečný. Nabídla mi čaj a sama mi šálek nalila. Pak jsme seděli bok po boku jako už tolikrát a já jí popisoval průběh dostihu skoro překážku po překážce.

„Bylo mi jasné, že to ženete,“ přikývla spokojeně. „Držel jste od začátku tempo. Jakmile přidala ta klisna, přidal jste také, když si pod kopcem trochu ulevila, vy též, ale stále jste se držel vpředu. Jak potom její žokej sáhl po biči, tak jste toho svého sebral a vložili jste se do toho..., věděla jsem, že přijedete první. Věděla jsem to od začátku.“

Bylo to krásné.

Taková absolutní jistota se snadno roztrhne na poslední překážce, může snadno skončit na nose, ale to jsme oba dobře věděli. Taky nás to už potkalo. O to líp chutnal úspěch.

Slyšela jsem od Wykehama, že zítra v Towcestu pojedete Kinleyho v jeho prvních proutěnkách. Bude to vůbec jeho první dostih.“

„Ano,“ přikývl jsem.

„A Dhaulagiri poběží první překážky. Jezdil jsem oba koně minulý týden u Wykehama v práci. Neříkal vám to? Oba skákali skvěle... Přijedete tam?“

„To bych si přece nemohla nechat ujít! Moje neteř chce jet také.“

Podíval jsem se na ni. „Ano?“

„Alespoň to říkala.“

Princezna se na mne klidně zadívala, ale já v nejmenším netušil, co si myslí.

Škoda, byl bych to rád věděl.

„Docela dobře jsme se bavili,“ poznamenal jsem. „Ano. Neteř říkala, že jí cesta hezky uběhla.“

„Ano.“

Princezna mne nezávazně poplácala po rameni. V tu chvíli už vcházeli do dveří lord a lady Vaughnleyovi, zdravili se s námi a tvářili se trochu zvědavě.

Princezna je uvítala a nabídla jim portské. Prý mají portské rádi, zvláště když je chladno. Pak princezna pod nějakou záminkou odvedla lady Vaughnleyovou na balkon a my jsme s lordem Vaughnleym v místnosti osaměli.

Vyprávěl mi, jak ho těší, že sobotní dostih měl tak dobrou odezvu. Já ho pak poprosil, jestli by mi nemohl prokázat laskavost.

„Ale můj milý příteli, jen ven s tím. Udělám, co se dá.“

Vysvětlil jsem mu, v jaké se Bobby ocitl situaci díky těm útokům ve Flagu, o kterých už nepochybně ví.

„Ale samozřejmě že o tom vím. Viděl jste naše dnešní číslo? Ta naše Rose Quinceová má jazyk jako ještěrka, ale co napíše, má vždycky hlavu a patu. Co tedy pro vás mohu udělat?“

„Napadlo mě, jestli v redakci Towncrieru nemáte zvláštní složku materiálů o Maynardu Allardeckovi. Pokud máte, byl bych moc rád, kdybych si ty materiály mohl prohlédnout.“

„Prosím vás! Předpokládám, že víte, proč to chcete.“

Vysvětlil jsem mu, že vycházím z předpokladu, že Bobby přišel k úrazu v bitvě vedené proti jeho otci. „Docela rád bych se dozvěděl, kdo může mít na Maynarda takový vztek, že mu stojí zato pokazit mu šanci na povýšení do šlechtického stavu.“

Lord Vaughnley se dobromyslně usmál. „Jako třeba někdo, kdo zničehonic přišel o podnik?“

„Ano, tak nějak.“

„Chcete snad říci, že by někdo mohl redakci Flagu přitlačit k tomu, aby zahájila pomlouvačnou kampaň?“ Zamyšleně našpulil ústa.

„To by snad ani velký tlak nepotřebovalo, přece celé ty noviny jsou samá pomluva.“

„Ale, ale!“ řekl káravě, ale s jiskrou v oku. „No dobře. Sice mi není jasné, jak by to mohlo prospět vašemu švagrovi, ale souhlasím, umožním vám, abyste si ty materiály mohl prostudovat.“

„To je skvělé,“ řekl jsem nadšeně. „Moc vám děkuju.“

„Kdy by se vám to hodilo?“

„Co nejdřív.“

Podíval se na hodinky. „V šest?“

Zalapal jsem po dechu. Dodal: „Mám dnes domluvenou večeři v City a předtím se musím zastavit v redakci. Řekněte službě, že jdete za mnou.“

V domluvenou hodinu jsem se poslušně v recepci ohlásil. Poslali mě do redakce ve třetím patře, kam jsem dorazil v okamžiku nejintenzivnější činnosti, protože zřejmě v tu chvíli chystali další číslo do tisku. Lord Vaughnley byl zvláštním způsobem oblečený ve frakových kalhotách s dokonalou košilí a bílým motýlkem, a k tomu měl tvídové sako. Stál za zády člověka sedícího v košili s vyhrnutými rukávy u ústředního stolu, před sebou rozložený obtah novin. Velká místnost byla rozdělená přepážkami do výše ramen na menší kóje, v každé tak tři až čtyři pracovní stoly, psací stroje, telefony, kořenáče s květinami, lidé ve stavu pracovního vzrušení a napětí.

„Co tady chcete?“ zeptal se mne někdo ostře, jak jsem tam tak váhavě stál. Řekl jsem, jdu za lordem Vaughnleym, a ten člověk na něho mlčky ukázal. Vydal jsem se tedy do středu té mravenčí píle a tiše lorda oslovil: „Promiňte prosím...“

Hlavu nezvedl, ale podíval se na mne. „Á, to jste vy, příteli. Hned se vám věnuji.“ Pak se znovu soustředil na čerstvě vytištěnou první stránku čísla pro příští ráno.

Se zájmem jsem ho sledoval a rozhlížel se po místnosti. Ruch, jaký tam probíhal, se asi od časů prvního lorda Vaughnleyho mnoho nezměnil. Jistě se vyměnily psací stoly a jiné zařízení, ale z celé prostory, z prkenné podlahy a nalakovaných stěn dýchala tradice i neměnná budoucnost.

Lord Vaughnley dočetl, povstal a poplácával toho člověka v košili po rameni.

(Později jsem se dozvěděl, že to byl sám velký bílý náčelník, šéfredaktor.)

„Skvělé, Marty, má to náboj. Výborně.“

Člověk v košili přikývl a četl dál. Lord Vaughnley se obrátil ke mně. „Rose

Quinceová je tady. Asi byste se s ní rád sešel.“

„Ano, to bych rád.“

„Tak pojdte tamhle.“ Vyrazil k jedné z kójí, kde hnízdila, jak se ukázalo, dáma s ještěrčím jazykem, pišící články, které mají hlavu a patu, autorka tvrdého soudu o Maynardovi.

„Rose, buďte tak hodná a věnujte se Kitu Fieldingovi,“ požádal ji majitel listu a věhlasná paní Rose Quinceová ho ujistila, že se mi bude věnovat, ano.

„Ukažte mu naše materiály, spisy, cokoli, co ho bude zajímat,“ dodal lord Vaughnley.

„Dobře.“

Potom se obrátil ke mně: „Máme lóži v Ascotu. Tedy, máji Towncrier. Slyšel jsem od princezny, že tam něco pojedete v pátek i v sobotu. Já tam budu v sobotu. Předpokládám, že nemá smysl vás zvát na oběd, ale mohl byste se aspoň zastavit na skleničku, až si to odjezdíte. Byl byste vítán.“

Řekl jsem, že přijdu rád.

„Výborně. Výborně. Moje paní bude mít radost. Tak. Teď vás zanechám Rose, budete v dobrých rukou. Rose se prakticky na Fleet Street narodila, stejně jako já. Její otec byl Conn Quince, někdejší šéfredaktor starého Chroniclu. Zná Fleet Street lépe než kdokoli jiný. Řekne vám co a jak, vidíte, Rose?“ Na Rose bylo vidět, že má sto chutí odporovat, ale přikývla že ano, že mi poradí. Lord Vaughnley se s námi rozloučil s výrazem člověka, který učinil dobrý skutek, a pak odešel. Zanechal mě v ještěrčích rukou.

Pravda, hadi té Růžence z hlavy nerostly jak Medúze, ale jméno se k ní ani v nejmenším nehodilo. Ten, kdo jí ho kdysi přidelil, to ovšem nemohl tušit.

Kdepak růže! Spíš rulík zlomocný nebo snad divizna. Byla vysoká, hubená, asi o deset až patnáct let starší než já. Měla umně načechrané, rozcuchané tmavé vlasy se světlými odbarvenými pramínky. Zřejmě jí šlo o kontrast barev. Hubený obličej měla pečlivě nalíčený. Krásná jistě nebyla nikdy, zajímavá ano. Ostrý výrazný nos, světlé modré oči. Její parfém jsem ucítil na několik metrů, těžký a sladký. Odvážné módní šaty doplňovalo množství náhrdelníků, cinkajících náramků a prstenů, kolem pasu široký pás s kovááním. Napadlo mě, že ta chtěná výstřednost je nejspíš zbraní proti tlaku nastupující generace pisatelů, zbraní v boji s přibývajícími lety.

Pokud tomu tak bylo, měl jsem pro ni pochopení. Všichni jezdcí, jakmile překročí třicítku, cítí ohrožení mladými devatenáctiletými nadějami, protože ty je jednoho krásného dne vyhodí ze sedla. Každý žokej, každý šampion, musí znovu a znovu dokazovat, v každém dostihu, že neztratil nic ze svých schopností. Být na špičce je těžké, protože se na špičku tlačí tolik jiných. Cinkající náramky sice nepotřebuju, ale když v zrcadle vidím šedivý vlas, vytrhnu si ho.

Rose Quinceová si mě od hlavy až k patě kriticky prohlédla a pak prohlásila: „Na žokeje jste trochu velký, co?“ To tedy příliš původní konstatování nebylo.

Slyším podobný soud skoro od každého, s kým se setkám.

„Ujde to.“

Mluvila ostře a se značnou dávkou sebejistoty, taky tak celkově působila.

„Vaše sestra má za muže syna Maynarda Allardecka.“

„Ano.“

„A to se panu otci nelíbí.“

„Ne, nelíbí.“

„Proč se mu to nelíbí? Je kurva?“

„Ne. Kapuletová.“

Rose trvalo zlomek vteřiny, než jí to došlo. Pak rozzlobeně potřásla hlavou.

„Tohle mi ušlo!“

„Žádná škoda.“

Přivřela oči a upřeně, s hlavou skloněnou ke straně, se na mne zadívala.

„Minulou sobotu jsem se dívala v televizi na Towncrier Trophy. Byla to vlastně skoro vlastenecká povinnost.“ Zase si mne prohlédla. „Ale že jste to nechal až na poslední chvíli, co? Taky jste to mohl prosvihnout.“

„Možná.“

Podívala se mi do očí. „Žádné omluvy?“

„Zvítězili jsme.“

„Jo, to jo sakra, ale spousta lidí málem padla na infarkt. Víte vy vůbec, že si v tomhle baráku dobře polovička zaměstnanců na vás vsadila celý plat?“

„Ne, to nevím.“

„Náš sportovní redaktor tvrdil, že nemůžete prohrát.“

„Bunty Ireland?“

„Jo. Bunty Ireland. Ten si myslí, že vám intelligence tryská i ze zadku,“

Potřásla náramky na znamení neváznosti k Buntyho názorům. „Žádný žokej není Einstein,“ dodala.

Žralok

„Hm. A co takhle že bychom začali hovořit o Maynardovi?“ Povytáhla tmavé obočí.

„Ale? Vy si s ním říkáte křestním jménem?“

„Takže Maynard Allardeck.“ „To je král všech hajzlů.“ „Naprostá jednička.“

Usmála se. Měla pěkné zuby. „V novinách se nic nového nedočte-te, můj vážený. Nechcete se podívat na jednu kazetu?“

„Jakou kazetu?“

„Záznam pořadu Jak jdou obchody. Ještě to tu máme, dole. Pokud byste to chtěl vidět, tak teď, nebo nikdy.“

„Chtěl bych.“

„Dobře. Tak jdeme. Máme tu nesestříhaný původní záznam. vysílali vykuchanou, učesanou verzi. Zajímala by vás ta nesestříhaná věc? Je to dynamit.“

10

Jak se pak ukázalo, zmocnila se moje průvodkyně jak desetiminutového sestřihu toho, co se vysílalo, tak původního nesestříhaného půlhodinového záznamu.

„Viděl jste to v televizi?“ zeptala se Rose.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Tak napřed si pustíme ten sestřih.“

Zavedla mne do malé místnosti, kde byla před televizní obrazovkou do půlkruhu rozestavená pohodlná křesla. Vedle obrazovky byly na stolcích nejrůznější videoaparatury se zdánlivě zcela neuspořádanou zmetí kabelů.

„Lidi nám posílají záznamy všech možných událostí, aniž jsme o to žádali,“ vysvětlovala Rose suše. „Posílají všechno možné. Lochnesskou nestvůru, toho máme hodně. Většinou dostáváme srágoř, ale co člověk může vědět. Už se nám takhle dostalo do rukou tak tučet, možná až šestnáct trháků. Náš velký bílý náčelník to miluje. Pak taky pořizujeme záznamy sami. Máme reportéry, co chodí do terénu na rozhovory s videokamerou. Já to někdy taky tak dělám. Když člověk něco natočí bez přípravy, má to pak většinou lepší atmosféru, než když se s tím předtím kdovíjak dlouho píše.“

Během řeči vzala dva volné konce kabelů plazících se po zemi a zapojila je vzadu do televizoru. Namačkala správné knoflíky. Při každém jejím pohybu cinkaly náramky a liliový parfém naplňoval celou místnost. Sáhla po videokazetě ležící na stole za jedním z přístrojů a vložila ji do příslušného otvoru.

Sedli jsme si do křesel, ona bokem, aby na mne viděla. Obrazovka rychle ožila. Předváděla zajímavou sněhovou vichřici. Následovalo asi desetivteřinové absolutní ticho, než naskočil záznam rozhovoru s Maynardem z programu Jak jdou obchody, v krásných jasných barvách a s jasným zvukem. Během úvodních titulků a komentáře jsme měli to potěšení hledět na uhlazeného, civilizovaně vyhlížejícího Maynarda, jeho ručně šité klopky a hedvábnou kravatu.

Reportér Maynardovi položil několik zcela neškodných otázek a Maynard s nepatrným nádechem povýšenosti či shovívavosti odpovídal. Reportér mu co chvíli skočil s úsměvem do řeči s další otázkou. Byl to pro mne zcela neznámý člověk, asi třicátník, možná starší, zcela nenápadný, až na chytré číhavé oči a cílevědomě nezaujatý projev. Počíná si jako prokurátor, řekl jsem si. Nebyl mi sympatický.

Na otázku jak získal tak velké jmění, odpověděl Maynard, že „tak jednou, dvakrát vypomohl solidnímu podniku v okamžitých nesnázích. Že příslušnému podniku pomohl postavit se na nohy do té míry, aby nemusel vyhlašovat úpadek. Když pak podnik nebyl schopen dluh splatit, odkoupil ho, což bylo prý výhodné pro všechny zúčastněné.“

„Až na bývalé majitele, že?“ poznamenal reportér věcně, bez sebemenšího náznaku útočnosti.

Maynard řekl, že majitel samozřejmě dostal nemalou finanční kompenzaci.

„Jak se věci vyvíjely dál?“

Maynard mu vysvětlil, že když se pak setkal s výhodnou nabídkou, získaný podnik odprodal. Tak přišel ke kapitálu, který zase mohl pomoci jiným podnikům v okamžitých nesnázích. Kupovat, prodávat a spojovat podniky, když z toho plyne rozumný zisk a lidem se zajistí pracovní příležitost, je rozumné. Sám prý udělal pro náš průmysl, co bylo v jeho skromných silách, a zachránil pracovní příležitosti mnoha lidem. Prý ho těší, že mohl prospívat svým bližním.

Maynard i televizní tazatel mluvili krajně civilizovaně a ani jedinkrát nezvýšili hlas. Byla to dost nuda. Celý záznam končil tím, jak komentátor Maynardovi děkoval za zajímavý rozhovor, pak se na obrazovce znovu objevila Maynardova ušlechtilá podoba.

Obrazovka, jako by se unudila k smrti, zčernala a zase na ní začalo chumelit.

„Allardeck dobroděj,“ ušklíbla se Rose a zacinkala náramky. Přehodila nohu přes nohu. „Znáte ho?“

„Ano.“

„Podle mého je to hrabivý zmetek.“

„Toho taky znám.“

Pátravě se na mne zadívala a pak čekala, až se husté sněžení zase promění v civilizovanou přívětivou Maynardovu tvář a odezní úvodní komentář a první neškodné otázky. V okamžiku, kdy komentátor začal klást dotěrné otázky týkající se přebírání cizích podniků, začal pořad náhle nabírat obrátky. V téhle verzi zněl novinářův hlas zcela jinak, byl ostrý, útočný, neodbytný a kritický, výslovně provokoval k podrážděné reakci.

Maynard se po určité době ovládal, reagoval spíš pohoršeně a s výrazem člověka, který ví, že právo je na jeho straně. (Tyhle jeho odpovědi byly i v předchozím sestřihu.) Nakonec se ale jeho civilizovaný, zdvořilý projev nadobro rozpadl. Zvyšoval hlas a začal výhrůžně mávat ukazováčkem.

„Já si počínám přísně v mezích zákona! To, co mi tu předhazujete, je absurdní. Když dlužník nemá na zaplacení, má věřitel právo na jeho majetek. Stát taky takhle postupuje! U každého soudu by takový postup obstál. Na to jsou zákony! Jestli chcete něco vědět, tak když majitel dostihového koně nemá na to, aby trenérovi zaplatil, má trenér právo příslušného koně prodat k vyrovnaní dluhu. Povídám, na to jsou zákony, a taky je to správný!“

Komentátor se zmínil o nešlechtných držitelích hypoték, takových, kteří hypotéku vypovědí a vyhodí nájemníky z objektu. Je pravda, zeptal se, že Maynard půjčil peníze rodině majitelů činžovního domu, rodině platící za údržbu víc, než kolik dostávala v nájemném? Rodině, která už neměla na povinnou údržbu, předepsanou městem? Když rodina díky Maynardově půjčce dala dům do pořádku, nechtěl náhodou Maynard, aby mu okamžitě peníze vrátila? A když to dotýká rodina nemohla učinit, nenabídl se náhodou Maynard, že od ní ten dům odkoupí, že stejně bude vždycky pasivní? Když se pak koupě uskutečnila, neobjevily se náhodou zcela náhle hrozivé trhliny v základech domu, takže dům se musel zbourat a všichni nájemníci ztratili domov? A nestalo se poté, že sotva se dům zlikvidoval, Maynard prodal pozemek jedné stavební firmě za desetinasobek půjčky na opravy?

To už se reportér choval nezastřeně jako inkvizitor. Otázky padaly jedna za druhou, útočné a odsuzující. Maynard odpovídal čím dál podrážděněji. Už zuřil.

„Do toho vám nic není!... To bylo už dávno... Ten barák se sesypal, protože pod ním byla podzemní dráha... Na takové otázky odmítám odpovídat.“

Při posledním výroku už křičel. Komentátor se ho snažil posunky uklidnit a s úmyslným klidem si sám sedl pohodlněji. Maynard přestal chrlit lávu, ale ještě stále vřel a mračil se jako čert. Ta tam byla civilizovaná uhlazenost.

Novinář se ho pak s promyšlenou rafinovaností vlídně zeptal: „Zmínil jste se o dostizích... Pokud se nemýlím, tak byl váš otec trenérem dostihových koní, že? A vy jste po jistou dobu působil jako jeho asistent, je tomu tak?“

Maynard nerudně přiznal že ano.

„Mohli byste nám laskavě prozradit, co si myslíte o výnosnosti obchodu s chovnými koňmi?“

Maynard prohlásil, že zisk lze docílit jen tehdy, radí-li se člověk s odborníky.

„Vy ovšem žádného poradce nepotřebujete, sám jste odborník.“

Maynard pokrčil rameny. „Možná.“

Reportér mu nevinně položil další otázku: „Mohli byste nám povědět, jak jste získal dostihového koně jménem Metavane?“

Maynard odpověděl ostře: „Převzal jsem ho jako náhradu za nesplatitelný dluh.“

„Podobně jako všelijaké ty podniky, že?“

Maynard neodpověděl.

„Pak se ukázalo, že Metavane je skvělý kůň, že? A vy jste na něho založil syndikát za čtyři miliony liber... To musel být váš největší tah..., dokonce větší než převzetí patentového práva bratří Bourneových, že? Ještě stále vám přináší zisk.“

„Poslouchejte, vy,“ Maynard už zuřil. „Kdybyste měl jen zlomek smyslu pro obchod, co mám já, tak byste dělal něco pořádného, místo abyste tady seděl zeleně závistí a navážel se do lidí.“

Prudce vstal, řítit se ze studia, cestou strhl ze saka mikrofon a hodil ho na zem. Moderátor se ho nesnažil zadržet. Obrátil se ke kameře a s viditelnou nevolí oznámil světu, že mezi podniky, kterým Maynard nezištně pomohl, náleží tiskárna Downs & Company, restaurace Benjys, sportovní potřeby Zdravý život, Applewood Centrum (zahradnictví), Purfleet Elektronics a firma strojních inženýrů bratrů Bourneových.

Načež dále vysvětlil, že bratři Bourneové vlastnili staré, zapomenuté a nedocenené patenty na speciální ventily, právě takové, které náš průmysl právě teď potřebuje. Jakmile Maynard vlastnictví patentů převzal, ihned je nabídl nejvýhodnějšímu zájemci a smluvně si vymínil procenta z budoucího zisku. A co bratři Bourneové? Komentátor zavrtěl hlavou. Bratři Bourneové netušili, co mají,

Žralok

až když to nenávratně ztratili... Věděl Maynard Allardeck, co získává? Je skoro jisté, že věděl. Pak se novinář škodolibě usmál a dodal, že kdyby Maynard bratrům vysvětlil, jaký mají poklad, mohli se zachránit sami, desetkrát, bez jeho pomoci. Moderátorův samolibý, sarkastický úsměv zmizel a místo něj na obrazovce začalo chumelit. Rose Quinceová vstala a vypnula přístroj.

„Tak co?“ zeptala se.

„Ošklivé.“

„Víc nic?“

„Proč nevysílali v pořadu Jak jdou obchody celý záznam? Je přece jasné, že chtěli Maynarda vyprovokovat a znectit. Proč to pak zahodili?“

„Už jsem se bála, že se nezeptáte.“ Rose si sedla na stůl a pobaveně se na mne dívala. „Podle mého je Allardeck uplatil, aby to nepouštěli.“

„Cože?“

„Vy jste ale hodně naivní, co? Moderátor a producent měli vrabce v hrsti a sestřelili holuba na střeše, jenže pak toho vrabce pustili, na obrazovku se nedostal. Vím s jistotou o jednom politikovi, co ho producent pozval, ať se jde podívat na záznam vlastního, zcela zničujícího rozhovoru. Politik byl náležitě zděšený a ptal se, jestli se nedá nějak zařídit, aby se to sestříhalo na přijatelnou podobu. Jistě, řekl producent, dá se to zařídit, stačí na to šeková knížka. Stará osvědčená metoda vyjádření vděčnosti.“

„Jak tohle víte?“

„Vím to od toho politika. Chtěl, abych o tom napsala článek. Zuřil. Jenže já to nemohla napsat, protože si nepřál, abych ho jmenovala.“

„Maynard má mimořádný talent na získávání hmotných statků.“

„To jistě. A naprosto v mezích zákona. Ledaže by podplatil podzemní dráhu, aby roztrásla ten činžovní dům, to už by bylo slabší.“

„To se ovšem nedozvíme.“

„To ne.“

„Jak ten váš reportér všechny ty věci vyhrabal?“

Rose pokrčila rameny. „Z materiálů. Z archívu. Tak to děláme všichni, když hledáme nějakou bombu.“

„Musel na to obětovat hodně času.“

„Očekával, že se mu to vyplatí.“

„Hm. Jestli Maynardovi opravdu jde o povýšení do šlechtického stavu, byl jistě ochotný zaplatit cokoli. Dobře možné, že z něho mohli dostat i víc, než dostali.“

„To už teď vědí a jistě se kroutí vzteky.“ To pomyšlení ji viditelně těšilo.

„Jak jste přišla k té nahrávce?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Dá se říct že přímo od producenta. Byl mi za něco hodně zavázaný. Řekla jsem mu, že bych ráda Allardecka rozcupovala na kousky a že bych se proto ráda znova podívala na ten pořad, co odvysílali, ale pokud možno na celý, nesestříhaný. Byl neobyčejně ochotný, šlo to jako po másle. Já mu samozřejmě nevykládala, že vím, jak to s Maynardem sfoukli a proč.“

„Že byste mi mohla pořídit kopii...“ řekl jsem váhavě. „To by asi nešlo, co?“

Rose se na mne dlouze, chladně zadívala. Všiml jsem si, že má temně fialově nalíčená víčka, aby zvýraznila světlé, modré oči.

„Co s tou kopií chcete dělat?“

„To ještě nevím.“

„Podléhá autorskému právu.“

„Hm.“

„Neměla bych vám ji dávat.“

„Ne.“

Natáhla se k videu a stiskla tlačítko, kterým se kazeta vyhazuje. Kazeta jí vklouzla do dlaně. Rose ji vložila do pouzdra a za mohutného cinkotu náramků mi ji podala.

„Vezměte si tuhle. Je to kopie. Sama jsem si ji poříдила. Originál samozřejmě nikdy neopustil budovu. Ta televizní společnost taky fanaticky dbá na bezpečnost, ale já si umím poradit. Nechali mě samotnou ve střížně a měli tam celou zásobu prázdných kazet, zastrčenou v rohu. Udělali chybu.“

Převzal jsem od ní krabici s nápisem Nesahat! „Poslouchejte ale, kamaráde, kdyby vás s tím chytili, tak ne abyste mě dostal do průšvihů, jasný?“

„Zcela jasné. Mám vám to pak vrátit?“

Povzddechla si. „Já vlastně nevím, proč vám tak věřím. Pitomýmu žokejovi! Když to budu chtít zpátky, tak si řeknu. Dobře si to někam schovejte, prosím vás, ne abyste to nechal jen tak povalovat, probůh. Jo, měla bych vás upozornit, že vám to obyčejné video nevezme, je to tři čtvrtě palce široká profipáska, to chce profivideo.“ „Co byste s tím jinak dělala vy?“

„Nejspíš bych to smazala,“ řekla rozhodně. „Obstarala jsem si kopii včera

Žralok

odpoledne a několikrát jsem si ji přehrála, abych necitovala nic z té nesestříhané verze. Pak jsem napsala tu věc a dnes jsem toho měla moc..., kdybyste přišel zejtra, už to bylo smazaný.“

„To jsem měl kliku.“

„Jo. Tak co ještě? Nějaký materiály? Na té kazetě je toho víc, než co máme v materiálech, ale Bill říkal... spis, tak...“

„Bill?“

„Bill Vaughnley. My spolu zamlada dělali. Bill začal od píky, k tomu ho donutil starý pán. Já taky začínala. Když se člověk s někým dělí o vajgly při noční, tak mu pak neříká sire.“

Chodili spolu, napadlo mě, je na ní vidět, že spolu něco měli.

„Říká, že mám jazyk jako ještěrka. Vám to jistě o mně taky řekl, co?“

Přikývl jsem.

Usmála se. „Kdykoli se začne chovat nabubřele a důležitě, hned ho osolím.“

Vstala. Tmavá, blyštivá a cinkající jako ve větru. Vyšli jsme z promítací místnosti, pak chodbou, zajeden roh, za druhý, až jsme se ocitli ve velké místnosti, vypadající na první pohled jako knihovna. Místo knih tam ale byly police s nekonečným množstvím šanonů. Na vše dohlížel přísný brýlatý mladík, zapsal si nás, vyhledal v indexu, co potřebujeme, a ukázal nám kde hledat. Jak Rose správně předpovídala, materiály ve spise byly chudší než televizní záznam. Našli jsme tam nejružnější Allardeckovy fotografie, černobílé, lesklé, většinou z dostihů, protože tam se k němu fotoreportéři nejspíš dostali. Byly tam taky snímky několik let staré, jak Maynard vede skvělého koně Metavanea po jeho vítězství v Two Thousand Guineas, Goodwood Mile a Champion Stakes. Bližší informace a data byla uvedena na potrhaných tenkých proužcích papíru nalepených na zadní straně fotografií.

Byly tam taky dva svazky výstřižků z novin, jeden svazek z Towncrieru, druhý z jiných listů, Financial Times, Sporting Life a dalších. Zjistil jsem, že před útokem ve Flagu o Maynardovi nepsali nic kritického. Články byly dost nudné: Maynard Allardeck, potomek jedné z nejstarších rodin věnujících se dostihovému sportu... Pyšný majitel Allardeck... Maynard, člen Jockey Clubu... Maynard, úspěšný obchodník... Maynard, mecenáš dobročinných organizací... dobrotivý a úspěšný Maynard. Před jeho jménem se objevovala lichotivá adjektiva jako odvážný, plný pochopení, předvídavý, zodpovědný a spolehlivý. Osobnost v tom nejlepším slova smyslu.

„Z toho by se člověk posral,“ utrousila Rose.

„Hm. Nemohla byste se třeba toho vašeho producenta zeptat, proč si vybral Maynarda jako cíl těch útoků?“

„Možná. Proč?“

„Někdo po něm očividně jede. Nevylučoval bych, že ten televizní rozhovor byl nezdařilá součást promyšlené kampaně, nevyšlo to díky úspěšné korupci. Vy jste se do té kampaně taky zapojila. Kdo si to objednal u Flagu, a má ten někdo prsty i v té televizi? To by mě zajímalo.“

„Beru všechno zpátky. Jsou žokejové, co jsou chytřejší než jiný.“

„Hloupých žokejů je málo.“

„Prostě jen mluví jiným jazykem?“

„Přesně.“

Vrátila šanon na místo. „Ještě něco? Třeba nějakou prkotinu?“

„Ano. Co mám udělat, když si chci promluvit se Samem Leggattem, šéfredaktorem Flagu?“

„Se Samem Leggattem? To se prostě nedá.“

„Proč?“

„Chodí v brnění.“

„Opravdu?“

„Obrazně řečeno.“

„Znáte se s ním?“

„Jasně že se s ním znám. Ne že bych ho měla v lásce. Býval politickým korespondentem Recordu, pak přešel k Flagu. Vždycky si o sobě myslel, že je hvězda. Všechno zlehčuje. On a Flag jsou duševní bratři.“

„Mohla byste mu zatelefonovat?“

Potrásla hlavou nad mou naivitou. „Teď tisknou první vydání a on už určitě pracuje na druhém. Přidává, ubírá, přehazuje věci. Teď by se nebavil ani s ministrem, natož se skokanem.“

„A co kdybyste řekla, že jste sekretárka vašeho šéfa a že to spěchá?“

S úžasem se na mne podívala. „Proč bych to dělala?“

„Protože poskytnete služby za protislužby.“

„Páni.“

„Odměním se, kdykoli řeknete. Tohle...,“ ukázal jsem kazetu.

Beru jako že na úvěr.“

„Když tam zavolám, budou to už dvě služby.“

„Jistě.“

Zeptala se pobaveně: „Vyhráváte závody touhle metodou?“ Nečekala na odpověď a vedla mne tam, odkud jsme vyšli. Nakonec mne zavedla do malé místnosti, kde byla jen asi tři nebo čtyři křesla, stůl a telefon.

„To je místnost určená pro rozhovory. Slouží ale všemu možnému. Používá se nicméně zřídka. Jde o to, aby tenhle hovor nikdo neslyšel. To bych nerada.“

Sedla si do jednoho z křesel, vypadala exoticky a smyslně, ale chovala se věcně a normálně. Pod dekorativní fasádou, kterou si držela lidí od těla, se skrývala rozumná ženská.

„Budete na to mít tak deset vteřin, jestli hodně,“ poznamenala a natáhla ruku ověšenou náramky po telefonu. „Leggattovi bude okamžitě jasné, že nejste šéf. Šéf je z Yorkshiru a je to slyšet.“

Přikývl jsem.

Stiskla tlačítko, aby naskočila státní linka, a pak prsty s rudě nalakovanými nehty vytočila číslo Flagu. Uměla číslo nazpaměť. Během minuty, jen co řekla, co bylo třeba, mi podala sluchátko. „Nazdar, Martine, co se děje?“ ozval se otrávený hlas.

Pomalu a zřetelně jsem řekl: „Owen Watts zapomněl svoje úvěrové karty na zahradě Bobbyho Allardecka.“

„Cože? Nechápu...“ Pak bylo náhle ticho. „Kdo volá?“

„Jay Erskine zanechal na tomtéž místě svou novinářskou legitimaci. Komu mám tu ztrátu hlásit? Svazu novinářů, policii nebo svému poslanci?“

„Kdo mluví?“ zeptal se chladně.

„Mluví z kanceláře Towncrieru. Pozvete mě k sobě do kanceláře, nebo mám Towncrieru poskytnout bombu?“

Dlouho bylo ticho. Čekal jsem. Pak řekl: „Zavolám vám zpátky. Dejte mi číslo linky.“

„Ne. Musíte se rozhodnout ihned.“

Tentokrát bylo ticho kratší. „Dobře. Přijďte k recepci a řekněte, že jdete z Towncrieru.“

„Jdu.“

Sotva jsem domluvil, praštil s telefonem. Rose se na mne vyděšeně dívala, jako by měla strach, že jsem se zbláznil.

„Takhle se s šéfredaktory nemluví, to si nikdo nedovolí,“ hlesla.

„Jo..., jenže já nejsem jeho zaměstnanec. A taky jsem se naučil, že se člověk lidí nesmí bát. Koní jsem se nebál nikdy. S lidmi je to pravda horší.“

Zvázněla: „Lidi můžou člověku ublížit.“

„To nepochybně. Ale se Samem Leggattem bych nic nepořídil, kdybych nejednal z pozice síly.“

„O co vám jde? Co to je za bombu, co nám nehodláte dát?“

„Nic zvláštního. Jen trochu špíny na straně Flagu, špíny, kterou použili, aby získali podklady pro ty útoky na Allardecka do těch svých intimít.“

„To bychom asi stejně neotiskli.“

„Možná že ne. Jak daleko je novinář ochotný zajít, když mu jde o opravdový trhák?“

„Až na konec světa. Na Mount Everest, do bitevní vřavy. Do brlohů, kamkoli, kde je naděje na skandál. Já si taky odbyla tažení za reportážemi do nezdravých sanatorií, za zkorumpovanými městskými radními, za pomatenými náboženskými sektami. Určitě jsem viděla víc špíny, víc hladu, víc bídy, víc tragédií, než na co mám žaludek. Proseděla jsem noci s rodiči zavražděných dětí, byla jsem v rybářské vesnici, kde vdovy oplakávaly své muže. A teď si nějaký blbec představuje, že mě posadí na kudrlinkatou pozlacenou židli a že budu omdlávat nadšením nad délkou sukní v nějakém posraném pařížském saloně. Já jsem nikdy nepsala pro ženský a teď s tím přece sakra nebudu začínat!“

Zarazila se a kysele se usmála. „Přece jen ze mě kouká ženská.“ „Řekněte, že tam nepůjdete. Pokud to považujete za degradaci, tak to odmítněte. Máte na to. Nikdo od vás neočekává, že budete psát o módě. Máte pravdu, to pro vás není.“

Dlouze se na mne zadívala. „On mě nevyhodí, to ne, ale je tu nový, má své předsudky a může mi sakra nepříjemnit život.“

„Jenže vy jste velmi žádaná dáma. Tak na něho vyceňte zuby. A přidejte kapku jedu, to neuškodí.“

Vstala, narovnála se v celé výšce a dala ruce v bok, na těžký kožený pás. Vypadala jako Amazonka připravená k boji, ale já z ní navzdory tomu cítil dávku nejistoty. Vstal jsem taky. Byli jsme stejně velcí. Políbil jsem ji na tvář.

„Neobyčejně bratrské,“ řekla. „Víc nic nebude?“

„Víc nic nechcete.“

Žralok

„Ano,“ řekla trochu překvapeně. „Máte pravdu.“

Budovu Daily Flagu buď postavili mnohem později než budovu Towncrieru, nebo ji od základu zoufale zmodernizovali.

V hale tryskaly z fontány negativní ionty a světelná tělesa z malých kolmých skleněných tyčinek pokrývala celý strop. Svítily dolní hroty tyčinek. Podlaha byla z mramoru, křesla přímo futuristická a v recepci stáli čtyři strážníci v odstrašujících uniformách.

Ohlásil jsem jednomu z nich, že přicházím z Towncrieru za panem Leggatem, a skoro jsem očekával, že mne vynese za límec z budovy. Nic takového se nestalo. Podíval se do nějakého seznamu na stole a pak mne poslal do prvního patra se stejným nezájmem o moji osobu, jakou předtím projeví i na pohostinnější půdě.

Interiér v prvním patře byl neméně odvážný. Stěny byly světle oranžové s červenými skvrnami, psací stoly se zelenou pracovní deskou z umělé hmoty, na zemi oranžový koberec s rudými klikyháky. Všechno vyvolávalo neklid, každá stránka novin samý nepokoj a zloba. Jde to k sobě, pomyslel jsem si.

Sam Leggatt sídlil v kanceláři za dveřmi z mléčného skla s bílým nápisem Šéfredaktor. O něco níž jiný nápis menším typem písma hlásal, že návštěvníci mají zazvonit a vyčkat.

Zazvonil jsem a vyčkal. Pak se ozval bzučák a velké dveře se pootevřely. Sam Leggatt sice opravdové brnění nenosil, ale obrannou bariéru proti uraženým občanům měl zbudovanou obdivuhodně.

Strčil jsem do dveří a vešel do další prostory oplývající hrubým nevkušem: černý psací stůl z umělé hmoty, červené tapety s geometrickým vzorem, tlumeně zelený koberec. Kdybych v takovém prostředí musel pracovat, asi bych se zbláznil nebo bych se dal na pití.

V místnosti stáli dva muži v košilích. Jak se zdálo, prostředí snášeli dobře. Jeden z těch dvou byl menší, zavalitý, světlovlasý, druhý vyšší, s kulatými zády, brýlemi na nose a s řídnoucími vlasy. Mohlo jim být k padesáti. Třetí, mladší muž v saku, seděl mlčky v rohu a vyčkávavě se díval.

„Pan Leggatt?“

Ten menší světlovlasý řekl: „Já jsem Leggatt. Máte na to pět minut.“

Ukázal na toho vyššího brýlatého. „To je Tug Tunny, rediguje Intimní drobnosti. A tamhle je pan Evans z našeho právního oddělení. Tak prosím, kdo jste a co chcete?“

Tug Tunny luskl prsty. „Už vím. Ví, kdo to je. Ten žokej.“ Usilovně vzpomínal na moje jméno. „Ano, Fielding. Žokej, šampion.“

Přikývl jsem a všem jako by se ulevilo. Leggatt se tvářil možná trochu arogantně, ale podle mého ta suverenita vcelku odpovídala jeho postavení i dané situaci. Nic víc. Mluvil a choval se s důsledným ovládnutím.

„Tak prosím, co chcete?“ opakoval. Už ale nebyl tolik ve střehu, jako při mém příchodu. Když promluvil, napadlo mě, že pokud tak důsledně dbá na bezpečnostní opatření, jistě má někde v místnosti zapojený mikrofon a nahrává si mě.

Řekl jsem opatrně: „Přišel jsem se dohodnout o tom, jakým způsobem vám vrátíme věci vašich zaměstnanců Owena Wattse a Jaye Erskinea.“

„Prostě to vrátíte.“

„Já bych byl velmi rád, kdybyste mi mohl sdělit, proč ti dva lezli po žebříku na dům mého švagra Bobbyho Allardecka, a to v jednu hodinu ráno.“

„Co vám je do toho?“

„Abych vám to osvětlil: našli jsme ty dva s náradím a zařízením k odposlouchávání telefonu. Na žebříku, v místě, kde je telefonní přípojka k domu pana Allardecka. Co tam prosím dělali?“ Chvilí bylo ticho, pak Tug Tunny znovu luskl prsty a řekl: „Už vím. Je to Allardeckův švagr, bratr paní Allardeckové.“

„Ano, správně. Byl jsem u sestry na noc, když se tam ti dva vloupali.“

„Jakto vloupali?“ ohradil se Leggatt. „Naopak, byli surově napadeni, podle mých informací. Allardecka bychom mohli žalovat pro ublížení na těle.“

„Mysleli jsme nejdřív, že to jsou zloději. Co byste si myslel vy, kdyby vám někdo lezl uprostřed noci po žebříku po domě? Teprve když jsme ty dva zahnali, zjistili jsme, že nepřišli krást.“

„Jak zjistili?“

„Oni tam oba nechali saka s plnými kapsami úvěrových karet a dalších předmětů, na kterých byla jejich jména.“

„Což vy hodláte vrátit.“

„Samozřejmě. Ale nejdřív žádám o vysvětlení, odkud se tam ti dva vůbec vzali. Odposlouchávat telefon je protizákonné a my vaše lidi vyrušili v okamžiku, kdy právě odstraňovali odposlouchávací zařízení. Dnes ráno byl u nás odborník a podle jeho slov tam to zařízení muselo být nejméně dva týdny. Ten odborník, stálý zaměstnanec Telecomu, zbytek odposlouchávacího zařízení demontoval.“ Ani nehlesli. Jen se na mne vyčkávavě dívali. Pokračoval jsem tedy: „Váš list napadl

Žralok

mého švagra Bobbyho Allardecka, a tím ho výrazně hmotně poškodil. Útok vycházel z informací získaných protizákonným způsobem. Proč?“ Mlčeli dál.

„Pane Leggatte, obdržel jste doporučený dopis obsahující doklady o tom, že všem věřitelům pana Allardecka bylo zapláceno a že tudíž jeho podnik není na pokraji bankrotu. Mohl byste tedy aspoň do určité míry odčinit škody, které jste mému švagrovi a sestře přivodil. Co kdybyste v Intimních drobnostech otiskl omluvu a vysvětlení, že údaje z předchozích čísel neodpovídaly skutečnosti? Co kdybyste takový odstaveček dal u příslušného počtu výtisků vašeho listu orámovat červeně a nechal noviny doručit týž lidem, kterým jste nechal doručit předchozí exempláře? Také byste jako předtím nechal noviny zaslat Bobbyho majitelům. To by bylo velmi uspokojivé, nemyslíte?“

Netvářili se uspokojeně ani v nejmenším.

„Je mi líto,“ pokračoval jsem. „Ale je povinností každého občana, aby příslušným orgánům hlásil protizákonnou činnost, pokud se o ní dozví.“

Sam Leggatt se s naprostou klidnou tváří obrátil k mlčenlivému panu Evansovi. Ten po krátké úvaze přikývl.

Leggatt se obrátil k Tunnymu: „Udělej to.“

Tunny byl ohromený. „To ne!“

„Napište omluvu a rozešlete to.“

„Ale...“

„Žádné ale. To sakra nepoznáte, když na vás míří pistole?“ Ohlédl se na mne. „Co za to?“

„Wattsovy úvěrové karty a Erskineovu novinářskou legitimaci.“

„Takže vy ještě budete mít...“

„Ta dvě saka, šekovou knížku, fotografie, dopisy, notesy, diář a to pěkné odposlouchávací zařízení.“

„A co za to?“

„Tak mě napadlo,“ mluvil jsem pomalu, „jestli by nebylo dobré, kdybyste se zeptal svých právníků, co by vás stálo, kolik byste Bobbymu musel zaplatit, kdyby se ten případ s odposloucháváním dostal před soud. Pokud byste byl ochotný Bobbyho asi tak v té výši odškodnit, nebudeme žalovat a ušetříme vás zbytečné ostudy, dalších výdajů a nepříjemností soudního jednání.“

„To nemám právo rozhodnout.“

„Můžete ale to právo získat.“

Jen se na mne díval. V jeho očích nebyl ani souhlas, ani nesouhlas.

„Pak tu jde taky o onu základní otázku, proč jste vůbec na mého švagra zaútočili. Čí to byl nápad? To vy jste navedl své zaměstnance, aby porušili zákon? Zaplatil jim za to někdo? Pokud ano, tak kdo?“

„Na to vám neodpovím.“

„Znáte vy sám odpovědi na ty otázky?“

Rekl suše: „Máte dostatečně pevnou pozici, abyste z nás vymohl omluvný článek, uvolili jsme se doručit ho, ano, jsme ochotni udělat to. Pokud jde o finanční kompenzaci, v té věci se ještě musím poradit.“

Když narazím na kamennou zeď, zastavím se. Bylo mi jasné, že u šéfredaktora nastoupila pevně zakořeněná reakce „nikdy nevyzrazuj prameny“. Leggatt mi ve skutečnosti sděloval, že odpověď na mé otázky by novinám způsobila větší škodu než žaloba pro nezákonné odposlouchávání. Takže bylo jasné, že z něho víc nedostanu.

„Rádi bychom se dohodli o odškodnění,“ řekl jsem. „Jinak bychom museli hlásit to odposlouchávání. Jestliže se ale v pátečním vydání objeví přijatelná omluva a já se v Newmarketu přesvědčím, že noviny skutečně dostali všichni, kteří je dostat měli, postarám se o to, aby úvěrové karty a novinářská legitimace byly ještě týž den u vás.“

„To je přijatelné,“ řekl Leggatt a přísným pohledem zarazil Tunnyho, chystajícího se protestovat. „Souhlasím.“

Přikývl jsem a otočil se k odchodu. Sotva jsem ale udělal tři kroky, cítím, že mě Sam Leggatt drží za ruku. Vyšel za mnou. „Jen mezi námi dvěma, co byste udělal, kdybyste věděl, kdo přišel s těmi útoky na Bobbyho?“

Zadíval jsem se na něj. Měl světle hnědé oči, stejně jako vlasy. Z jeho pracovní činnosti, ze stránek jeho novin čísel zloba, posměch, znevažování, pomluvy, až nenávisť. Z jeho osoby ne.

„Jen mezi námi dvěma – dal bych mu přes hubu.“

11

Že by se Bobbyho bankéř dal obměkčit omluvným článkem ve Flagu, jsem nepředpokládal. Taky jsem se bál, že pokud se opravdu podaří získat z Flagu nějakou finanční náhradu, nebude dostačující a nepříjde včas.

S povzdechem jsem zavzpomínal na svého ředitele banky. Ten se mnou bez reptání prožil moje svízelná období, později riskoval a půjčil mi kapitál na jednu nebo

Žralok

dvě obchodní transakce. Nikdy ze mne nevymáhal splacení dluhu předčasně. Teď když jsem na tom byl dobře a bylo jasné, že v nejbližší budoucnosti to tak nadále zůstane, se ke mně choval stále stejně. Přátelský, ochotný, vždy připravený nezištně poradit.

Uveřejnění omluvy v tisku, to byla spíš věc zásady, určitě Bobbyho na nohy nepostaví. Snad upokojí jeho majitele koní a obchodníky v Newmarketu vyvede z přesvědčení, že stále jsou úplně na dně. Pokud ale jde o to stále zachránit, bylo by lepší zachránit je živé a ne zkomírající.

Sam Leggatt více méně doznal, že Flag není v právu, taky určitě znal odpovědi na moje otázky. Já však ty odpovědi potřeboval rychle, hned, a z Leggatta jsem je vypáčit nemohl.

Malomyslně, s pocitem marnosti, jsem si šel opatřit pokoj v blízkém hotelu. Byl jsem příliš unavený, víc než je zdravo, a bál jsem se, že bych během noční jízdy domů (bylo to přes stovku kilometrů) mohl usnout. Objednal jsem si nějaké jídlo na pokoj a pak jsem střídavě zíval a telefonoval.

Nejdřív k Holly.

„Gratuluju k dnešku,“ řekla.

„Jak to myslíš?“

„K tomu vítězství samozřejmě.“

„Jo tak.“ Přišlo mi, že jsem v tom dostihu jel před tisíci lety. „Děkuju.“

„Kde jsi? Volala jsem tě domů a tys tam nebyl.“

„Jsem v Londýně.“ Nadiktoval jsem jí jméno hotelu a číslo pokoje. „Jak je u vás?“

„Hrozně.“

Vyprávěl jsem jí, jak jsem pořídil ve Flagu, že slíbili uveřejnit omluvu, ale nepodařilo se mi ji rozveselit, jen maličko.

„Bobby je někde venku. Šel se projít na vřesoviště. Je to všechno děsné. Chtěla bych, aby už přišel.“

Bylo snadné poznat, že má strach. Snažil jsem se ji utěšit. Řekl jsem jí, že se Bobby jistě brzy vrátí, že ho přinejmenším napadne, že by Holly mohla mít starost. V duchu jsem si ale říkal, že Bobby se možná do té míry utápí ve svém vlastním zoufalství, že na to její ani nepomyslí, nesnaží se o to.

„Poslyš,“ řekl jsem po chvíli. „Mohla bys pro mne něco udělat?“

„Ano. Co?“

„Podívej se do knih a najdi mi tam Maynardova koně Metavanea. Jestli si vzpomínáš, tak vyhrál v Two Thousand Guineas asi tak před osmi lety.“

„Matně si vzpomínám.“

„Chtěl bych vědět, komu Metavane patřil před Maynardem.“

„Je to důležité?“ Nejevila zájem ani nadšení.

„Je. Snaž se to zjistit a hned mi pak zavolej zpátky.“

„Dobře.“

„A přestaň se trápit.“

„Já si nemůžu pomoci.“

Nikdo si nijak nemůže pomoci, říkal jsem si, když jsem zavěsil telefon. Holly jako by přenesla své zoufalství i na mne, jako by vzešlo z mé hlavy.

Pak jsem zavolał Rose Quinceové domů (dala mi své soukromé číslo, když jsem od ní odcházel). Ozvala se celá udýchaná. Prý právě v tu chvíli vstoupila do dveří.

„Takže vás nehodili do tiskařských strojů?“ řekla.

„To ne, ale obávám se, že jsem si to tam řádně polepil.“

„Ani se nedivím.“

„No nic. Ale v pátek si určitě přečtete Intimní drobnosti. Mimochodem, znáte nějakého Tuga Tunnyho? Rediguje tu rubriku.“

„Tunny, Tug Tunny. Ten má paměť jako počítačová disketa. Ve zlomku vteřiny se mu vybaví všechno, co chce. Dělá novinářský drby celý život. Jako dítě nejspíš trhal motýlům křídla a teď se cítí celý spokojený, když nějakýho chudáka dožene k trapnému rozvodu.“

„Nevypadá na to.“

„Nenechte se mejlit tím, jak kdo vypadá. Čtete jeho rubriku.“

Takový doopravdy je.“

„Dobře. Děkuju. A co takhle Owen Watts a Jay Erskine?“ „To jsou ty lidi, co nechali věci v zahradě vaší sestry?“

„Ano.“

„Jméno Owen Watts slyším prvně,“ řekla Rose. „Jay Erskine... Teda pokud je to ten Erskine, kterýho myslím, tak ten v Towncrieru redigoval černou kroniku, teda kriminální.“

Vycítil jsem, že se jí na něm něco nezdá, proto jsem ji poprosil: Povězte mi o něm něco.“

„Hm.“ Chvíli uvažovala, pak se rozhodla. „Díky svému povolání byl pořád ve styku

Žralok

se zločinci, až mu začali být sympatický. To se občas stává i policajtům. Nakonec ho zavřeli za spiknutí s cílem zabránit průchodu zákona. Prostě jestli je to ten Erskine, tak je tvrdý jako kámen, ale píše fantasticky. Pokud on psal ty články o vašem švagrovi, tak za pořádný prachy.“

„Jíst musí.“

„Jen ho nelitujte,“ řekla Rose přísně. „On nelituje nikoho.“

„To je pravda. Děkuju. Byla jste někdy v budově Flagu?“

„Od rekonstrukce ne. Prej to tam je hrozný. Když Pollgate ten podnik koupil, tak tam pustil nějakýho šílenýho architekta, co byl zřejmě odkojený na oranžový umělý hmotě. Jaký to tam je?“ „Hroznější než hrozný. Jaký je Pollgate?“

„Nestor Pollgate koupil Flag před rokem. Prý je to poměrně mladej, ctižádostivej prevít. Já ho osobně nikdy neviděla. Ale říká se, že rozzuřenej nosorožec je proti němu beránek.“

„Plete se do redakčních věcí?“ zeptal jsem se. „Řídí Sam Leggatt noviny podle jeho pokynů?“

„Bývaly časy, kdy se majitelé novin nikdy do redakční práce nemíchali.“

Povzdychla si. „Dnes je to tak, že se některý pletou, jiný ne. Bill Vaughnley jen jaksi obecně radí. Starý lord Vaughnley kdysi dávno sám Towncrier řídil jako šéfredaktor, ale to bylo něco jinýho. Pollgate koupil Flag přes několik mrtvol. Pokud jde o starou gardu, z těch ještě celá řada brečí na Fleet Street v hospodě do piva nad tím, jaký srágorý musej psát. Bývalý šéfredaktor, ten před Samem Leggatem, to vzdal a šel od toho. Pod Pollgatem se Flag zaručeně povznesl na vyšší úroveň, pokud jde o sprostárny. Jestli stojí Pollgate nad Leggatem s bičem v ruce, to nevím.“

„Dnes tam nebyl,“ poznamenal jsem.

„Tráví hodně času v City a snaží se získat co největší vliv, to jsem aspoň slyšela. Mimochodem, ve srovnání s Pollgatem je ten váš Maynard troškař, aspoň pokud jde o likvidování podniků, a chování má výběrové. Říká se, že Pollgate kašle na to, co si o něm lidé myslí. Prej na tom stupni, kde Maynard s finančním ničením druhých končí, Pollgate teprve začíná.“

„Roztomilý člověk.“

„Sama Leggatta mám přečtenýho, Pollgatea ne. Být vámi, tak už bych Flag víc nezlobila.“

„Možná máte pravdu.“

„Zvažte, co udělali vašemu švagrovi. Z toho se poučte.“

„Ano,“ řekl jsem věcně. „Já vám děkuju.“

„Rádo se stalo.“

V dobré náladě se se mnou rozloučila. Seděl jsem nad skleničkou vína a uvažoval o Samu Leggattovi a o nebezpečném manipulátorovi, kterému sloužil. Přemýšlel jsem o tom, zda kampaň proti Bobbymu vzešla z hlavy Leggatta, nebo Tunnyho, Wattse, Erskinea, nebo úplně shora či vůbec odjinud, od některé z mnoha Maynardových obětí, rozsetých v jeho stínu.

Zazvonil telefon. Byla to Holly. Bez jakéhokoli úvodu hlásila: „Maynard získal Metavanea jako dvouletka, tehdy ještě nic neběžel, a já nemohla najít jména předchozích majitelů v knihách formy. Teď ale přišel Bobby a říká, že má dojem, že se ti lidé jmenovali Perrysideovi. S určitostí si vzpomíná, že jeho dědeček pro nějaké Perrysideovy trénoval, ale pak se z dostihového světa docela vytratil.“

„Hm. Poslyš, máš nějaké staré ročníky dostihového whos whof. Tam jsou seznamy majitelů koní i s adresou. Já to mám, ale doma, takže mi to není moc platné.“

„Pochybuju, že bychom měli deset let staré ročníky,“ řekla váhavě. „Slyšel jsem, jak se na to ptá Bobbyho.“ Bobby říká že ne.“

„Zavolám dědovi a zeptám se ho na to. Ten má všechny ročníky, vím to.“

„Bobby chce vědět, co je na Metavaneovi tak důležitýho, když už je to tolik let.“

„Zeptej se Bobbyho, jestli Maynard má na Metavaneovi ještě nějaký podíl.“ zase jsem slyšel, jak si něco u telefonu mumlají. Pak se znovu ozvala: „Myslí si, že Maynard ještě jeden podíl má, že si jeden ponechal. Koně syndikalizoval za miliony.“

„Vlastně nevím, co je na Metavaneovi tak důležitýho, ale zítra to už vědět budu. Drž se, slyšíš?“

„Bobby ti vzkazuje, že drak už leze do dvora.“

S úsměvem jsem položil telefon. Jestliže Bobby dokáže žertovat, tak přišel z vřesoviště s čistou hlavou.

Dědeček bručel, že už se prý chystal do postele, ale pak se uvolil sejít v pyžamu dolů do přizemí a podívat se. Předčítal mi: „Perryside.“

Major Clement Perryside, bydliště: The Firs, St Albans, Hertfordshire, a telefon.“ Děda se mě zhnuseně zeptal: „Věděl, že ten chlap svěřil koně

Allardeckovi?“ „Ano, je mi líto.“

„Ať jdou všichni k čertu. Ještě něco? Ne? Tak dobrou noc.“

Vytočil jsem číslo Perrysideových, jak mi ho děda nadiktoval. Hlas na druhém konci mi potvrdil, že jsem se skutečně správně dovolal do domu jménem The Firs, ale že tam Perrysideovi už sedm let nebydlí, dům prodali, ale jestli budu mít chvíli strpení, řeknou mi číslo jejich telefonu.

Čekal jsem. Noví majitelé domu mi nadiktovali číslo a já poděkoval.

Na novém čísle mi kdosi sdělil že ne, Perrysideovi už tam nebydlí. Ten kdosi domek koupil od Perrysideových před několika měsíci. Perrysideovi se snad přestěhovali do nějakého zařízení pro penzisty v Hitchinu. Nebo někde poblíž. Snad.

Poděkoval jsem a povzdechl si.

Major Perryside a jeho paní nejspíš zestárli a zchudli, a přitom vědí, že na jejich koni Maynard vydělal miliony. Pronásledovala je ta křivda do té míry, že by se mstili ještě teď, na konci své životní pouti? V každém případě nemůže škodit, řekl jsem si, když s nimi promluví.

Pokud je ovšem v Hitchinu a blízkém okolí najdu.

Zatelefonoval jsem domů, abych vyslechl, co pro mne nastrádal můj záznamník: volali čtyři trenéři, Holly a pak nějaký neznámý člověk, který si přál, abych mu zavolał na určité telefonní číslo.

Nejdřív ze všeho jsem zavolał wykehama Harlowa, protože jsem věděl, že stejně jako můj dědeček chodí brzy spát. Taky že už byl v pyžamu, jak mi řekl.

Povídali jsme si o koních, kteří dnes běželi, a o dalších, kteří měli běžet zítra a další dny do neděle. Takhle jsme si většinou povídali každý večer. Jako obvykle mi ohlásil, že do Towcesteru zítra nepřijede, prý je to moc daleko, ale v pátek nebo v sobotu do Ascotu určitě. Aspoň na jeden den se zaručeně dostaví.

„Výborně,“ řekl jsem.

„Však víte, jak to se mnou vypadá. Paule, stárneme, stárneme.“

„Ano, vím, ale já jsem Kit.“

„Kit? Samozřejmě že jste Kit. Kdo jste myslel, že si myslím, že jste?“

„Nic. Já vám zítra večer zavolám.“

„Tak dobře. A s těmi nováčky pěkně opatrně. Tak dobrou noc, Paule.“

„Dobrou noc.“

Pak jsem ještě hovořil s ostatními třemi trenéry o koních, které jsem měl jet do konce týdne a příští týden. Než jsem se propracoval k tomu, abych zavolał tomu cizímu člověku, bylo už po desáté a já beznadějně zíval.

„Tady Kit Fielding.“

„Ach!“ Chvíli bylo ticho, pak jsem slyšel zřetelné klapnutí. „Nabízím vám zcela mimořádnou příležitost,“ pravil čísi civilizovaný hlas.

Odmíchl se a já nepromluvil. Hlas pokračoval: „Tři tisíce před, tři tisíce po.“

„Ne,“ řekl jsem.

„Ještě jste nevyslechl nic bližšího.“

„Co jsem vyslechl, mi úplně stačí.“ Taky mi to stačilo. Bez dalších řečí jsem zavěsil a chvíli tupě civěl do zdi.

V minulosti jsem už podobné nabídky dostal, ale nikdy nebylo ve hře tolik peněz, bylo to zcela jiné. Když někdo nabízí zálohu před dostihem a doplatek po dostihu, jde vždycky o to, aby jezdec vědomě a úmyslně podle instrukcí zahodil vítězství. Léta už to ode mne nikdo nezádal, protože už všechny takové podvodníčky omrzelo slyšet, jak je odmítám.

Dnes ke mně mluvil zcela cizí hlas, nebo hlas známý tak málo, že jsem ho nepoznal. Velmi kultivovaný, vzdělaný. Po zádech mi přeběhl mráz. Zbarvení hlasu, způsob, jakým se mnou ten člověk mluvil, částka, kterou uvedl, fakt, že s tím přišel právě tu noc, z toho jsem měl velmi nepříjemné mrazení, že na mne někdo něco šije.

Zadíval jsem se na telefonní číslo, které jsem volal.

Londýnské číslo, první trojčíslí 722. Zavolał jsem na informace a zeptal se, které části města patří. Prý moment. Pak mi řekli, že to je předvolba pro Chalk Farm-Hampstead.

Zdvořile jsem poděkoval. Chalk Farm-Hampstead mi říká jen tolik, že je to předměstská oblast nemající s dostihy nic společného. Spíš asi naopak. V Hampsteadu bydlí spíš intelektuálové.

Proč Hampstead...

Usnul jsem v křesle.

Část noci jsem nakonec přece jen prospal v posteli. Ráno jsem si dal kávu a vydal se na nákupy. Stál jsem v průvanu u stažené rolety v Tottenham Court Road a čekal, až kouzelníci-elektroníci otevrou železnou mříž před vchodem do obchodu.

Našel jsem obchod, kde mi přehráli třičtvrtěpalcovou profipásku od Rose na

Žralok

normální kazetu, kterou si můžu přehrát doma. O autorských právech nepadlo ani slovo. Světaznalý a ochotný mladík pořizující kopii záznamu byl celý otrávený, když zjistil, že nejde o porno. Pak se ale trochu rozveselil, protože jsem si u něj koupil lehkou videokameru s baterií a sadu prázdných kazet. Ukázal mi podrobně, jak se s ní zachází, a dokonce mne donutil, abych si to hned na místě vyzkoušel. Taký utrousil, že kdybych prý potřeboval psychoterapii, může mi doporučit velmi slušný klub starých mládenců.

Nabídku jsem odmítl, naložil nákupy do vozu a vyrazil na sever směrem na Hitchin. Nebylo to sice při cestě domů, ale ani to nebylo v opačném směru. Nakonec jsem Perrysideovy našel snadno, protože byli v telefonním seznamu. Major C. Perryside, Ingle Barton 14 Conway Retreat, . Ochotní místní obyvatelé mi vysvětlili, jak se do osady Ingle Barton dostanu, bylo to asi pět kilometrů za městečkem. K domkům vedly cestičky mezi ostrůvky trávníků. Auta museli obyvatelé a návštěvníci nechat na parkovišti a k domkům se šlo pěšky. Říkal jsem si, že se to asi stěhovákům moc nelíbí, ti asi pěkně nadávají, když tam musejí. Je ale pravda, že u domků se člověk ocitl v atmosféře neobvyklého klidu a míru, přestože bylo nevlídné listopadové ráno.

Došel jsem k číslu čtrnáct, tašku s videokamerou v ruce. Zazvonil jsem a čekal. Všude bylo ticho. Nic. Zkoušel jsem to znovu. Když se po opakovaném zvonění a klepání nikdo neozýval, zkusil jsem to u sousedů zprava.

Přišla mi otevřít kulatoučká, živá stará dáma.

„Šli do krámu,“ hlásila.

„Myslíte, že se tam zdrží dlouho?“

„No, spěchat nebudou.“

„Buďte tak hodná, mohla byste mi říct, jak bych je poznal?“

„Major je bělovlasý a chodí o holi. Lucy bude mít na hlavě nejspíš rybářský klobouk. Jestli se chystáte jim pomoci odnést nákup domů, mladý muži, tak děláte dobře. Jestli jim ale chcete vnutit nějakou encyklopedii nebo pojištění, tak to byste darmo tratil čas.“

„Já nic neprodávám,“ ubezpečil jsem ji.

„Tak tedy... obchody jsou za parkovištěm, po cestě vlevo.“ Krátce mi zamávala a zmizela za světle fialovými dveřmi. Šel jsem, jak mi poradila.

Perrysideovy jsem opravdu poznal snadno. Právě vycházeli z místního obchůdku s potravinami. Šli velmi pomalu. Došel jsem beze spěchu až k nim a zeptal jsem se, jestli jim můžu s nákupem pomoci.

„To jste laskavý,“ řekl major a podal mi svůj košík.

„Co prodáváte?“ zeptala se Lucy podezíravě. „Ať je to co, chce, my nic nekoupíme.“ Podala mi svůj košík skoro neochotně.

Košíky byly lehké a nákup vypadal chudě.

„Já nic neprodávám,“ řekl jsem a vykročil s Perrysideovými šnečím tempem, odpovídajícím možností majorových roztřesených nohou. „Říká vám něco jméno Fielding?“ zeptal jsem se.

Oba zavrtěli hlavou.

Lucy měla vskutku na hlavě obnošený tvídový klobouk, jaký se nosí na ryby. Tvář měla vyhublou a zvrátněnou věkem. Ústa rozhodná, velitelský výraz, a záda rovná jako strom, jakoby navzdory ránám osudu. Takové paní Perrysideové v různých převlecích a různých dobách čelily nepřízni života a útrapám s hrdým čelem a nikdy se nezlomily.

„Jmenuju se Kit Fielding a můj dědeček byl trenérem dostihových koní v Newmarketu.“

Major zůstal stát na místě. „Fielding. Už si vzpomínám. My o dostizích mluvíme neradi, takže raději změňte téma, mladíku.“

Přikývl jsem a ploužil se s nimi zvolna dál po úzké cestičce v chladném zimním vzduchu, kolem stromů, jejichž holé větve byly orosené po dešti. Lucy po chvíli řekla: „Jenže on přišel právě proto, aby s námi mluvil o dostizích.“

Major se zatvářil ustaraně: „Je to tak?“

„Obávám se že ano.“

Tentokrát se nezastavil, pokračoval v chůzi. Snad z rezignace. V tu chvíli jsem cítil, kolik zklamání prožil, jak se musel smířovat s málem, polykat bolest, aby si zachoval důstojnost tváří v tvář neštěstí.

„Jste novinář?“ zeptala se Lucy.

„Ne..., žokej.“

Pořádně si mne prohlédla. „Na žokeje jste příliš velký.“

„Jezdím steeplechase.“

„Ach tak. My steeplery nikdy neměli.“

„Točím teď film...“ řekl jsem. „Je to o lidech, které v dostihovém světě potkala velká smůla. Tak bych vás rád poprosil, abyste mi v jedné sekvenci vypomohli. Samozřejmě že za honorář.“

Žralok

Podívali se na sebe, snažili se uhádnout, co si myslí ten druhý, pak se beze slov dohodli, že by bylo bláhové odmítnout nabídku, aniž mne vyslechli.

„Co od nás budete chtít?“ zeptala se Lucy věcně.

„Abyste vyprávěli. Abyste vyprávěli přímo do kamery.“ Ukázal jsem na tašku, kterou jsem nesl s jedním z košíků. „Nebude to těžké.“

„O čem?“ zeptal se major, a než jsem měl možnost odpovědět, dodal: „O Metavaneovi?“

„Ano.“

Tvářili se, jako když jdou na popravu. Pak Lucy řekla: „Říkal jste za honorář. Dobře.“

Zmínil jsem se o konkrétní částce. Neřekli nic, ale viděl jsem na nich, že jsou rádi, že nutně potřebují peníze. Oba souhlasně přikyvovali.

Pomalů jsme kráčeli přes parkoviště a po pěšince, až jsme vešli jasně modře natřenými dveřmi do domu. Když mě k tomu vybídli, vytáhl jsem kameru z tašky a zasunul do ní kazetu.

Sedli si docela přirozeně vedle sebe na pohovku s květovaným, na několika místech jinou látkou spravovaným potahem. Obývací pokoj byl překvapivě prostorný a vedly z něj zasklené dveře na malý hezký oddělený dvoreček, kde jistě v létě sedávali na slunci. Prý mají ještě ložnici, kuchyň a koupelnu, a prý se jim tu docela dobře bydlí, jak jistě vidím, řekla Lucy.

Taky jsem viděl, že sice mají nábytku málo, ale zato samý starožitný. Tušil jsem, že prodali, co se prodat dalo. Nařídil jsem kameru tak, jak mě v obchodě naučili, postavil ji na stoh knih na stůl, klekl si k ní a podíval se hledáčkem.

„Výborně. Budu se vás ptát a vy se prosím dívejte přímo do kamery.“

Přikývli. Paní Perrysideová vzala muže za ruku, ne proto, aby si dodala odvahy, ale aby dodala odvahy jemu, aspoň se mi tak zdálo.

Začal jsem natáčet. „Majore,“ řekl jsem. „Mohl byste nám prosím říct, jak se stalo, že jste koupil Metavanea?“

Major polkl naprázdno, zamžikal, důstojný, ale nešťastný.

„Majore,“ opakoval jsem vemlouvavě. „Prosím, vyprávějte nám o tom, jak jste koupil Metavanea.“

Odkašlal si. „Já..., my... Vždycky jsme měli koně, tedy většinou. Vždycky jenom jednoho, víc jsme si nemohli dovolit. Moc jsme se z toho těšili. Já je miloval.“

Odmlčel se. „Vždycky jsme řekli našemu trenérovi..., jmenoval se Allardeck..., aby nám v dražbách koupil nějakého ročka, ne příliš nákladného, tak do deseti tisíc. To byl náš limit. Ale i tak jsme se z toho vždycky radovali a užili jsme si hezké vzrušení a zábavu. Každé čtyři roky nebo pět let několik tisíc za ročka a pak platby trenérovi. Byli jsme na tom finančně dobře.“

„Pokračujte prosím, majore,“ rychle a dychtivě jsem ho pobídl, když se odmlčel. „Jde vám to výborně.“

Polkl naprázdno. „Pak nám Allardeck koupil jednoho ročka, který se nám tuze líbil. Ne že by byl tak skvělý na pohled, byl trochu malý, ale měl výborný původ. Byl tak zrovna pro nás. Radovali jsme se z něj. Během zimy si zvykl na sedlo a pak na jaře začal náhle velmi rychle růst. Allardeck nám radil, abychom ho nenechali běhat, až na podzim, a my ho poslechli.“ Znovu se zarazil. „Během léta se krásně vyvinul, zestatněl, a od Allardecka jsme věděli, že je opravdu rychlý, a že se nám možná podařilo trefit na opravdovou naději, pokud všechno půjde dobře.“

Vzpomínka na ty krásné časy zažehla jiskru v majorových očích. Představoval jsem si, jaký asi býval, chlapecky dychtivý nadšenec, naplněný nevinnou pýchou.

„A pak, majore? Jak to bylo dál?“

Jiskra zhasla. Pokrčil rameny. „Pak nás jaksi opustilo štěstí, rozumíte.“

Váhal, nemohl se rozhodnout co říct a co ne. Zato Lucy, když už se jednou k něčemu zavázala za odměnu, neměla zábrany.

„Clement byl společníkem u Lloydů,“ vysvětlovala. Byl v jednom z těch syndikátů, co se položily. Tenkrát to postihlo víc lidí z dostihového světa, možná se pamatujete. Pak samozřejmě musel zaplatit svůj podíl na ztrátách.“

„Je mi to jasné.“ Vskutku mi to bylo jasné. Být společníkem pojišťovacího syndikátu je krásné, pokud člověk nemusí jako ručitel platit ztráty.

„Sto devadesát tři tisíce liber,“ řekl major hořce, jako by ta těžká rána byla ještě čerstvá. „Tedy, vedle mého původního vkladu u Lloydů, ten činil dvacet pět tisíc a společnost si ho samozřejmě převedla na své konto. Ještě k tomu to bylo v době, kdy se těžko prodávaly ostatní akcie. Situace na trhu nebyla příznivá.

Marně jsme uvažovali co dělat.“ Zasmušile se odmlčel. „Dům byl zatížený hypotékou. Naši finanční poradci nás opakovaně přesvědčovali, že je lepší mít hypotéku a peníze investovat. Jenže ty investice se nevyplácely..., některé z nich až do konce zůstaly pasivní.“

Tvář jako by mu poklesla pod tíží vzpomínek na ty pohromy. Lucy se na něj

Žralok

úzkostlivě dívala a hladila ho pro útěchu ukazováčkem po ruce.

„Nemá smysl se tím teď zabývat,“ řekla neklidně. „Řeknu vám, jak to probíhalo. Allardeck se dozvěděl, v jaké jsme situaci, a řekl, že by nám mohl pomoci jeho syn Maynard, že se vyzná ve finančnictví. Maynarda jsme znali, asi jednou nebo dvakrát jsme se s ním setkali a vždy se choval velmi mile. Tehdy přišel za námi a řekl, že prý kdybychom chtěli, když jsme starší zákazníci jeho otce, že by nám mohl půjčit jakoukoli částku. Naše banka nám odsouhlasila půjčku padesáti tisíc na zbývajících akcie. Tak nám zbývalo vypůjčit si sto čtyřicet tisíc. Nenudí vás to?“

„Vůbec ne,“ řekl jsem důrazně. „Prosím povídejte dál.“

Povzdechla si. „Metavane měl běžet svůj první dostih za šest týdnů od toho dne a my se chytali každého stébka naděje. Doufali jsme, že by mohl zvítězit. Tolik jsme to potřebovali. Nechtěli jsme koně prodat dřív, než by začal běžet. Kdyby zvítězil, stoupl by ohromně v ceně. Maynardovou nabídkou jsme proto byli úplně nadšení. Byli jsme mu vděční. Všechno se tím vyřešilo. Samozřejmě jsme nabídku přijali. Měli jsme ohromnou radost. Inkasovali jsme Maynardův šek a Clement splatil svůj podíl ztráty u Lloydů.“

Hořkost jí zkroutila ústa. Šíjí ale měla vztyčenou.

„Chtěl od vás Maynard úrok?“ zeptal jsem se.

„Velice nízký,“ odpověděl major, jen pět procent. Řekli jsme si, jak to je od něho slušné.“ Koutky úst se mu hořkostí taky stočily dolů.

„Bylo nám jasné, že před námi jsou těžké časy, ale byli jsme si jisti, že se nakonec zase postavíme na nohy. Budeme muset šetřit. Něco prodáme. Postupně dluh splatíme. A Metavanea prodáme, až jestli zvítězí.“

„A co bylo pak?“ zeptal jsem se.

Odpověděla Lucy. „Asi pět týdnů se nedělo nic. Pak se u nás zase objevil Maynard, že prý pro nás má dvě špatné zprávy. Že je nucen nás požádat, abychom mu část půjčených peněz vrátili, protože se sám ocitl ve finanční tísní. A co bylo ještě horší, prý se dozvěděl od svého otce, že si Metavane při práci poškodil šlachy a že kulhá. Veterinář snad řekl, že kůň do konce sezóny už nebude moci startovat. To bylo v září, a my doufali, že by v říjnu něco běžel. Zdrtilo nás to. Nemohli jsme si v dané situaci samozřejmě dovolit platit trenéra dalšího půl roku až do začátku následující sezóny, tedy do března. Nejhorší bylo, že kůň, který ještě vůbec nestartoval a ještě ke všemu kulhá, má na konci sezóny minimální cenu. Bylo nám jasné, že za něj nedostaneme ani tolik, kolik jsme sami dali.“

Odmělčela se. Vzpomínala na ty trpké dny. „Prosím povídejte.“

S povzdechem pokračovala: „Maynard se nabídl, že Metavanea odkoupí, aby nás zbavil aspoň jedné starosti.“ „Takhle to doopravdy řekl?“

„Ano, přesně tak. Aby nás zbavil aspoň jedné starosti, to řekl. A že z našeho dluhu odečte deset tisíc, jako by kůň ještě tu cenu měl. Ale že opravdu zoufale potřebuje nějakou hotovost a ať se snažíme nějak sehnat sto tisíc a vrátit mu je.“ Podívala se na mne. „To prostě nešlo. Probírali jsme to s ním horem dolem, snažili jsme se mu to vysvětlit. Pak řekl, že je mu to jasné, že bychom si jediné museli půjčit od lichváře a to prý že on nemůže dopustit. Byl smutný, plný pochopení, milý, nakonec jsme my utěšovali jeho a ubezpečovali ho, že uděláme všechno, co je v lidských silách, abychom mu co nejdříve splatili, co se dá.“ „A pak?“

„Řekl, že bychom to měli všechno pro jistotu sepsat. Tak jsme podepsali, že se vlastníkem Metavanea od té chvíle stává on, on podepsal, že už mu nedlužíme sto čtyřicet tisíc, ale jen sto třicet, a my ještě podepsali pokyn bance, aby mu pravidelně měsíčně vyplácela splátky. Byli jsme velmi nešťastní, ale jinou cestu jsme neviděli.“

„Vy jste na něho převedli vlastnictví Metavanea bez jakýchkoli podmínek?“

Nevymínili jste si žádnou úlevu pro případ, že by kůň byl úspěšný?“

Lucy zavrtěla unaveně hlavou. „Nás to ani nenapadlo. Vy byste o něčem podobném uvažoval, když jde o chromého koně?“

„Maynard pak řekl, že nám bude muset zvýšit úrok na deset procent,“ řekl major.

„Nepřestával se za to omlouvat, prý je mu to trapné.“

„Možná mu to bylo trapné.“

Lucy přikývla. „Musel se sám za sebe stydět! Když odešel, byli jsme upřímně nešťastní. Ale to nebylo nic proti tomu, jak nám bylo o dva týdny později. Metavane běžel dostih pro dvouleté v Newmarketu a zvítězil o tři délky. Nechtěli jsme věřit svým očím, když jsme se to dočetli v novinách. Okamžitě jsme volali Allardeckovi. Asi uhádnete, co nám řekl. Přikývl jsem.“

„...že prý neví, kde jsme přišli na to, že by Metavane kulhal, prý nikdy nekulhal. Prý byl po celou dobu před dostihem při práci perfektní.“

„Vás tehdy náhodou nenapadlo vyžádat si veterinární nález? Nebo se přinejmenším spojit s Allardeckem a ověřit si to?“

Lucy zavrtěla hlavou. „My jsme Maynardovi důvěřovali.“

Major zachmuřeně přikývl: „Věřili jsme mu, přece byl Allardeckův syn.“

„Samozřejmě jsme namítali, že nám Maynard vědomě lhal,“ vyprávěla Lucy. „Jenže ten tvrdil, že to není pravda. Jednoduše popřel, že by nám kdy řekl, že Metavane do jara nebude moci startovat. Vzalo nám to dech. Clement si pak stěžoval v Jockey Clubu, ale to nebylo k ničemu. Maynard je tam brilantně obalamutit. Prý jsme ho špatně pochopili. Stevardi se pak ke Clementovi chovali velmi odměřeně. Víte, co si já o tom myslím? Já jsem přesvědčená, že jim namluvil, že se z něj snažíme vymámit další peníze poté, co se k nám zachoval tak velkoryse a pomohl nám z neřešitelné situace.“

Oba se tvářili nešťastně a mě začalo hlodat svědomí. „Buďte tak hodní, můžete mi říct, jak na tom jste s tím dluhem teď? A kolik vám Maynard vyplatil ze svých peněžních výher a ze syndikalizace Metavanea?“

Nechápavě se na mne podívali. Pak major řekl: „Přece nic.“ „Ani pětník.“

„Koně ale syndikalizoval za několik milionů,“ vysvětloval jsem. Major přikývl.

„To jsme se dočetli.“

„Napsala jsem mu,“ Lucy měla zardělé tváře. „Prosila jsem ho, aby nám aspoň odpustil ten dluh.“

„A?“

„Ani neodpověděl.“

„Lucy mu napsala dvakrát, podruhé to poslala doporučeně, k rukám adresáta, takže ten druhý dopis určitě dostal, to víme.“

„Neodpověděl,“ řekla Lucy.

„Půjčili jsme si peníze a tím to končí,“ major se tvářil odevzdaně. „Skoro celý náš příjem jde na splátky a na úroky. Nikdy to neskončí.“

Lucy ho bez zábran hladila po ruce. „Nám je oběma dvaasmdesát, víte?“

„Děti nemáte?“

„Ne, to nám nebylo dopřáno.“

Sbalil jsem kameru, poděkoval a předal jim část hotovosti určené na výplaty Bobbyho stájníků. Můj dostihový šatnář, živá banka, mi proměnil jeden z Bobbyho šeků, považoval to za normální a slíbil, že mi hotovost za ostatní šeky přiveze do Towcesteru.

Major a Lucy přijali peníze s mírnými rozpaky, ale hlavně s úlevou. Napadlo mě, že se možná báli, abych neodešel bez placení, když už mám, co jsem chtěl. Měli tvrdou školu, život je poučil.

Podíval jsem se na hodinky a zeptal se, jestli si smím zavolat na svou telefonní kartu. Oba svorně přikyvovali. Zavolal jsem řediteli své banky.

„Dobrý den, Johně.“

„To je Kit...“

„Ano. Poslyš, já teď chvátám, jsem na cestě do Towcesteru, ale tak mě napadlo... Je pravda, že někdo může člověku poukázat peníze na konto, aniž by o tom člověk věděl?“

„Jistě, přímým převodem z banky do banky, tak ti přece proplácení honoráře za jízdy. Máš to pak na příštím výpisu z konta.“

„Aha. Prosím tě, mohl bys zařídit, aby se mi kromě honorářů nic na konto nepřevádělo? Kdyby přišly nějaké peníze, můžeš je pozastavit?“

„Ano, to můžu,“ řekl váhavě. „Ale proč?“

„Včera večer se mě někdo pokoušel podplatit, a mně se to zdálo divné, jako by na mne někdo něco šil. Nerad bych, aby mi někdo za mými zády platil za něco, co nehodlám udělat. Nerad bych vyšetřovací komisi vysvětloval, že jsem ty peníze nechtěl.“

Po krátké odmlce se zeptal: „To je taky jedna z těch tvých intuicí?“

„Napadlo mě raději se pojistit.“

„Dobře. Pokud by ti něco přišlo, nebudu to na tvoje konto převádět, dokud se s tebou nedomluví.“

„Děkuju ti. Platí až na další.“

„Ale neškodilo by, kdybys mi tenhle pokyn dal písemně. Pak bys mohl být opravdu klidný, kdyby došlo až na tu komisi.“

„Nevím, jak bych bez tebe existoval.“

Pak jsem se rozloučil s Perrysideovými a odjel. uvědomil jsem si, že mě k opatrnosti vedla právě jejich neopatrnost a důvěřivost a naprostý nedostatek předvídavosti.

V prvé řadě se měli proti úpadku pojistit, dále měli nechat Metavanea vyšetřit nějakým nezúčastněným veterinářem. Jenže člověk je vždycky chytrý, až když je pozdě. Chce-li přežít, musí myslet dopředu.

Žralok

Towcester je pravé venkovské závodistiště na zvlněné zelené pahorkatině severně od Londýna. Cestou tam jsem myslel na všechno možné, jenom ne na koně, které jsem měl jet.

Většinu času jsem strávil úvahami o tom, jaká bych měl udělat bezpečnostní opatření.

V autě jsem vezl tašku s osobními věcmi na noc, ale hlavně jsem s sebou měl videonahrávku Maynarda, Perrysideových a samotnou videokameru, a pak Hollyinu malou cestovní kabelu s věcmi Owena Wattse a Jaye Erskinea a se saky těch dvou. Bez toho nikdy nevymůžu finanční náhradu a slušnou budoucnost pro Bobbyho a Holly, to mi bylo jasné. Proto mě napadlo, že se musím pojistit, aby mi to všechno nikdo nemohl ukrást.

Sam Leggatt a ostatní lidé z Flagu dobře vědí, že kdyby se těch věcí nějak zmocnili, přišlo by jim to na podstatně míň než vyplacení finančního odškodnění. Taky by si zachovali tvář, nemuseli by ani uveřejňovat omluvu.

Owen Watts a Jay Erskine nepochybně žijí po pomstě, po tom výprasku, co utržili. Nemohl jsem tušit, kde v tu chvíli jsou a co mají v plánu.

Ve většině deníků však jasně a zřetelně stálo, kdy a kde v ten den přesně budu já. Moje jméno se vyskytovalo černé na bílém ve všech dostihových rubrikách s údajem, že mám jet jeden dostih v půl druhé, další ve dvě, ve tři a v půl čtvrté.

Já být Jay Erskine, říkal jsem si, dobýval bych se do mercedesu Kita Fieldinga v půl druhé, ve dvě, ve tři a v půl čtvrté.

Já být Owen Watts, vloupal bych se v tutéž dobu do Fieldingova domku v Lambournu.

Možná že to udělají.

Mohli by.

Vycházel jsem z předpokladu, že takové menší vloupání by jim velké svědomí nedělalo, zvláště po zvážení, že dnes je za trestný čin nezákonného odposlouchávání telefonu pokuta do dvou tisíc liber nebo trest odnětí svobody do dvou let. Nebo oboje.

Neměl jsem tušení, jestli bych je vůbec poznal jen podle toho, jak jsem je zahlédl při té potyčce na dvoře. Oni se ale možná postarali o to, aby poznali mne. Můžou hlídat u parkoviště, vyhlížet moje auto.

Od Perrysideových k towcesterskému závodistišti to trvá tři čtvrtě hodiny. Dobrou polovinu cesty jsem se přemlouval, že si zbytečně vymýšlím.

Pak jsem ale ostře odbočil do centra města Bletchley a zamluvil si pokoj ve starobylém prosperujícím hotelu Golden Lion. Otiskli si moji úvěrovou kartu a zavedli mne do příjemného pokoje. Tam jsem pověsil do skříně obě saka, vlastní věci na spaní jsem rozložil po koupelně a do zásuvek jsem dal všechno ostatní. Když jsem odevzdával klíč, recepční se na mne neosobně a příjemně usmál. Jinak si mě nikdo nevšímal. S menším mrazením jsem se podíval na hodinky, ale celkově jsem měl mnohem větší pocit bezpečí a jistoty. Do Towcesteru jsem pak dojel rychlostí, která určitě neodpovídala předpisům.

Jeden z princezniných dvouletků běžel v prvním z mých čtyř dostihů, které jsem měl ten den jet, druhý v posledním. Jednoho koně jsem měl jet pro Wykehama, dalšího pro svého lambournského trenéra.

Princezna na mne čekala v padoku, zahalená nenápadným půvabem jako vždy. Taky tam byla Daniela, v černých dlouhých kalhotách a v zářivě červeném plášti proti deštivému počasí. Asi na mně bylo vidět, že mám radost. Obě se spokojeně usmívaly, jak dovedou ženy, když vědí, že jsou obdivovány. Daniela mne bez rozmyšlení krátce políbila na tvář, místo co by mi podala ruku. Sotva se mne dotkla, ale pocit to byl překvapivě elektrizující.

Rozesmála se. „Tak jak se vede?“

„Dobře. A vám?“

„Skvěle.“

Princezna se zeptala: „Co si myslíte, jak dopadne Kinley, Kite?“

Zlomek vteřiny jsem vůbec nevěděl, o čem mluví, než mi došlo, že Kinley se jmenuje její kůň, kterého právě pojedou. Tříletý hřebeček, bělouš, krácel ke startu poprvé ve svém životě. Nejvyšší čas, pomyslel jsem si, abych se soustředil na práci.

„Říkal Dusty, že cestu snesl dobře, že je rozčilený, ale nepotí se,“ hlásila princezna.

Daniela se zeptala, jestli to je dobře.

„Ano, to je dobře,“ přikývla princezna.

„Je na tři roky hodně vyspělý, doma skákal skvěle a mám pocit, že bude rychlý.“

„Takže teď záleží jen na tom, jestli ho to dneska bude bavit.“

„Udělám pro to, co můžu.“

„Jestli ho to bude bavit?“ zeptala se Daniela překvapeně.

„Většinu koní to baví,“ vysvětloval jsem jí. „Kdyby je to nebavilo, nesnažili by se závodit.“

„Pamatujete se na Snowline?“ zavzpomínala princezna a já přikývl. Pak se obrátila k Daniele: „Snowline byla klisna, před lety mi patřila. Byla neobyčejně krásná na pohled a asi tak dvakrát nebo třikrát zvítězila na rovině. Já ji koupila, aby běhala proutěnky. Je pravda, že taky trochu proto, že se mi líbilo její jméno. Jenže ona nerada skákala. Držela jsem ji v tréninku dva roky, protože jsem pro ni měla slabost, ale byla to ztráta peněz i nadějí.“ Usmála se. „Wykeham to zkoušel s jinými žokeji, vzpomínáte, Kite? S jedním z nich odmítla jít už od startu. Tehdy jsem se poučila. Když kuň nerad běhá překážky, je lepší to vzdát.“

„Co se nakonec stalo s tou Snowline?“

„Prodala jsem ji do chovu. Dva z jejích potomků vítězili jako rovináři.“

„Daniela se podívala na svou tetu a pak na mne. „Vy to oba absolutně milujete, že mám pravdu?“ „Absolutně,“ řekla princezna. Já řekl: „Naprosto.“

Vyhoupal jsem se na Kinleyho a šel s ním zvolna kolem tribun, aby se seznámil s novými zvuky a novými pachy. Cestou ke startu jsem ho vedl tak, aby měl možnost pořádně si prohlédnout překážky, aby se u nich zastavil, aby viděl, že mu sahají až po hruď, aby viděl přes ně, skoro se proutěnky dotýkal. Vztýčil uši, nozdry se mu rozšířily a já vycítil, jak se v něm krásně pohnulo to nutkavé cosi, co zdědil a co mu proudivo v krvi jako melodie, touha soutěžit a zvítězit. Kinley, povídal jsem si s ním v duchu, naučil jsem tě všechno, co jsem tě o překážkách naučit mohl, jestli to dnes zpackáš, zmaříš všechnu naši práci, všechno, co jsme spolu celý podzim po tolik dní brzy zrána trénovali doma na cvičné dráze.

Kinley pohodil hlavou. Pohládl jsem ho po šíji a vedl ke startu. Tam jsme se připojili ke dvěma nebo třem dalším koním, kteří taky startovali poprvé, a asi k deseti, kteří už sice startovali, ale nezvítězili. Koně smějí ve velké Británii startovat v překážkových dostizích teprve v srpnu po dosažení tří let a Kinley se právě chystal běžet proutěnky na dvě míle pro nezvítězivší tříleté.

Někteří žokejové se vyhýbají práci v tréninku, ale já k nim nikdy nepatřil.

Myslím si, že když si člověk koně sám vychová, ví, co od něj může očekávat a co ne. Některé trenéři zase posílají zcela nezkušené koně, ať se probourávají překážkami, jak umějí, koně mající jen matné tušení jak na překážku správně jít. Byl jsem s Wykehamem zcela zajedno v názoru, že není možné očekávat virtuózní výkon na veřejnosti od někoho, kdo necvičil doma stupnice.

Když Wykeham mluvil o Kinley, většinou mu říkal Kettering (Ketteringa trénoval kdysi pradávno). Někdy mi připadalo s podivem, že na závodistiště nakonec pošle správného koně. Nejspíš zásluhou Dustyho.

Kinley kroužil kolem startu mezi ostatními s přesně správnou mírou nervozity. Jakmile startovní pásky vylétly vzhůru, vyrazil závratným tempem. Všechno pro něj bylo neočekávané, nové, práce na domácí cvičné dráze koně nikdy nemůže připravit na dramatický zážitek dostihu. Zvolna jsem ho srovnal, rukama i nohama, ale zase ne moc, aby si nemyslel, že to, co instinktivně cítí, není správné, jen aby věděl, že se musí trochu ovládat, že musí mít něco v záloze.

Na první proutěnku šel perfektně a čistě a já cítil, že se mu v tu chvíli vybavily zkušenosti z domova, že překážku jako takovou poznal a že získal jistotu. Pak poslušně zkrátil krok před druhou proutěnkou, takže na ni zase šel bezvadně, aniž musel před odskokem zpomalit. Na třetí doskočil tak daleko za překážkou, že se mi zdálo, jako bychom měli křídla. Stoupla mi nálada. Kinley bude dobrý. Jsou koně, u kterých se to pozná hned, jako se pozná velký herecký talent, když herec poprvé dostane slušnou roli.

Dal jsem si záležet a vedl koně tak, aby měl dobrý rozhled a viděl na překážky, většinou na zevním okraji dráhy. Teoreticky je sice vnitřní okraj nejkratší, a tedy nejrychlejší, ale taky je svízelný. Dost času na to, aby se učil probíhat skulinkami, zatím ať se učí běžet rovně.

„Běž Kinley, kamaráde běž, jde ti to dobře. Teď uber..., musíš se na tu příští srovnat..., a teď do toho..., sakra Kinley, ty mi utečeš zpod sedla, jestli budeš takhle skákat! Počkej..., teď se musím srovnat já..., sakra, nevím, proč bychom nemohli zkoušet všem utéct... Nebylo by to poprvé, co se to povedlo napoprvé..., Kinley..., dělej, co můžeš, když budeš takhle skákat až do konce, tak fakt můžeme přijít první!“

Na posledním stoupajícím úseku jsem mu trochu povolil a Kinley se skoro urazil, že ho dostatečně nevyjíždím. Jakmile jsme ale byli za posledním obloukem a čekala nás před rovinkou už jen jedna překážka, zatřásl jsem jím a řekl mu nahlas, že teď naplno, stiskl jsem ho nohama, posílal mu naléhavé rytmické pobídky rukama, říkal jsem mu vším a jak jsem mohl, teď, teď leť, Kinley, synu můj, sakra, hlavu dopředu a leť, tohle je ono, to je život, to je tvoje

Žralok

budoucnost, tvá šance, drž se jí a už ji nepouštěj, je tvá. Když jsem ho za cílem přitáhl do kroku, nadýmal se pýchou. Okamžitě věděl, že dobře splnil úkol, že když ho stále plácám po šíji, je to na znamení pochvaly, že potlesk, vítající ho v prostoru pro odsedlávání vítěze, je potlesk pro něho, jako by se klaněl před oponou. To umí stoupnout do hlavy jak víno. Doufal jsem, že díky dnešku ze sebe v budoucnosti vždycky vydá i nemožné, jen aby vítězil. „Bavilo ho to,“ princezna zářila radostí.

„Určitě.“

„A jak skákal...“

Zamyšleně se na mne zadívala a já přikývl. „Co víme, to se nikdy neví.“

„Proboha, o čem to mluvíte?“ Daniela se tvářila zmateně.

„O startu v Triumph Hurdle,“ odpověděla princezna. –

Šel jsem k vážení, pak do šatny, abych si převlékl dres a prošel znovu celým kolotočem s vykehamovým druhým svěřencem. Ten nepatřil princezně, ale dvěma starým lidem, kterým záleželo na koni stejně jako já.

Ti dva, asi sedmdesátiletí, měli jen jediného, stárnoucího překážká-ře. Svého času už ho poslali do penze, ale byl tak nešťastný, že ho dali znovu do tréninku. Upřímně mne potěšilo právě kvůli těm dvěma, že zkušený kůň udatně prošel třímilovým dostihem, když jiní různě popadali, a proti všemu očekávání proběhl cílem jako první.

V duchu jsem musel vykehamovi přiznat, že sice nejezdí na dostihy a že se mu mozkové závitý jaksi pořád stácejí do minulosti, ale že zato sakra dobře umí vychovávat vítěze.

Na další dostih jsem se díval z tribuny, z oddělení vyhrazeného jezdcům, další jsem jel pro lambournského trenéra a vyhrál. Asi je to můj den, říkal jsem si spokojeně. Tři vítězství v jednom dni, to se člověku zdaří tak dvakrát, třikrát za sezónu, víc ne.

Když jsem v prostoru pro vítěze odsedlával, vzpomněl jsem si, že majitel koně Eric Olderjohn, v tu chvíli na vrcholu štěstí, má cosi společného s ministerstvem vnitra, a to na hodně vysoké úrovni. Věděl jsem to, protože několikrát bědoval, že mu vládní povinnosti brání v tom, aby mohl přihlížet, jak jeho koně, jeho radost a pýcha, vítězí.

Bez uvažování jsem ho poprosil, jestli by mi věnoval několik minut, až se zvaším a až se převleču pro příští dostih, že bych s ním rád mluvil. Podobně jako lord Vaughnley blaženě a velkoryse rozhodil rukama a řekl: „Pro vás cokoli.“ Skutečně na mne pak před váznicí čekal.

Chvíli jsme si povídali o vítězství, o jeho koni, protože stejně na nic jiného nedokázal myslet. Pak se mne zeptal, co potřebuji. Řekl jsem mu, že bych nutně potřeboval znát odpověď na dvě otázky a že bych mu byl velmi vděčný, kdyby byl ochoten..., kdyby mohl... pro mne ty odpovědi získat.

„Tak jen spusťte, poslouchám,“ řekl.

Vyprávěl jsem mu, jak Flag napadl Bobbyho a Maynarda. K mému překvapení kývl.

„Ano, o té věci vím. A vaše otázky?“

„Tak... za prvé, jestli se opravdu uvažovalo o Maynardově povýšení do šlechtického stavu. Za druhé, pokud ano, kdo o tom ví?“

Skoro se rozesmál. „Skromný zrovna nejste!“ Potřásl hlavou. „Čestné hodnosti a tituly nejsou můj obor.“ Zadíval se do nebe a pak na mne, na můj dres, měl jsem v tu chvíli na sobě princezniny barvy pro příští dostih. „K čemu by vám to bylo?“

„Já vlastně nevím,“ řekl jsem upřímně., „Jenom si myslím, že někdo by měl napravit, co způsobil Bobbymu a mé sestře.“

„Hm. A proč se neptají oni?“

Hloupě jsem vyhrkl: „Oni se přece ptát nebudou.“

„Oni ne, vy ano.“ Prohlížel si mě zkoumavě i pobaveně.

„Ty články byly napsané ve zlém úmyslu a neodpovídaly pravdě,“ prohlásil jsem rozhodně. „Bobby a moje sestra jsou mírní, neškodní lidé, snažící se vést svůj podnik co nejlíp.“

„Vás ten výpad v novinách rozhněval, že?“

„Ano. Vás by to nerozhněvalo?“

Chvíli uvažoval. „Kdyby takhle napadli moji dceru, tak ano.“ Krátce přikývl.

„Uvidím, co se v tom dá dělat, ale nic neslibuji!“

„Mockrát vám děkuju.“

Usmál se a než se otočil k odchodu, řekl: „Koukejte pro mě zase vyhrát!“

Řekl jsem, že doufám, že se mi to podaří. Pak jsem se sám sobě divil, jak jsem o Bobbym přesvědčivě tvrdil, že je mírný a neškodný, a přitom jsem mezi modřinami od koňských kopyt měl na těle modřiny po Bobbyho pěstích. V beránkovi se skrývalo tornádo.

Vrátil jsem se do váznice pro helmu a bičík a pak jsem se znovu vydal do padoku.

Žralok

Měl se běžet šestý, poslední dostih dne, dvoumílový steeple pro nováčky. Stála tam Daniela. „To bylo absolutně ohromující!“ řekla.

„Co?“

„My jsme se svezly se sanitkou k jedné z překážek. Stály jsme přímo u ní a viděly jsme je skákat. V té rychlosti..., je to děsně rychlé..., člověk si to na tribuně nějak neuvědomuje.“

„Dívaly jsme se při třímílovém steeplu,“ řekla princezna.

„Ten člověk v sanitce říkal, že přes překážky jdete přes čtyřicet kilometrů za hodinu. Prý jste všichni blázni. Má pravdu.“

Princezna se mne zeptala, co si myslím, jestli je možné, že bych si vítězství zopakoval počtvrté. Považoval jsem to za krajně nepravděpodobné, protože Dhauлагiri nebyl zdaleka tak nadaný jako Kinley.

„V tomhle dostihu jede jedna žena.“ Daniela si prohlížela jezdce stojící ve skupinkách s majiteli a trenéry. „Jaké máte pocity, když se vám stane, že nad vámi zvítězí žena?“ zeptala se bez sebemenšího nádechu jedovatosti.

„Že měla rychlejšího koně.“

„Dobře mi tak.“

Princezna se usmála, ale neřekla nic. Věděla velmi dobře, že nerad jezdím proti těm několika málo jezdkyňám překážkových dostihů z povolání. Ne že bych měl strach z toho, že by mohly zranit moji mužskou ješitnost, ale ze strachu, aby nepřišly ke zranění ony. Prostě jsem se nedokázal zbavit pocitu, že ženy je nutné ochraňovat. Mužský at si klidně nějakou tu bouli na překážce riskuje. Ale abych jel tvrdě proti ženám, to prostě nešlo. Nesnesl jsem představu, že by do nich mohla bušit koňská kopyta – jim byla moje ohleduplnost protivná a využívaly jí, jak mohly.

Díval jsem se na Dhauлагiriho krácejícího kolem. Vypadal výborně, za týden, kdy jsem ho neviděl, se očividně zlepšil. Byl jaksi pevnější. Měl statnější záď a hlavu nesl úplně jinak. „Co je, kite?“ zeptala se princezna.

„Já jen že se zřejmě za poslední týden zlepšil.“

„Wykeham tvrdí, že chodí raději přes překážky než přes proutěnky.“

„To je pravda.“

Oči se jí smály. „Myslíte, že by.“

„Bylo by to krásné, kdyby.“

„Přímo nádherné.“

Šel jsem s Dhauлагirim ke startu jako na výlet, s větším elánem, a ten se nějak přenesl i na mého koně. Po třech vítězstvích člověku věru stoupne nálada. Dhauлагiri skákat umí, říkal jsem si. Tak proč ne, proč sakra ne, proč ne počtvrté? Dhauлагiri, jako jiní koně, moji náladu dobře vycítil. Myslím, že to odpoledne byl v tak rozjařeném rozpoložení, že by skočil i ze skály, kdybych to od něho žádal.

Jít už od startu naplno s koněm, který běží překážky poprvé, není zrovna nejchytřejší taktika, a wykeham by se nejspíš děsil, kdyby nás viděl. Šli jsme ale s Dhauлагirim celé tři míle dostihu s takovou vervou a společnou odvahou, že jsem i pak při odsedlávání vítěze znovu říkal (a to nejmíň potisícáté), že není na světě větší radost než radost ze společného vítězství. Ačkoli vlastně hezčí radost možná existuje, ale ta je docela jiná. Když jsem koně za cílem přitahoval, smál jsem se nahlas.

Tenhle stav blaženosti mi vydržel celou cestu zpět do šatny, do sprchy, a zeslábl jen o nepatrný kousek, když mi můj šatnář předal široký pás na zip, plný Bobbyho peněz. Šatnáři jezdcům perou rajtky, sedla a ostatní náležitosti z jednoho závodistiště na druhé a denně mají pro člověka čisté oblečení. Kromě toho fungují šatnáři taky jako tamtamy, utěšovatelé, maséři a bankéři. Ten můj mi oznámil, že mi půjčuje pás, se kterým jezdí na dovolenou, protože se mu nelíbilo pomýšlení, že bych nosil tolik tisíc po kapsách.

Ach Bobby, povzdechl jsem si v duchu. Teď abych jel do Bletchley a vyzvedl si věci v hotelu Golden Lion, pak musím do Newmarketu, abych Bobbymu ty peníze odevzdal a aby on mohl včas vyplatit stájníky a zbytek peněz uložit do sejfů. Zůstanu tam na noc a ráno pojedou rovnou do Ascotu.

Připevnil jsem si pás přímo na holé tělo, pod košili. Šatnář pochvalně přikývl, že prý to není vůbec vidět.

Poděkoval jsem mu, že na takovou důležitou drobnost pamatoval, dooblékl jsem se a šel za princeznou. Tentokrát jsem náš rozhovor chtěl trochu zkrátit. Oči jí ještě zářily radostí. Mlhavý nápad, že bych třeba mohl s Danielou oslavit své čtyři vítěze, se zcela rozplynul, když nám oznámila, že zase musí být v kanceláři v půl sedmé, a že proto všichni budou muset za chvíličku vyrazit.

„Pracujete i o sobotách a nedělích?“ zeptal jsem se.

„Ne.“

„V tom případě..., směl bych vás v sobotu večer někam vyvést?“

Žralok

Krátce se podívala na tetu (já taky), ale z princeznina výrazu člověk jako obvykle vůbec nic nevyčetl. Netvářila se však odmítavě, to jsem poznal a její neteř asi taky.

„Ale ano, to byste mohl. Přijedu do Ascotu, takže se můžeme domluvit až po dostizích.“

„To je zvláštní,“ říkal jsem si, ona to chápe. Je pravda, že byla svědkem toho, jak se v Devonu všechny plány na cestu do Londýna mohly zhroutit spolu se mnou na třetí proutěnce. Ale stejně..., před dvěma dny... to taky bylo zvláštní, přece jsem měl pocit, že se známe už dlouho.

„Tak zítra v Ascotu,“ princezna mi podala ruku. „Jak dlouho budeme takhle vítězit?“

„Do vánoc.“

Usmála se. „Christmas Fielding.“

Daniela se nechápavě zeptala: „Co je Christmas Fielding?“

„Já. Jásetakjmenuju.“

„Vážně? To jsem netušila. Viděla jsem, že na tabuli bylo napsáno před vaším jménem C, ale myslela jsem si samozřejmě, že C je Christopher.“

Zavrtěl jsem hlavou. „My se narodili o Vánocích, tak se jmenujeme po Vánocích a cesmíně, Christmas a Holly. Za rodiče člověk nemůže.“

Daniela i princezna se na mne dívaly s upřímným přátelstvím. Opustil jsem je, když se loučily se svými místními hostiteli, a spokojeně jsem se vydal k autu. Jakmile jsem dorazil na dohled, bylo po radosti. Všechna kola byla prázdná, jedno okénko vypáčené a kapota zavazadlového prostoru otevřená.

Ulevil jsem si nahlas několika krátkými, ale jadrnými slovy, a vrátil se na závodistiště zatelefonovat. Šel jsem zamyšleně. Autoklub se mi postará o poškozený vůz a já si nakonec můžu zatím pronajmout jiný. Hlavně že jsou v bezpečí všechny ty věci, které jsem nechal v hotelu, o ty jsem se přece hlavně bál, a jestli je ti vandalové v autě hledali, měli smůlu.

Většina diváků už zmizela, ale na parkovišti stálo ještě několik vozů. Měl jsem trochu vztek, a tak jsem se moc nerozhlížel. Najednou mi kdosi zasyčel do levého ucha: „Stůj a ani se nehni, Fieldingu.“ Jiný chlap stál zprava a tlačil se na mne.

Zůstal jsem skutečně stát, zaskočilo mě to do té míry, že jsem ani nestačil něco chytřejšího vymyslet.

Z obou stran zněl stejný signál, zcela srozumitelný.

Oba signály procházely mým sakem, až se mi zapíchly do kůže kousek nad pásem s penězi.

„Správně jsi to odhadnul, přišli jsme pro věci, co ti nepatřej. Nechceš, abychom tě porezali, že nechceš?“

13

To jsem tedy nechtěl.

„Vidíš tamhle toho šedivého forda u silnice?“ zeptal se mne ten nalevo. „Tak do toho si hezky nalezeš, hezky bez rámusu. Pak nám poviš, kam si máme jet pro dvě saka a věci, co byly v kapsách. Sedneme si dozadu, ty doprostřed, my vedle tebe po každé straně. Pak ti svážeme ručičky a kdyby ses náhodou chtěl zavrtět, tak ti přerežem šlachy, že už se v životě nepostavíš na nohy, natož aby sis sednul na koně. Je ti to jasné?“

Měl jsem sucho v ústech. Mlčky jsem přikývl.

„Je na čase, aby ses naučil, že nemůžeš s lidma jen tak mávat. My jsme tady vod toho, abysme tě to naučili. Tak a teď pochod!“

Nebyl to Owen Watts s Jayem Erskinem. Byli to jiní chlapi, měli jiné postavy, jiné, cizí hlasy, byli oba starší a mnohem mohutnější. Dloubli mě z obou stran pod žebra, abych pochopil, že to myslí vážně. Dal jsem se na pochod. Kráčet jsem po křečovitě ztuhlých nohou k šedivému fordu.

Dal bych jim, co chtěli, to bylo jednoduché. Úvěrové karty Owena Wattse a novinářská legitimace Jaye Erskinea jistě nestály za to, abych se nechal na celý život zmrzačit. Spíš mně vadilo pomyšlení, co asi bude, až odjedeme z hotelu Golden Lion. Až se mi svíral žaludek. Jistě se se mnou nehodlají zdvořile a s úsměvem rozloučit. Ostatně to řekli dost jasně.

Měli ještě třetího, řidiče. Seděl v autě, a jak jsme se k němu blížili, vystoupil a otevřel na obou stranách zadní dvířka. Auto stálo otočené k výjezdu z parkoviště.

Nikdo nebyl v doslechu. Nikdo nebyl poblíž, aby mi přišel na pomoc. Pak jsem se bleskově rozhodl, že do toho auta nenastoupím.

Pokusím se utéct. Když, tak pod širým nebem, a ne v bůhvíjakém smrdutém koutě nebo se svázanýma rukama na zadním sedadle auta. Venku, pod širým nebem. Dal bych jim, co chtěli, ale čišelo z nich, že jim jde především o násilí. Surovost z nich proudila jako ničivé záření, cítil jsem to.

Žralok

Nastal okamžik, kdy jsem věděl, že buď teď, nebo nikdy, a už jsem napínal svaly, když tu se k výjezdu zvolna přisunul velký černý rolls a zastavil kousek ode mne a těch dvou pochopů. Zadní okénko na naší straně sjelo dolů a známý hlas na mne zavolal: „Kite? Máte nějaké potíže?“

V životě jsem se tolik neradoval z toho, že slyším princeznu. „Řekni že ne,“ zasyčel mi ten zleva do ucha a zadloubał nožem. „Zbav se jich!“

„Ano!“ zavolal jsem.

Princezna ani nehnula brvou. Zadní dvířka jejího vozu se zeširoka otevřela.

„Naskočte si!“

Skočil jsem. Ba přímo jsem tam vletěl. Přistál jsem co možná měkce na rukou, princezně a Daniele u nohou, a skulil se na podlahu. To už se vůz rychle rozjížděl, ještě než princezna stačila říct: „Jeďte, Thomasi.“ Zhlédl jsem ještě vzteklé tváře svých zklamaných únosců, jak nakukují okénky, slyšel, jak mlátí pěstmi do karoserie a marně berou za centrálně zamčené kliky.

„Mají nože,“ vydechla Daniela zděšeně. „Chci říct..., mají skutečné dýky!“

Thomas, řidič, zrychloval. Chlapi chvíli utíkali za námi, pak to vzdali.

Vyhrabal jsem se na nohy a sedl si najedno ze skládacích sedátek čelem k zadnímu sedadlu. Omluvil jsem se. „Přece se nebudete omlouvat!“ řekla Daniela. „Omlouvám se, že jste se zapletla do tak ošklivé situace,“ obrátil jsem se k princezně.

„Opravdu se omlouvám.“

Thomas promluvil klidně a věcně: „Madam, ti tři muži nás hodlají sledovat v šedém fordu.“

Zadíval jsem se zadním kouřovým sklem a zjistil, že se nemylí. Dva chlapi už byli ve voze, třetí rychle nastupoval a ukazoval za námi.

„Pak asi uděláme nejlépe, když vyhledáme policii,“ prohlásila princezna bez vzrušení. Policie ale bohužel už v tu dobu na závodisti nebyla, jako většinou, služba odjela ze závodisti, sotva se hlavní nápor diváků rozešel. U brány parkoviště už nestál ani dopravní policista, aby řídil provoz, protože už to nebylo třeba. Thomas zpomalil a zabočil na Londýn. Pak plynule přidával.

„Kdybyste laskavě dovolila, měl bych návrh...“

„Poslouchám, Thomasi.“

„Pro nás všechny bude bezpečnější, pojedeme-li dál. První město, kterým budeme projíždět, je Stony Stratford, a já nevím, kde tam mají policejní stanici. Musel bych zastavit a ptát se.“

„Kdybychom šli na policii,“ namítla Daniela ustaraně, „zdrželi by nás tam celou věčnost, sepisovali by protokoly, a já bych se strašně zdržela.“

Princezna se obrátila ke mně: „Kite?“

„Jeďte dál, pokud proti tomu nic nemáte.“

„Tak tedy jeďte dál, Thomasi.“ Thomas přikývl a mířil k Londýnu. „Tak, a teď nám Kite vysvětlíte, proč jsme vás museli takto dramaticky zachraňovat, jak jste se do té situace dostal.“

„Šli na něho s noži!“ řekla Daniela.

„Toho jsem si povšimla. Proč?“

„Chtěli, abych jim něco dal.“ Zhluboka jsem se nadechl. Měl jsem co dělat, abych se vyrovnal s nesmírným pocitem úlevy, že nesedím jako zajatec v šedivém voze za námi, skoro jsem se trásl. „Všechno začalo několika odstavci v novinách o mém švagrovi Bobbym Allardeckovi.“

Přikývla. „O tom vím, vyprávěl mi to včera lord Vaughnley, když jste odešel.“

Vtom se ozvala Daniela: „Já mám na noze krev! Jak se...“ Zadívala se dolů na boty, pak na mne. „Když jste sem tak vletěl jako artista..., vy jste krvácel? Nekrvácíte ještě?“

„Je to docela možné.“

„Jak to myslíte, docela možné..., to byste snad věděl, ne?“

„Ne.“ Podíval jsem se pod sako, vpravo i vlevo.

„Tak co?“

„Trochu ano.“

Ti pochopové nejspíš nečekali, že se jim vytrhnu, když už mě doslova na nože brali. Reagovali pomalu, snažili se mě sice pořezat, ale pozdě. Pálivá bolest byla krátká a pak zcela zanedbatelná. Jenže ono i trochu krve vypadá hrozivě. Princezna řekla rezignovaně: „Thomasi, snad tu máme krabici pro první pomoc?“

„Ano, madam.“ Thomas sáhl do zvláštní přihrádky pro černou krabici a podal nám ji přes rameno. Vzal jsem si ji, otevřel a uvnitř našel sterilní obvazové polštářky použitelných rozměrů, dále všechny možné masti a náplasti. Vytáhl jsem jeden obvazový balíček a zjistil, že mě pozorují dva páry očí.

„Já se omlouvám,“ řekl jsem rozpačitě.

„Vám je to trapné!“ Daniela ze mne nespustila oči.

„Hm.“

Bylo mi to trapné. Celá situace mi byla trapná. Princezna se okamžitě odvrátila

Žralok

a až na další pozorně sledovala míjející krajinu. Já mezitím šmátral pod košili ve snaze vymyslet, jak bych ty obvazy nejlíp přilepil. Řezné rány byly bohužel vzadu, takže jsem si na ně neviděl.

Daniela se na mne stále dívala. „Probůh ukažte, já vám to ošetřím.“

Zvedla se ze zadního sedadla a usadila se vedle mne na skládacím sedátku. Vzala mi obvaz z ruky a nařídila mi, abych si nadzvedl sako a košili, aby se mohla podívat, o co vlastně jde. Když si to pořádně prohlédla, zvedla hlavu a podívala se mi zprámo do očí.

„Nevykládejte mi, že tohle necítíte. To vám prostě nevěřím.“

Usmál jsem se na ni. Pokud jsem vůbec něco cítil, bylo to úplně nic proti tomu, co mi předtím hrozilo. „Stačí, když to zalepíte,“ řekl jsem.

„Dobře.“

Zalepila mi jednu stranu, pak jsme si přesedli a zalepila i druhou. „Vy jste ale zřízený.“ Utréla si ruce a přestěhovala se zpět na zadní sedadlo. Já si mezitím nešikovně zastrkával košili do kalhot. „Ta první rána by se měla sešít, vypadá ošklivě a je dlouhá a hluboká.“

Princezna v tu chvíli přestala sledovat krajinu a zadívala se na mne.

„Zítřka klidně můžu jet,“ ubezpečil jsem ji.

Pousmála se. „Očekávala jsem, že právě to řeknete. Vy byste tvrdil, že jste fit, i kdybyste měl obě nohy zlomené.“

„Nejspíš ano.“

„Madam,“ přerušil nás Thomas. „Blížíme se k dálnici a ten šedý ford se nás ještě stále drží.“

Princezna nerozhodně rozhodla rukama. „Snad bude lepší, když pojedeme dál. Co myslíte?“

„Určitě,“ řekla Daniela. My s Thomasem jsme mlčky kývli.

„Tak tedy dobře. Jedeme na Londýn. A vy nám teď kíte vyprávějte, co se vlastně děje.“

Vyprávěl jsem jim o tom, jak jsme s Bobbym nachytali ty dva novináře, právě když se pokoušeli demontovat odposlouchávací zařízení, a jak jsme z nich demontovali saka, než jsme jim dovolili utéct.

Princezna zamžikala.

Pak jsem jim vyprávěl, jak jsem se zavázal, že saka a ostatní věci vrátím, jakmile Flag uveřejní omluvu Bobbymu a dá mu nějakou finanční náhradu. Pak jsem ještě dodal, že jsem na parkovišti zjistil, že se někdo vloupal do mého auta a potom že mě zcela nečekaně odněkud ze zálohy přepadli ti dva.

„Chtěli ta saka,“ řekl jsem. „Je pravda, že jsem s možností vloupání počítal, ale s osobním násilím ne.“ Vlastně to bylo s podivem, že mne to nenapadlo, když Bobby postupoval tak tvrdě proti Owenu Wattsovi a Jayovi Erskineovi. Na chvíli jsem se odmlčel. Pak jsem dodal: „Jsem vám nesmírně zavázán.“

„Děkujte Thomasovi,“ řekla princezna. „Thomas tvrdil, že jste zaručeně v nesnázích, mně by to nebylo napadlo.“

„Děkuju vám, Thomasi.“

„Bylo mi to jasné už z dálky,“ řekl.

„Ale že jste jim pak ujel, to bylo opravdu rychlé.“

„Zúčastnil jsem se kdysi přednášky o tom jak si počínat, aby vám neunesli zaměstnavatele.“

„Thomasi! Opravdu?“ Princezna žasla.

Thomas s vážnou tváří odpověděl: „Madam, nerad bych vás ztratil.“

Pro jednu princeznu nenapadla žádná vhodná nezávazná poznámka. Byla dojatá.

Thomas ji věrně a oddaně vozil už celou řadu let. Byl to rozložitý, statný Londýňan středních let. Často jsem si s ním povídal na různých dostihových parkovištích, kde seděl v autě a četl si. Jednou jsem se ho zeptal, jestli se nenudí, když takhle denně jezdí na dostihy a přitom se sám o koně nezajímá ani nesází. Řekl že ne, že se nenudí, že rád jezdí na delší vzdálenosti, je rád sám, rád si čte knížky, ale hlavně má rád princeznu. Ačkoli jsme se jeden od druhého v leccem lišili, v tomhle ohledu jsme na tom byli stejně. Oba bychom za princeznu ochotně obětovali život, každý po svém. Věděl jsem, že situace, ve které jsme se všichni ocitli, princezně jistě není příjemná. Zadíval jsem se dozadu, na šedé auto, které se nás vytrvale drželo. Už už jsem uvažoval o tom, že bych mohl z vozu vyskočit, skulit se někam na krajnici do hustého křoví, vtom ale vůz za námi vybočil ze směru, překřížil dva dopravní pruhy a s hlasitým troubením zmizel na odbočce.

Thomas spokojeně zabručel. „Jeli k pumpě,“ řekl.

„Takže jsme se jich zbavili?“ zeptala se Daniela a dívala se dozadu.

„Odlepili se od nás,“ řekl jsem. Nejspíš jeli k telefonu, poreferovat o nezdaru.

Princezna řekla: „Ano,“ jako by tím záležitost byla vyřízená. S úlevou si s námi začala vyprávět o svých koních a skvělých výsledcích toho dne. Soustředila se na

Žralok

příjemné vzrušení, na něco, co znala, aby zaplašila myšlenky na krvavé násilnosti, jí tak vzdálené, a aby mohla hovořit o obyčejných nebezpečích, jako je třeba zlomený vaz za překážkou.

Než jsme dojeli do Londýna, atmosféra ve voze se zcela uklidnila, aspoň na povrchu. Princezna se chovala, jako by bylo zcela běžné, že jedu s nimi, a jako by úplně zapomněla, jakým způsobem jsem se ve voze ocitl. Chovala by se zdvořile a společensky, i kdyby kráčela na popravu, říkal jsem si a byl jí za tu klidnou atmosféru vděčný.

Za posledním kilometrem se soumrak změnil ve tmou. Princezna požádala Thomase, aby zavezl její neter do Chiswicku jako obvykle a po směně pro ni zase přijel.

„Zajisté, madam.“

„Nemohl bych jet pro Danielu já?“ nabídl jsem se. „Thomasovi by to ušetřilo jednu jízdu.“

„Ve dvě ráno?“ zeptala se Daniela.

„Proč ne?“

„Dobře.“

Princezna neřekla ani slovo, nehnula brvou. „Zdá se, že máte dnes v noci volno, Thomasi,“ řekla stručně. Pak se obrátila ke mně: „Pokud chcete jít na policii, může vás tam Thomas odvézt.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Na policii nepůjdu.“

Váhavě se na mne zadívala. „Ale když přece..., ti hrozní chlapi...“

„Kdybych šel na policii, psali by o vás v novinách.“

„Ach tak,“ hlesla zaraženě. Uvědomila si, jak by se v denících vyjímaly historky o tom, jak dramaticky zachraňovala život svému žokejovi. O takovou reklamu věru nestála. „Dělejte, jak myslíte.“

„Ano.“

Thomas zastavil před jejím domem na Eaton Square a otevřel zadní dvířka, abychom mohli vystoupit. Když už jsme stáli na chodníku, poděkoval jsem princezně za cestu. Zdvořilost zmůže vše. S nepatrnou jiskrou pobavení v oku poznamenala, že se jistě uvidíme zítra v Ascotu. Rozloučili jsme se jako po zcela běžném dni, podali jsme si ruce a já se nepatrně uklonil.

„Mně to připadá neskutečné,“ řekla Daniela.

„Když zvolíš správnou formu,“ poučila ji princezna sladce, „zmůžeš i nejhorší situace.“

Koupil jsem si košili a bundu a ubytoval se v hotelu, kde jsem si nejdříve v příslušné kanceláři v hale objednal od jedné firmy půjčení auta.

„Rád bych něco lepšího, nejraději mercedes, pokud máte.“

Prý se vynasnaží vyhovět.

V pokoji jsem svlékl zakrvácenou košili a sako, vzal si nové věci a zahájil telefonické orgie.

Nejdříve jsem na informacích zjistil číslo hotelu Golden Lion. Tam mi pak řekli, ať prý jsem klidný, že mi pokoj budou držet dál, škoda, že už tam ten večer nestihnou dojet, o své věci se však vůbec nemusím bát.

V autoklubu mi taky řekli, ať si nedělám starosti, že jejich havarijní služba moje auto vysvobodí z towcesterského závodiště do hodiny. Ať zavolám ráno, že mi řeknou, do které opravný vůz dají.

Pak jsem zavolał do svého domečku. Můj záznamník musel být hodně pilný, vyslechl jsem opakované vzkazy od policie, ať zavolám na místní stanici, ať zavolám sousedku, ať zavolám Rose Quinceovou, ať zavolám svého bankéře, tři trenéry a Sama Leggatta. Protože hlas mojí sousedky, starší ovdovělé paní, zněl z přístroje hodně vzrušeně, zavolał jsem napřed jí.

„Kite, doufám, že jsem neudělala chybu,“ hlásila mi. „Zahlédla jsem totiž ve vašem domku cizího člověka, tak jsem zavolala na policii.“

„Udělala jste dobře.“

„Víte, ono to bylo v poledne a já věděla, že jste v Towcesteru, já vždycky sleduju, kde jedete. Čtyři vítězství! právě to hlásili v rádiu. Gratuluju!“

„Děkuju vám..., tak jak to u mne dopadlo?“

„Nakonec nijak. Když přijela policie, šla jsem jim otevřít svými klíči, co od vás mám. Přijeli rychle, do pěti minut, ale v domku už nikdo nebyl. Připadala jsem si trochu jako blázen, ale jeden z policistů pak zjistil, že je jedno okno rozbité, tak se tam rozhlídli pořádně a prý že tam někdo musel něco hledat. Že by ale něco chybělo, to se mi nezdálo. Vaše trofeje tam jsou určitě všechny. To rozbité okno bylo v šatně.“

Povzdechł jsem si. „Moc vám děkuju, jste zlatá.“

„Poprosila jsem Pedra, co bydlí dole u silnice, aby vám to zasklil. Přišlo mi, že to tak nemůžu nechat, mohl by vám tam kdekdo vlézt.“

„Až se vrátím, pozvu vás na skleničku.“

Zasmála se. „Jste hotový miláček, to přijmu ráda.“

Žralok

Na policii jsem se nic dalšího nedozvěděl. Prý se mám dostavit domů, abych si overil, co se ztratilo.

Pak jsem zavolał řediteli banky do bytu. Povídal si se mnou a cosi přezvykoval. „Promiň, jím topinku. Chtěl jsem ti říct, že do banky přišel v poledne nějaký člověk, aby ti složil na konto tři tisíce.“

„Jak vypadal?“

„Já ho bohužel neviděl, zrovna jsem tam nebyl, šel jsem na oběd. Přinesl bankovní šek, ne osobní.“

„Sakra!“ ulevil jsem si.

„Neboj se, na kontě to mít nebudeš, zastavil jsem všechny platby na tvoje konto, jak sis přál. Ten bankovní šek mám zamčený v trezoru u sebe v kanceláři. Co s ním mám udělat?“

„Roztrhat na kousíčky. Před svědky.“

„To nejde. Někdo za ten šek skutečně dal tři tisíce.“

„Z které banky je ten šek?“

„Odněkud z City.“

„Nemohl by ses zeptat, jestli si nevzpomenou, kdo ho vystavil?“

„Mohl, ale až zítra. A ty mi koukej prosím tě poslat písemné instrukce, pokud jde o tvé konto.“

„Dobře.“

„Taky ti gratuluju k těm vítězům. Hlásili to v rádiu.“

Poděkoval jsem mu a zavěsil. Chvíli jsem uvažoval. Pak jsem se sebral, vyšel z hotelu a zamířil k podzemní dráze. Tam jsem si našel telefonní budku a zavolał Samu Leggattovi do Flagu.

Tentokrát mě přepojili okamžitě. Leggattův hlas zněl nekompromisně a stroze.

„Naši právníci tvrdí, že vaše včerejší vystoupení tady se rovná vydírání.“

„To, co vaši novináři prováděli u mého švagra, se rovná trestnému činu, za který se jde za mříže.“

„Naši právníci říkají, že pokud je váš švagr přesvědčen, že má oprávněný nárok na finanční odškodnění i mimosoudně, má se spojit s našimi právníky!“

„To určitě. Jak dlouho myslíte, že by se mimosoudní jednání táhlo?“

„Naši právníci jsou proti finančnímu odškodnění, protože informace uvedené v naší rubrice se v zásadě zakládaly na faktech.“ („Uveřejňujete tu omluvu?“ !

„Ještě ne. Ještě nejsme v tisku.“ „Uveřejníte ji?“

Příliš dlouho váhal.

„Víte o tom, že se dnes někdo vloupal do mého domku? Že se někdo taky vloupal do mého auta a že mě přepadli dva chlapi ozbrojení noži? Víte o tom, že se mě někdo pokusil podplatit třemi tisíci librami a že se pokoušel složit mi je přímo na konto?“

Opět ticho.

„O tom odposlouchávání budu vyprávět každému, koho potkám. Začnu neprodleně.“

„Kde teď jste?“

„U telefonu.“

„Počkejte ještě. Zavolejte mi za chvíli.“

„Za jak dlouho?“

„Za patnáct minut.“

„Dobře.“

Položil jsem sluchátko a uvažoval, jestli Flag může mít zařízení, kterým by se dalo zjistit, odkud volám, nebo jestli si jen tak zbytečně vymýšlím.

Já si ale další bití nemohl dovolit. Vyšel jsem ze stanice podzemní dráhy a prochodil jsem asi deset minut po ulici. Pak jsem zašel do první hospody a zavolał do Flagu znovu. Zase mne hned přepojili. Čekali, že budu volat.

Když se mi ozval Sam Leggatt, slyšel jsem u něho v místnosti hlasitý hovor.

„Voláte brzy,“ řekl Leggatt a hovor okamžitě zmlkl.

„Vaše rozhodnutí?“

„Chceme s vámi mluvit.“

„Právě se mnou mluvíte.“

„Chceme s vámi mluvit tady, v kanceláři.“

Když jsem se hned neozval, ostře se zeptal: „Jste tam?“

„Ano. Kdy jdete do tisku?“

„První vydání v půl sedmé, abychom stačili noviny doručit na západní expres. Nejpozději v sedm.“

Podíval jsem se na hodinky. Bylo šest hodin čtrnáct minut. Na dohadování už bylo pozdě.

„Poslyšte,“ řekl jsem. „Proč tu omluvu jednoduše nevytisknete a nerozešlete, to vám přece nic neudělá. Bude vás to stát jen to, co dáte za benzín na cestu do Newmarketu. Až budu mít jistotu, že jste udělali aspoň tohle, přijdu za vámi do redakce.“

„Vy byste věřil mému slovu?“

„A vy měmu?“

„Asi ano,“ řekl neochotně. „Očekával bych, že skutečně vrátíte ty věci, jak jste slíbil.“

„Taky to udělám. vycházím z dobré vůle, ale to vy byste měl taky.“

Vy jste opravdu přivedli Bobbyho Allardecka do velmi vážné situace a měli byste se aspoň pokusit to napravit.“

„Naši právníci tvrdí, že kdybychom otiskli omluvu, přiznali bychom nactiutrhaní a to prý nesmíme dopustit.“

„V tom případě se nedá nic dělat. Sbohem.“

„Ne, Fieldingu, počkejte!“

„Máte hloupé právníky,“ řekl jsem a zavěsil.

Vyšel jsem na ulici. Přetřel jsem si obličej rukama, projel si prsty vlasy. Měl jsem pocit deprese a prohry.

Čtyři vítězství, říkal jsem si. Kolikrát se to komu povede! Měl bych se správně koupat v šampaňském, místo abych bil hlavou do zdi, ze které na mne padá kamení. Rány na žebrech začaly bolet. Už jsem je nedokázal ignorovat.

Vydal jsem se bez nálady k dalšímu telefonu a zavolał svému dlouholetému spojenci chirurgovi.

„Ale dobrý den!“ zdravil mne vesele. „Tak copak to dneska bude? Ilegální repozice?“

„Ne, šití.“

„Aha. A kdy máte zase jet?“

„Zítřka.“

„Tak přijďte.“

„Děkuju.“

Sedl jsem si do taxíku a jel se dát zašít.

„Tohle není od koňské podkovy,“ poznamenal chirurg, když mi opichoval ránu na pravé straně místním anestetikem. „To je řezná rána nožem.“

„Víte o tom, že to je až na kost?“

„Ne, já si tam nevidím.“

„Ne abyste si to zítřka zase roztrhl.“

„Tak to pořádně zadrátujte.“

„Hodnou chvíli tiše pracoval. Pak mne poplácal po rameni. „Máte tam podkožní stehy, svorky a ještě jsem vám to stáhl náplastí. Jestli by to ale vydrželo čtyři vítězství, to je u boha.“

Ohlédl jsem se na něj. Předtím jsem se o těch vítězstvích slovem nezmínil.

„Slyšel jsem to ve zprávách,“ dodal.

S ránou na levé straně strávil míň času. Řekl jakoby nic: „Měl jsem dojem, že nemáte ve zvyku rvát se na nože.“ Já jsem si to taky myslel.“

„Nechtěl byste mi říct, jak k tomu došlo?“

Bylo mi jasné, že to chce vědět pro svůj klid. Byl vždy svolný přispěchat mi v tichosti, tajně na pomoc, ale očekával ode mne, že před ním nic nebude skrývat.

„Chcete vědět, jestli jsem se náhodou nedostal do konfliktu s hazardéry a dostihovými podvodníky, že?“

„Asi tak.“

„Pak vás můžu upokojit.“ Vyprávěl jsem mu ve stručnosti Bobbyho příběh.

Viditelně se mu ulevilo.

„A co ty modřiny?“

„To jsem spadl předevcírem proutěnkářům pod nohy.“ věcně přikývl. Zaplatil jsem mu v hotovosti.

Když mě vyprovázel ke dveřím, popřál mi mnoho štěstí, a ať přijdu, kdybych zase něco potřeboval.

Poděkoval jsem mu, vzal jsem si taxík zpět do hotelu a cestou jsem si v duchu představoval, jak tiskařské stroje Flagu chrlí stránku za stránkou a jak na těch stránkách chybí omluva Bobbymu. Přemýšlel jsem o Leggattovi a těch, kdo stáli za ním, o právnících, o Nestoru Pollgateovi, o Tunnym, Wattsovi a Erskineovi, uvažoval jsem o temných silách, které jsem uvedl do pohybu, o běsech puštěných ze řetězu. Koukej se naučit, že s lidma nemůžeš jen tak mávat, řekl jeden z těch zabijáků.

Už jsem se poučil.

V hotelu, u okénka kanceláře půjčovny aut, mi sdělili, že mám štěstí, protože pro mne mají mercedes. Zde jsou prosím klíče a vůz je dole v podzemních garážích, až budete chtít, tak vás tam hotelový zřízenec zavede. Poděkoval jsem. Prý rádi poslouží.

Objednal jsem si na pokoj něco k jídlu a zavolał wykehamovi. Chvíli jsme si povídali o jeho čtyřech vítězstvích a já ucítil aspoň ozvěnu toho blaženého odpoledne.

Žralok

„Dostali se domů v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Jo. Všichni žerou normálně. Dhaulagiri vypadá, jako že má za sebou náročný dostih, ale Dusty tvrdí, že to zvládl lehce.“

„Dhaulagiri běžel skvěle,“ řekl jsem. „A Kinley bude patřit k vašim nejlepším.“

Pak jsme si vyprávěli o Kinleyho budoucnosti a o dalších koních startujících v Ascotu zítra a v sobotu. Říjen, listopad a prosinec byly pro Wykehama nejrušnější měsíce, protože tou dobou byli jeho koně každoročně v nejlepší formě, se současnými úspěchy se tedy předem počítalo, byly řádně naplánované. Wykeham nechával všechny své svěřence mezi třicátým zářím a prvním lednem příštího roku běhat co nejčastěji, jak jen to šlo. „Člověk musí umět využít příležitost,“ říkával. Po Vánocích, kdy dostihy mařil mráz a sníh, stáj víceméně přezímovala v klidu, koně odpočívali, přeskupovali se a zvolna se chystali k novému rozkvětu na březem. Můj život plynul skoro ve stejném rytmu jako Wykehamův. Všem nám to připadalo přirozené, jemu, mně i koním.

„Tak si na zítřek dobře odpočiňte,“ řekl Wykeham. „Máte šest jízd, v pátek vás jich čeká pět. Dobře se vyspěte.“

„Jistě. Dobrou noc, Wykehame.“

„Dobrou noc, Paule.“

Přinesli mi večeri a zatímco jsem z ní uždiboval a zapíjel to vínem, zavolał jsem ostatním trenérům a pak Rose Quinceové.

„Čtyři vítěze! Nepřeháníte to trochu?“ řekla.

„Občas se to tak sejde.“

„Jasně. Držte se svého okamžiku slávy, kamaráde, protože já pro vás mám špatný zprávy.“

„Jak špatné?“

„Naprostá a dočista negativní výsledek u producenta Jak jdou obchody. Není boha, aby z něho vyrazil, kdo ho nasměroval na Maynarda Allardecka.“

„Někdo ho ale nasměroval?“

„Určitě. Jenže on nám to neřekne. Podle mého dostal zapláceno, aby to natočil, a zapláceno, aby ne, teda jestli mi rozumíte.“

„Kdo mu zaplatil, aby to natočil, musí teď mít pocit, že ho podvedli.“

„Má smůlu. Takže se mějte hezky.“

„Ještě moment...,“ zarazil jsem ji rychle. „Prosím vás, za co seděl Jay Erskine?“

„Už jsem vám to řekla. Za spiknutí s cílem zabránit průchodu zákona.“

„Ale co konkrétně udělal?“

„Pokud si pamatuju, tak poslal nějaký gorily, aby vyděsily hlavního svědka obžaloby. Ten svědek pak zmizel z Anglie a nikdy se k soudu nedostavil, takže padoucha nemohli odsoudit. Proč se ptáte?“

„Tak. Zajímalo mě to. Jak dlouho seděl?“

„Dostal pět let, ale pustili ho o hodně dřív.“

„Děkuju.“

Rádo se stalo. Mimochodem, jednu ochotu jste mi už splatil. Ta kapka jedu, co jste mi poradil, účinkovala bezvadně. Už pod toho blbce nespádám a nemusím ho poslouchat. Takže díky a dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Kdykoli Flag potřeboval na něco gorily, měl Jaye Erskinea, ten je uměl obstarat. Povzdechl jsem si a myslel na Holly. Myslel jsem na ni podvědomě už dlouho, jako by mi říkala, ať jí zavolám. Bude potřebovat peníze, co nosím kolem pasu, říkal jsem si, a já ji budu muset přemluvit, aby si pro ty peníze s Bobbym přijeli zítra ráno do Ascotu.

Budu jí muset přiznat, že to s tou slíbenou omluvou nakonec nevyšlo a že kdyby se Bobbyho právníci snažili, jak chtěli, trvalo by to věčně a k ničemu by to nevedlo. Když rozhlásím všude, kde to půjde, jak odposlouchávali Bobbymu telefon, bude to sice pro Flag nepříjemné, ale jí a Bobbymu to nijak nepomůže, ani to nijak nepohne jejich bankérem. Bez nadšení jsem vytočil její číslo.

„Samozřejmě, že si pro ty peníze zajedeme,“ řekla. „Ale teď prosím tě poslouvej, zmlkni.“

„Už mlčím.“

„Volal Sam Leggatt, šéfredaktor Flagu.“

„Cože? Kdy volal?“

„Asi před hodinou, možná víc než před hodinou, asi v sedm. Řekl mi, že jsi někde v Londýně, prý někde v Knightsbridgi, a jestli prý nevím, kde ses ubytoval.“

„Cos mu řekla?“ zeptal jsem se jí polekaně.

„Řekla jsem mu, kde ses ubytoval včera, ať to zkusí tam. Prý to není v Knightsbridgi. Tak jsem ho upozornila na to, že taky existují taxíky. Prý ti musí za každou cenu předat vzkaz. Ať prý si ho napíšu: že v tu chvíli ve Flagu tisknou tu omluvu a že nechá noviny rozeslat.“

„Nepovídej! Proč jsi to neřekla hned?“

„Ale tys mi přece řekl už včera, že to otisknou. Chci říct, že jsi s tím přece počítal.“

„Můj ty milý bože!“

„Taky prý chce, abys ještě teď večer přišel do Flagu, před desátou, prý tam bude někdo, s kým ses chtěl sejít.“

14

Bez ohlášení jsem stiskl bzučák a vstoupil, jakmile se dveře otevřely. Byl v kanceláři sám. Seděl za černým lesklým psacím stolem a četl nejnovější Flag. Vzepřel se rukama o stůl a pomalu vstal. Menší, statný člověk, vyzařovala z něho přirozená, samozřejmá autorita. Čekal někoho jiného, mne nikoli. Za mnou se ozval cizí hlas: „Tady ti to nesu, Same,“ a do místnosti vstoupil cizí člověk, v ruce nějaké desky.

„Dobře Dane, nech mi to tu,“ Leggatt se natáhl a vzal dotyčnému Danovi slohu z ruky. „Já ti pak řeknu.“

„Co? Jo.“ Dan se na mne zvědavě podíval a odešel. Dveře za ním zaklaply.

„Vyřídili mi vaši zprávu,“ řekl jsem.

Zadíval se na svůj výtisk Flagu, otočil stránku, přeložil noviny a podal mi je přes stůl.

Přečetl jsem si Intimní drobnosti, uchystané jako pikantní lahůdka k páteční snídani milionů čtenářů. Ihned jsem zjistil, že se Leggatt zachoval fér. Odstaveček byl vytištěný tučným, výrazným písmem, a byl orámovaný. Stálo tam: Daily Flag přiznává, že newmarketské dostihové stáje Robertsona (Bobbyho) Allardecka (32) stojí na dobrém základě a jejich majitel není místním dodavatelům dlužen. Daily Flag se tímto panu Allardeckovi omlouvá za eventuelní nepříjemnosti, které mu mohly vzejít z rozporných zpráv, uveřejněných v této rubrice dříve.

„Tak co?“

„Děkuju vám.“

„Bobby Allardeckby měl děkovat pánubohu za to, že má takového švagra.“

Překvapeně jsem se na něho podíval. Vybavil se mi Bobbyho naprosto nevypočitatelný vztah vůči mně, rozpolcený a nespolehlivý. Vzpomněl jsem si na svou sestru, protože pro tu jsem to všechno podstupoval. Doufal jsem, že ten odstaveček v novinách trochu uklidní rozčeřené vlny v Newmarketu a hlavně majitele, že se stáje vzpamatují aspoň do té míry, aby mohly fungovat. Budoucí provoz stájí však závisel na upevnění nejistých finančních základů podniku.

„Co způsobilo, že jste si to rozmyslel?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny. „Vy. Právníci tvrdili, že couvnete, já tvrdil že ne. Oni tvrdili, že se nakonec každý zalekne hrozby nekonečných, nákladných soudních jednání.“ Ušklíbl se. „Já zase tvrdil, že nám budete dělat velké, jedovaté nepříjemnosti, když to neotiskneme. A to byste taky dělal, co?“

„Jistě.“

Přikývl. „Přesvědčil jsem je, že by nebylo dobré, kdyby Owen Watts a Jay Erskine museli před soud, a tam byste je vy dohnal.“

„Nebylo by to dobré tím spíš, že Jay Erskine nemá čistý rejstřík.“

Chvilí mlčel, pak utrousil: „Ano.“

Aha, takže to byl zřejmě ten rozhodující prvek, řekl jsem si.

„Psal Jay Erskine ty útočné články proti Bobbymu?“

Po krátkém zaváhání přikývl. „Psal všechny, až na tu dnešní omluvu. Tu jsem psal já.“

Zmáčkl knoflík na telefonu a řekl do prázdna: „Je tu Fielding.“ Potom se obrátil ke mně.

„Teď, když jsme to otiskli, tak nám ale dáte ty úvěrové karty.“

„Dám vám je zítra, jakmile noviny roznesou, jak jsme se domluvili.“

„Vy se hned tak nevzdáte, co? Owen Watts už s novinami vyjel do Newmarketu a ostatní exempláře šly poštou.“ Zasmušile se na mne zadíval. „Jak jste přišel na tu banku?“

„Tak. Napadlo mne, že se možná pokusíte mne diskreditovat. Pro jistotu jsem zastavil všechny platby na své konto.“

Stiskl rty. „Oni nevědí, s kým mají tu čest,“ řekl.

Ozval se bzučák a Leggatt ihned stiskl knoflík, kterým se otvíraly dveře. Otočil jsem se. Vstoupil mně neznámý člověk.

Pohyboval se sebejistě a zvědavě si mne prohlížel. Vyšší, málo vlasů, vysoké bílé čelo, obyčejný tmavý oblek, pestře pruhovaná kravata. Měl zřejmě ve zvyku mnout si stále prsty, jako když se učitel snaží zbavit ulpívavé křídly.

„David Morse, vedoucí našeho právního oddělení,“ řekl Sam Leggatt stručně.

Žádné potřásání rukou nenastalo. David Morse si mne prohlížel jako muzeální exponát, prohlížel si i mou bundu na zip, modrou košili a kravatu.

Žralok

„To je ten žokej,“ řekl věčně. „Ten, co dělá potíže.“

Neodpověděl jsem, nebylo na co. Vtom otevřenými dveřmi za našimi zády vstoupil další člověk. Z toho sálala síla jako z uranu radiace.

Šel tak, že ho ani nebylo slyšet. Byl asi stejně velký jako ten právník, měl tmavé uhlazené vlasy, olivovou pleť, kulatou bradu, drobná ústa a tmavé oči jako dva korálky. Ramena měl široká a pas úzký. Tmavomodrý oblek. Přestože byl mladší než právník a než Sam Leggatt, bylo na první pohled zřejmé, že ti dva jsou jeho podržení.

„Jsem Nestor Pollgate,“ prohlásil a pak si mne prohlédl od hlavy k patě, jako předtím jeho právník opět žádné pozdravy. Ostře. „Už mě ty vaše kejkle nebaví. Okamžitě vraťte majetek mých novinářů.“

Měl nejen mužnou postavu, ale i zvučný bas. Hovořil jednoduchou angličtinou bez přízvuku.

„Pozval jste mě sem snad jen proto, abyste mi tohle řekl?“

Rose Quinceová mi radila, ať je zbytečně nedráždím. A co, vem to Čert!

Pollgate stiskl rty a přešel za psací stůl k Leggattovi. Právník ho následoval. Pak stáli všichni tři bok po boku jako tříčlenný soudní tribunál a já před nimi jako na koberci.

Stál jsem podobně asi jednou dvakrát před dostihovou disciplinární komisí, takže jsem věděl, že nesmím dát najevo ani vzdor, ani strach. Jak je vidět každá zkušenost, i špatná, se může hodit, když to člověk ani nepředpokládá. Trpělivě, bez hnutí jsem stál a čekal.

„Vaše tvrzení, že jsme vědomě napadli vašeho švagra, zahájili proti němu tažení, nemůže obstát, je to nesmysl,“ řekl Pollgate suše. „A pokud se chystáte něco podobného prohlašovat na veřejnosti, budeme vás žalovat.“

„Zahájili jste tažení proti Maynardu Allardeckovi, abyste mu zhatili šanci na šlechtický titul, abyste mu narušili pověst, a bylo vám úplně jedno, koho přitom poškodíte. Váš list se zachoval naprosto bezohledně. Často si počíná bezohledně. A tento názor budu prohlašovat na veřejnosti, kdykoli a kdekoli se mi zachce.“

Pollgate viditelně ztuhl a právník pootevřel ústa. Sam Leggatt se tvářil skoro pobaveně.

„Proč jste chtěli odrovnat Maynarda Allardecka?“ zeptal jsem se.

„Do toho vám nic není,“ řekl Pollgate stroze a s konečnou platností, jako když zapadnou dveře trezoru. V tu chvíli mi bylo zcela jasné, že pokud se kdy dozvím odpovědi na klíčové otázky, musím je hledat jinde než u přítomných.

„Vy jste zřejmě usoudil,“ řekl jsem, „že výpad ze strany bude účinnější než přímý útok na Maynarda, proto jste na to šel přes jeho syna, a bylo vám srdečně jedno, jak jeho synovi škodíte. Prostě jste ho použil. Za to si zaslouží odškodnění.“

„Ne,“ řekl Pollgate.

„Nic nepřiznáváme,“ ozval se právník zcela typicky. Ano, možná jsme se provinili, ale nic nedoznáváme. Pak ještě dodal: „Jestliže nepřestanete z našeho deníku vymáhat peníze výhrůžkami, budeme vás žalovat a necháme vás zavřít.“

Poslouchal jsem spíš jeho hlas než slova. Byl mi povědomý, snažil jsem se vybavit si, odkud znám ten vysoký tón, nadnesenou dikci a nádech přesvědčení, že jsem zcela bez inteligence.

„Bydlíte v Hampsteadu?“ zeptal jsem se váhavě.

„Co to má s věcí společného?“ zeptal se Pollgate podrážděně.

„Tři tisíce před, tři po.“

„Blábolíte nesmysly.“

Zavrtěl jsem hlavou. Pan Morse se tvářil, jako by kousl do šťovíku.

Otočil jsem se k němu: „Udělal jste to nešikovně. Nemáte vůbec představu čím začít, když se podplácí žokej.“

„Čím začít?“

Málem jsem se usmál. „Neřekl jste jméno koně.“

„Takže přiznáváte, že umíte přijmout úplatek.“

„Vůbec ne. Ale kdysi se čas od času na mne někdo s něčím podobným obrátil, vy jste podle hlasu na takový druh člověka nevypadal. Kromě toho jste si náš rozhovor nahrával, slyšel jsem, jak to v telefonu klaplo. To úplatkáři nemají ve zvyku.“

„Doporučoval jsem opatrnost,“ poznamenal Sam Leggatt tiše.

„Tohle nedokážete,“ řekl rozhodně Pollgate.

„Můj bankéř zadržel šek na tři tisíce, vystavený v City, zaslaný na můj účet. Hodlá se poptat, kdo ten šek vystavil.“

„Nic se nedozví,“ Pollgate zavrtěl hlavou.

„Pak možná udělá to, co jsem mu hned radil. Roztrhá šek na kousíčky.“

Nastalo hluboké ticho. Kdyby chtěli, abychom jim šek vrátili, přiznali by, že je od nich. Když to nepřiznají, přijdou o slušnou částku.

„Taky ty peníze můžeme převést na konto Bobbyho Allardecka jako první splátku odškodného.“

„Tak to už by stačilo.“ Nestor Pollgate byl dopálený. „Okamžitě vraťte majetek obou našich novinářů. Žádné odškodné se platit nebude, je vám to jasné? Žádné! Nic! Budete trpce litovat, že jste ty peníze vůbec z nás vymáhal.“

Pod elegantním oblekem skrčil ramena jako boxer, pohnul rameny, jako by člověka varoval, než nasadí páky násilí duševního. Z jeho tváře vyzařovala stejná brutalita jako ze stránek jeho novin, spolu s pohrdlivou, suverénní nadřazeností absolutní moci. Tomu člověku nedokáže nikdo dlouho vzdorovat, pomyslel jsem si. A on se rozhodl, že já nebudu výjimka potvrzující pravidlo.

„Jestli nám hodláte dělat potíže u soudů,“ zasyčel, „tak vás zničím. To myslím zcela vážně. Postarám se o to, aby na vás padlo podezření z něčeho, co by vám bylo obzvláště odporné, ono se něco najde. Poženu vás před soud a docílím, abyste šel za mříže. Spadnete až na dno, to vám slibuju, ztratíte čest a úctu ostatních, každý vámi bude pohrdat, budou po vás plivat, a v tisku se to rozmaže, jak nejvíc to jde, budete se topit v bahně, až se utopíte.“

Poslední slova byla jako břitva, zlá, opravdová, visela ve vzduchu jako jed. Leggatt i Morse se tvářili zcela klidně a mne napadlo, co asi vidí v mé tváři.

Nedat najevo strach... Ach, ach!

Myšlenky se mi zběsile honily hlavou. To by přece neudělal, říkal jsem si, jenom mne straší. Přece člověk v jeho postavení neohrozí svoji pověst tak, aby úmyslně a vědomě objednával krivopřísežníky proti mně, když přece chci tak málo, neohrožuji ani jeho, ani existenci jeho novin, proč by to dělal? Přece mu za to riziko nestojím.

Ať tak či tak, znělo to strašlivě. Žokejové jsou zranitelní, věčně je obviňují z nepoctivosti a cynické, nedůvěřivé publikum takovým pomlouvám ochotně věří.

Všichni by snadno uvěřili v mou vinu. Pollgate to může zkusit znovu, líp, šikovněji na mne může uvalit podezření, že beru úplatky, může k tomu účelu shromáždit falešné důkazy, může na mne nalíčit i horší provinění. O co se pokusili jednou, svedou ve Flagu podruhé a dokážou pro mne vybrat zločin, který by mi byl co nejodpornější.

V tu chvíli mě vůbec nenapadlo, co bych mohl říct. Stál jsem tam, ticho bylo čím dál tím neúnosnější, když tu zazněl bzučák, až sebou Morse trhl.

Sam Leggatt přehodil páčku na telefonní aparatuře. „Kdo je?“

„Erskine.“

Leggatt se podíval na Pollgatea, a když ten přikývl, stiskl knoflík a otevřel dveře. Vstoupil člověk, kterého jsem setrásl ze žebříku.

Byl asi tak velký jako já, měl prořídle vlasy, zplihlý knír a studené, bezúsměvné oči. S přítomnými se pozdravil jen posunkem, jako by s nimi už předtím mluvil, a ihned se otočil ke mně. Skloněnou hlavu, vystrčené břicho, člověk s pokaženým životem, plný nenávisti.

„Koukejte navalit moje věci.“ Byl to rozkaz, ba skoro výhrůžka.

„Až pak.“

Nastalo napjaté ticho. Zadíval jsem se na Pollgatea, tvářil se jako vrah. Uvědomil jsem si, že jsem vlastně těmi dvěma krátkými slovy dal najevo, že na mne jeho strašení, jeho výhrůžky neplatí.

„Je tvůj, jayi,“ řekl.

Bylo zbytečné uvažovat, jak to myslí, stejně na to nebyl čas. Jay Erskine mne chytil za pravé zápěstí a stočil mi ruku za záda s takovou silou a rychlostí, že to musel mít nacvičené. Já vlastně udělal totéž s ním, když jsem mu tiskl obličej do hlíny na Bobbyho záhonu. Zasyčel mi do ucha se sebeuspokojením člověka, který si právě vyrovnává účty: „Koukej říct, kde ty věci jsou, nebo ti utrhnu rameno, že už si na koni nezaježdíš, to si piš.“

Bolelo to. Zadíval jsem se rychle na naše tři diváky. Žádný z nich se netvářil překvapeně, ani ten právník ne. Že by to snad v kanceláři šéfredaktora Flagu byl běžný způsob diskuse?

„Tak povídej,“ Erskine přitlačil.

Prudce jsem o krok ustoupil dozadu, tím jsem do Erskinea vrazil, a sjel jsem do dřepu, hlavu až u země. Jediným prudkým trhnutím jsem si ho přes hlavu hodil před sebe. Pustil se mě a letěl přes celou místnost, až přistál vzadu u zdi na velkém květináči s palmou. Já udělal rychlý kotoul a vstal jsem. Celá operace trvala sotva vteřinu. Mrtvé ticho po akci bylo delší.

Jay Erskine vyplivl kus listu a vztekle, pracně se snažil zdvihnout, hrabal se po koberci jako býk před útokem.

„To stačí,“ řekl jsem. „To by snad už sakra stačilo.“

Zadíval jsem se na Nestora Pollgatea. „Žádám odškodnění. Další bankovní šek. Na sto tisíc. Zítra. Bobby Allardeck přijede dopoledne do Ascotu, tak mu tam ten šek můžete hned předat. Kdybyste chtěl pro mě vyčarovat podvodem nějaký zločin,

Žralok

stálo by vás to taky tolik, pokud by vám šlo o to, aby mě opravdu odsoudili. Takhle to máte jednodušší.“

Jay Erskine už stál a tvářil se vražedně.

Řekl jsem mu: „A vy se modlete, aby někdo to odškodné zaplatil..., nebo chcete znovu sedět?“

Šel jsem ke dveřím. Ještě jednou jsem se ohlédl. Pollgate, Morse a Leggatt měli kamenný výraz, Jay Erskine mlčky zuřil.

Na okamžik jsem se lekl, že dveře budou zamčené, že se nedostanu ven. Byly jen zaklapnuté. Klika snadno povolila, dveře se hladce otevřely do místnosti a uvolnily mi cestu ke svobodě.

Jak jsem šel chodbou k výtahům, nohy jako by mi nepatřily.

Kdybych uvěřil, že to Pollgate myslel vážně, čekala by mě velmi chmurná budoucnost. Kdybych uvěřil zlobě sálající z Erskinea, přišla by na mne krutá pohroma v nejbližších dnech. Proč jen jsem nedal ty zatracené věci, říkal jsem si zoufale. Tak by se Bobby položil! No a co?

Vtom se za mnou ozvaly rychlé kroky, to už jsem byl u výtahů. Bleskově jsem se otočil, myslel jsem, že to je Erskine, nebezpečí, ale byl to opět, jako už jednou, Sam Leggatt.

Zatvářil se překvapeně nad mojí hbitou piruetou.

„Vy jste čekal další přepadení!“ řekl.

„Hm.“

„Doprovodím vás dolů,“ přivolał výtah, a než přijel, upřeně si mne prohlížel. Mlčky jsme čekali.

„Sto tisíc!“ ozval se Leggatt konečně. „To je trochu hodně. Předpokládal jsem, že budete požadovat méně.“

„Včera ano.“

„A dnes?“

„Dnes jsem poprvé uviděl Pollgatea. Menší požadavek by vůbec nebral vážně. Pro něho by to byly drobné.“

Sam Leggatt ze mne nespouštěl oči. Zamžikal světlymi řasami, ale seabemín nedal najevo, co si myslí.

„To vyhrožování...,“ řekl jsem pomalu, že mne dostane za mříže... Použil to už někdy předtím?“

„Jak to myslíte?“

„Jestli to zkusil na někoho jiného?“

„Proč vás napadlo že ano?“

„Protože to nepřekvapilo ani vás, ani vašeho právníka.“

Výtah tiše dojel do našeho patra a dveře se rozevřely. Nastoupili jsme. Když se dveře zavřely, dodal jsem: „Taky se mi zdálo, že ten proslov má už nacvičený... Spadnete až na dno, to vám slibuju, ztratíte čest a úctu ostatních..., budete se topit v bahně, až se utopíte.“

Zvědavě se zeptal: „Vy si to pamatujete doslova?“

„Ono se to jen tak lehko nezapomene.“ Odmlčel jsem se. „Myslel to doopravdy?“

„Asi ano.“

„Jak to dopadlo v minulosti? Splnil, co sliboval?“

„Nemusel.“

„Takže ty výhrůžky zapůsobily?“

„Dvakrát.“

„Ach ne!“

Roztržitě jsem si mnul pravé rameno pod bundou. „To vždycky docílí všeho jen takhle, vyhrožováním?“

„Vyhrožování se případ od případu liší,“ řekl Leggatt klidně. „Bolí vás to?“

„Co?“

„To rameno.“

„Jo tak. Trošku, moc ne. Není to o nic horší než obyčejný pád.“

„Jak jste se ho tak zbavil? Že jste s ním tak zamával?“

Ušklíbl jsem se. „To je trik, který jsem naposled použil, když mi bylo asi patnáct. Můj protivník byl stejně starý. Dnes jsem si nebyl jistý, jestli se mi to povede, když jde o dospělého mužského, ale jak jste viděl, šlo to docela krásně.“

Dojeli jsme do přízemí a vystoupili.

„Kde bydlíte?“ zeptal se jakoby nic.

„U známých,“ odpověděl jsem.

Vyprovodil mne doprostřed křiklavě vyzdobené haly a zastavil se u malé kašny.

„Proč vlastně jde Pollgate po Maynardu Allardeckovi?“ zeptal jsem se.

„To nevím.“

„Váš nebo Erskineův nápad to ale nebyl, přišlo to shora?“

„Shora.“

Žralok

„A ještě z větší výšky,“ dodal jsem.

„Proč myslíte?“

Zamračil jsem se. „To nevím. Vy ano?“

„Co já vím, tak s tím přišel Nestor Pollgate.“

„Tak tomu jsem tedy moc nenatloukl.“

„Ale nandal jste mu to. Skoro.“

V jeho slovech nebyl sebemenší stín nepřátelství nebo nedostatku loajality vůči nadřízenému, ale jaksi jsem měl dojem, že se trochu omlouvá. Styčný důstojník utěšuje vyvrhele. Je to šéfův člověk, kíte, pamatuj si to!

„Co teď podniknete?“

„Pojeďu do Ascotu.“

Jeden druhému jsme se dívali do očí. Kdyby řídil loď jiné linky, možná by mi byl i sympatický.

„Takže sbohem,“ řekl jsem.

Vteřinu váhal, pak taky řekl sbohem, otočil se a odešel k výtahům. Já vyšel na Fleet Street a nadýchl se zhluboka volného vzduchu pod hvězdným nebem.

Šel jsem do hotelu pěšky, byly to asi tři kilometry. Pak jsem ve svém pokoji jen tak seděl a koukal do zdi, než jsem se sebral, došel dolů pro půjčený mercedes a vyjel do Chiswicku.

„Vy jste tu strašně brzy,“ trochu se lekla Daniela, když jsem se dostavil,

„přece jsem říkala, že jdu domů až ve dvě, a ne v půl dvanácté.“

„Tak mi přišlo, že bych tu třeba mohl tiše sedět a dívat se na vás, protože minule to nikomu nevadilo, aspoň jsem měl ten dojem.“

„Budete se k smrti nudit.“

„Nebudu.“

„Jak myslíte.“

Ukázala na židli a psací stůl vedle svého. „Dnes tunikdo není, takže tady můžete klidně být. Dal jste si zašít ty rány?“

„Ano, to je v pořádku.“

Usadil jsem se a sledoval prazvláštní americký způsob shromažďování aktualit pro televizní diváky doma. V tu chvíli běželo po vlnách éteru hlavní vysílání v půl sedmé večer amerického času, takže největší nápor práce pro ten den už minul. Jak mi Daniela vysvětlila, úkolem noční služby je strádat všechny zajímavosti, které by se mohly hodit do zpráv v jedenáct (stále amerického času) anebo ráno.

„Co se vůbec u nás může dít v tuhle noční dobu?“ zeptal jsem se.

„Teď právě ve Skotsku nezvladatelně hoří naftová věž a o půlnoci vystoupí na královském dobročinném galapředstavení věhlasný Devil Boy, aby předvedl nové hity.“

„Kdože vystoupí?“

„Na tom nezáleží. Hlavně že ho zbožňují miliony mladistvých.“

„Potom bude co?“

„Až přinesou, co natočili? Dovezou to sem naším vozem, tady se to strihne a hotový sestřih se pak vysílá do studia v New Yorku. Občas tu přes den děláme rozhovory pro ranní vysílání doma ve Státech, ale v noci nic takového nebývá.“

„Strážnu máte někde tady?“

„Jistě. Chtěl byste se tam podívat?“

„Moc rád.“

„Já si ale napřed vyřídím telefony.“ Přikývl jsem. Pak jsem poslouchal, jak se baví s někým, kdo je u toho požáru.

„Náš talent je na cestě, letí helikoptérou z té demonstrace, měl by tam u vás být asi do deseti minut. Ať mi pak hned zavolá, jak jen to bude možné. Jak daleko jste od toho ohně? Dobře, tak až dorazí Cervano, snažte se dostat blíž, z té vzdálenosti, kde jste, by i chrlící sopka vypadala jako prskavka. Dobře. Hlavně ať mi zavolá, až přijede. Dobře, ano, řekněte mu, ať hned volá.“

S ušklíbnutím položila sluchátko. „Zatím jsou od požáru přes kilometr. To mohli rovnou zůstat v Brooklynu.“

„Kdo je talent?“

„Talent? Ed Cervano. Jo tak..., talent je prostě každý, kdo mluví do mikrofону na kameru..., hlasatel, komentátor, kdokoli.“

Ohlédla se na nápisy na tabuli za svými zády. „Hit - to je to, co teď běží, ten naftový požár, pak Devil Boy a velvyslanectví a tak dále.“

„Ano.“

„Místo, to je jasné, tam se má točit. Čas je taky jasný. Štáb..., to je tým kameraman a talent, přidělený pro tu či onu reportáž. Stopáž..., to je kolik se toho má natočit, kolik tomu věnujeme. Produkce..., to je všechno dohromady, posádka kamer, talent, rozhovory, všechno. Postsynchrony jsou komentář k obrazu, který se natočil bez zvuku, a tak dále.“

„O tom, kdo kdy kam pojeďe, rozhodujete vy?“

Přikývla. „Šéf, ostatní koordinátoři a já, kdo má zrovna službu.“

„To je ale náročná práce.“

Oči se jí rozesmály. „Když se nám daří, dostaneme přidáno, když ne, letíme.“

„Ale přece zprávy jsou zprávy, co se na nich dá zkazit?“

„Co? Kupříkladu...“, zajímal by vás víc pohled na požár ze vzdálenosti jednoho kilometru nebo zblízka, kdy byste skoro cítil, jak vás olizují plameny?“

„Hm.“

Zazvonil telefon. „Zprávy,“ ohlásila se, a pak poslouchala. „Poslyšte,“ řekla podrážděně, „i kdyby přišel pozdě, bude to lidi zajímat. I kdyby byl nemocný, je to něco. A pokud by se vůbec nedostavil na to královské galapředstavení, je to taky něco. Počkejte, jak se to vyvine, v každém případě to půjde do zpráv, jasné? A kdyby všechno selhalo, tak aspoň natočte někoho z královské rodiny, jak odchází.“ Položila telefon. „Devil Boy se do této chvíle ještě nedostavil do divadla a přitom mu trvá hodinu, než se nalíčí a převleče do kostýmu.“

„Takže vy berete, i když se něco nekoná?“

„Přece nedopustím, aby mi to vyfoukla konkurence, to uznejte!“

„Jak se vůbec dozvídáte, kde se co děje?“

„Různě. Od tiskových agentur, z novin, z policejního vysílání, z tiskovek, všelijak.“

„Víte, mne vlastně nikdy nenapadlo uvažovat o tom, jak se vůbec zprávy na obrazovku dostávají.“

„Někdy trvá celý den, aby člověk nasbíral a připravil materiál na deset vteřin.“

Znovu zazvonil telefon. Tentokrát volal Ed Cervano, nikoli z helikoptéry, ale už z místa katastrofy. Daniela mu velmi zdvořile poradila, aby si zašel pořídit popáleniny prvního stupně. Z toho, jak se usmívala, jsem pochopil, že Cervano by pro Danielu šel nejspíš doslova až do ohně.

„Je to strašně milý člověk, skvěle mluví a píše jako básník,“ řekla s rozzářenými očima, když položila telefon. Zářila nad talentovaným talentem.

„Píše?“

„Sám si píše, co pak komentuje. Všichni naši reportéři si sami píší.“

Pak přišla další zpráva o galavečeru. Devil Boy, ďábel i se svými rohy, je prý na cestě do divadla, údajně v sanitce se zapnutou sirénou.

„Je nemocný? Jestli ne, jestli je to fór, tak to koukejte natočit.“ Položila telefon s bezmocným pokrčením ramen. „Ten křepčící satanáš dostane ve zprávách dvojnásob prostoru než naftový požár. Skutečné peklo nemůže konkurovat s maškarádou. Chcete se teď podívat do střížny?“

„Ano.“ Šel jsem za ní přes velkou kancelář a obdivoval její svižnou, elegantní chůzi. Měl jsem sto chutí hrábnout jí oběma rukama do bohatých tmavých vlasů, měl jsem sto chutí ji políbit, tuze rád bych se s ní vyspal.

Řekla: „Ukážu vám napřed studio, to vás bude zajímat víc.“ Vedla mne do postranní chodby ke dveřím, na kterých byl varovný nápis: Nevstupuj, dokud svítí červené světlo. Červené světlo nesvítlo. Vešli jsme dovnitř. Místnost nebyla nijak zvlášť velká a vypadala poloprázdná, nezařízená. Viděl jsem jen dvě křesla, malý stolek, světla, televizní kameru, monitor a kávovar s papírovými kelímky. Nejvíc mě překvapilo veliké okno s pohledem na Temži a Hammersmith Bridge. Všude svítla světla a proudil život.

„Točíme rozhovory proti tomu oknu,“ vysvětlovala Daniela. „Většinou tu máme politiky, ale taky herce, autory, sportovce, prostě lidi, kteří jsou právě nějak aktuální. Když máme v pozadí řeku, most, červené autobusy projíždějící po mostě, vypadá to působivě.“

Krátce se na mne podívala. „Nenudí vás to?“

„Vůbec ne!“

Měla na rtech světlou rtěnku a řasy jako perutě. Tmavé úsměvné oči, jemnou plet, štíhlé hrdlo, nadra jako jablka na útlém kmeni... Kite neblázni, probůh, okřikoval jsem se v duchu, nemysli na ni a radši se na něco rozumného zeptej.

„Jak se dostane to, co natočíte, do Ameriky?“

„Tamhle odtud.“ Ukázala na jedny zavřené dveře a otevřela je. Dveře vedly do menší, tlumeně osvětlené místnosti. Bylo tam teplo, ticho narušovalo jen šumivé hučení přístrojů.

„To je translační stanice,“ řekla. „Odtud jde všechno přes satelit, ale neptejte se mne jak, na to máme člověka, který se pořád tváří jako štvanec a umí kroutit tady těmi knoflíky. Do toho se mu nepletete.“

Zavřela dveře, prošla se mnou studiem, zpět na hlavní chodbu a pak do jedné ze tří střížen.

„Tak jsme tady.“ Rozsvítla. V malé prostora zabíraly jednu celou zeď samé televizní obrazovky, několik videorekordérů a stohy kazet. „My ještě pořád stříháme takhle, i když se teď používá úplně nová technologie. Naši střihači pracují raději na starých střihačích stolech, takže doufáme, že se nás ještě

nějakou chvíli budou držet.“

„Co vlastně dělají?“

„Projiždějí neseštríhaný záznam, který se jim objevuje tady na té obrazovce vlevo. Vyberou nejlepší záběry, ty přehrají na druhou pásku, a co nahrají, se jim objeví na druhé obrazovce. Přehazují to dle libosti sem a tam, až s tím jsou spokojeni. Pak to vyšleme do New Yorku, ale tam si to někdy ještě přistříhnou. Záleží na tom, kolik toho mají odjinud.“

„Vy s těmi přístroji taky umíte?“ zeptal jsem se.

„Mně to jde strašně pomalu. Kdybyste opravdu chtěl vidět, jak se to dělá, tak se přijďte podívat, až bude Joe stříhat ten naftový požár a Devila Boye, Joe je výborný.“

„To se podívám rád.“

„Žasnu, že vás to tak zajímá.“

„Víte, já mám videozáznam, který bych sám potřeboval sestříhnout. Tak bych se rád naučil, jak se to dělá.“

„Proto jste přišel tak brzy?“ Podle toho, jak se zeptala, jsem poznal, že by se neurazila, kdybych řekl že ano.

„Do určité míry ano..., ale hlavně jsem přišel kvůli vám, chtěl jsem vás vidět..., byl jsem zvědavý na to, co děláte.“

Byla tak blízko, že jsem ji mohl snadno obejmout, jenže já vůbec netušil, co si myslí. Jako by mezi našimi myšlenkami byla nějaká zeď. Nepříjemně.

Prátelsky se na mne podívala, nic víc. Z jejího výrazu jsem poznal jen jediné: že nesdílí moje přání milovat se hned, přímo na místě.

Zeptala se mne, jestli bych se chtěl podívat do knihovny, a já řekl že rád. V knihovně nebyly knihy, ale stohy videokazet se záznamy, staré události zaznamenané na věky, slova vyslovená, zaznamenaná a nepopíratelná.

„Využíváme archiv, hlavně když někdo významný zemře, na nekrology. Nebo když se znovu rozbouří starý skandál.“

Vrátili jsme se do její kanceláře. Další hodinu jsem tam jen tak seděl a sledoval vývoj událostí. (Devil Boy se dostavil ke vchodu pro herce kompletně nalíčený, v kostýmu, v záři světlometů, za hysterického jásootu svých obdivovatelů a obdivovatelek.) Seznámil jsem se s Danielinými spolupracovníky, s hlavním koordinátorem, vedoucím redakce, se střihačem Joem, s uštvaným odborníkem na přenosy, se dvěma kameramany t. č. bez úkolů a jedním talentem ženského pohlaví, rovněž t. č. bez úkolů. Od Daniely jsem se dozvěděl, že podnik zaměstnává šedesát lidí, ale že se nikdy všichni nesejdou, pracují na směny. Na denní směnu dochází víc lidí, ve dne tam s Danielou je vždy ještě jeden koordinátor.

V jednu hodinu v noci zavolał Ed Cervano, že natočil celou spoustu skvělých záběrů požáru, ale teď už se daří oheň likvidovat, takže už to ztrácí na zajímavosti, a ráno to nebude zajímat nikoho.

„Stejně přivezte, co jste natočili,“ řekla Daniela. „V archivu nic takového nemáme, nemáme žádný naftový požár.“

Otráveně položila telefon. „Tak to u nás chodí.“

Štáb vyslaný na královský galakonzert se vrátil celý rozjařený, jako by se všichni členové týmu nakazili od Devila Boye. Současně se štábem přišel i novinový doručovatel a položil na stůl celou horu ranních vydání. Čirou náhodou ležel na vrchu Flag. Sáhl jsem po novinách, nalistoval Intimní drobnosti a četl si znovu Leggattova slova.

„Co si tam prohlížíte?“ zeptala se Daniela.

Ukázal jsem jí to. Zamžikala.

„Byla jsem přesvědčená, že to nemá šanci,“ řekla upřímně. „Přistoupili také na finanční odškodnění?“

„Zatím ne.“

„To budou muset, vždyť tady přiznávají urážku na cti.“

„Britské soudy za pomluvy moc nedávají. Kromě toho je sporné, jestli by Bobby vůbec vyhrál, kdyby Flag žaloval, nemluvě o tom, že si nemůže dovolit advokáta, protože i kdyby vyhrál, není jisté, že by soud rozhodl, aby Flag hradil soudní výlohy a výlohy za zastoupení.“

Upřeně se na mne dívala. „To u nás člověk v takovéhle věci platí advokáta, jen když vyhraje. Zato si advokát účtuje pořádný krajíc částky, o kterou se klient soudil, i čtyřicet procent.“

„U nás je to jinak.“

U nás, říkal jsem si zasmušile, se smlouvá vyhrožováním. Jedna strana: Postarám se o to, abyste dostali přes prsty od výboru pro tisk. Postarám se o to, aby se tahle věc provětrala ve sněmovně. Postarám se o to, aby váš novinář, který byl už jednou trestaný, stál před soudem. Protistrana: Přesekáme vám šlachy, přijdete o žokejskou licenci za korupci, pošleme vás za mříže. Budou po vás

Žralok

plivat, zostudí vás v tisku, utopíte se v bahně.
Ale to byste mě napřed museli chytit, miláčkové!

15

Přihlížel jsem, jak se Joe hbitými prsty probírá hlučným pestrobarevným materiálem, jak si pomlaskává do rytmu, když vybírá záběry a spojuje je dohromady, aby byly co nejpůsobivější. Kaleidoskopický příjezd Devila Boye, předtím příchod členů královské rodiny, pak temperamentní a zcela nesrozumitelná nová píseň.

Projel znovu hotový sestřih. „Třicet vteřin,“ řekl. „Je možné, že to použijou komplet nebo taky ne.“

„Mně to připadá výborné.“

„Třicet vteřin na jednu aktualitu je hodně.“ Vzal z přístroje pásek navinutý do kotouče, strčil ho do předem označené krabice a předal uštvanému odborníkovi na přenos. Ten už na hotový pásek čekal a ihned ho odnesl. „Daniela říká, že prý se chcete naučit stříhat. Co vlastně chcete vědět?“

„Já..., pro začátek, co tyhle přístroje dovedou.“

„Dovedou hodně.“ Přejel prsty nad početnými knoflíky a páčkami na pultu, sotva se jich dotýkal. „Tenhle vám vezme jakýkoli pásek, jakékoli velikosti a výroby a přehraje na kterýkoli jiný. Můžete zesílit nebo zeslabit zvukový záznam jak chcete, můžete přes reálný zvuk nahrát jiný. Můžete přehrát zvuk z jednoho záznamu k obrazu jiného záznamu. Můžete sestříhat dva záznamy tak, že to vypadá, jako by si lidi spolu povídali, zatímco je někdo natočil každého zvlášť, jindy a jinde. Můžete všechno možné zfalšovat a pokřivit pravdu.“

„A dál?“

„To je nejspíš všechno.“

Ukázal mi, jak se docílí toho, o čem mluvil, ale počínal si tak rychle, že jsem ho nestačil sledovat.

„Vy máte nějaký konkrétní videozáznam, který byste chtěl sestříhat?“ zeptal se.

„Mám, ale ještě bych k tomu rád něco přitočil, pokud to bude možné.“

Pátravě si mne prohlédl. Byl asi stejně starý jako já, s jiskrou humoru v očích, ale s bezúsměvnými rty v černé tváři. Měl na sobě tmavý oblek a světlou košili a já si vedle něho připadal jako upocený, ušmudlaný a hloupý vandrák. Co se dá dělat, mám za sebou příliš dlouhý den, říkal jsem si.

„Daniela tvrdí, že jste OK,“ řekl Joe k mému překvapení. „Nevidím tedy důvod proč nepožádat šéfa, aby vám tuhle střížnu někdy v noci, když tu bude klid, pronajal. Vy mi řeknete, co chcete, a já vám to stříhnu, kdybyste chtěl.“

„Joe je moc milý.“ V mercedesu z půjčovny se Daniela vedle mne cestou líně protahovala na sedadle pro spolujezdce. „Jistě, když řekl, že vám to stříhne, tak to myslel vážně. On se tady nudí. Dnes v noci čekal tři hodiny, než přivezli, co natočili s tím Devilem Boyem. On stříhá vášnivě rád, opravdu. Chtěl by pracovat u filmu. To, co jste natočil, ho bude bavit.“

Šéf redakce aktualit byl předtím taky velkorysý. „Pokud to bude dělat Joe, nemám námítky,“ řekl. Pak se podíval na Danielu. Ta právě se skloněnou hlavou zatrhávala zajímavosti v novinách. „Dnes večer mne volal New York, gratulovali mi, že prý máme v poslední době výborné věci. To je její zásluha. Když říká, že jste OK, tak jste OK.“

Daniela měla za sebou taky dlouhý den.

Zívla na celé kolo. „Towcester mi připadá vzdálený několik světelných roků,“ vzdychla.

„Hm. Co princezna Casilia? Neřekla nic, když jste se vrátily na Eaton Square a já odjel?“

Daniela se na mne pobaveně zadívala. „V hale poznamenala, že dobré chování je znamením síly. Když jsme došly do obývacího pokoje, tak se mě zeptala, jestli si myslím, že budete na Ascot opravdu dostatečně fit.“

„Co jste jí odpověděla?“ zeptal jsem se poplašeně.

„Že myslím že ano.“

Uklidnil jsem se. „Tak je to v pořádku.“

„Teta poznamenala, že to je pro překážkové jezdce typické, a já neřekla, že si myslím, že jste blázen a zřejmě vůbec nevnímáte nějaký ten šrám.“

„Jenže já to vnímám.“

„Ale?“

„No... když nejezdím dostihy, nevydělávám. A co je horší, když propasu dostih a kůň, kterého jsem měl jet, zvítězí, blažený majitel příště na koně posadí toho, s kým zvítězil, takže já nejenže přijdu o honorár za tu jednu jízdu, ale i o všechny další jízdy na příslušném koni už navždycky.“

Tvářila se skoro zklamaně. „Takže vy ta pořezaná žebra ignorujete z čistě finančních důvodů?“

„Zpoloviny.“

„A jinak?“

„Kvůli tomu, jaký vztah ke své práci máte vy, i jaký má Joe. Totéž.“

Přikývla a po chvíli ticha prohlásila: „To by teta Casilia nikdy neudělala. Určitě by si nenechala jiného jezdce, kdybyste vy byl už zase v pořádku.“

„Ne, ta ne, neudělala to nikdy. Jenže vaše teta je mimořádná.“

Daniela se zamyslela. „Teta řekla, abych o vás neuvažovala jako o žokejovi.“

„Ale já jsem žokej.“

„Řekla to, když jsme jely ráno do Towcesteru.“

„Vysvětlila vám, jak to myslí?“

„Ne, ačkoli jsem se jí na to ptala. Jen se nějak mlhavě zmínila o hodnotách.“

Zívla. „No nic. Když dnes večer vyprávěla strýci Rolandovi všechno o těch hrozných chlapech s noži, tedy jak ona říká, strýc byl strašně pohoršený, že se zamíchala do tak ošklivé, nechutné historie, ale teta zachovala naprostý klid. Vypadá sice jako z porcelánu, ale je jako z oceli. Čím víc ji znám, tím víc si jí vážím a mám ji ráda.“

Cesta z Chiswicku na Eaton Square ve dne, kdy jsou ulice ucpané vozy, je pomalá až zdoluhavá. Ve čtvrt na tři ráno trvala nemilosrdně krátce. Na křižovatkách, ke kterým jsme se přiblížili, naskakovala zelená světla místo červené, a i když jsem velice poctivě dodržoval maximální rychlost, nedařilo se mi cestu nijak protáhnout. Zastavili jsme před princezniným domem na Eaton Square příliš brzy. Ani jeden, ani druhý jsme se nehrnuli z auta. Chvíli jsme jen tak seděli, aby den uhasl v klidu.

„Takže se uvidíme v sobotu,“ řekl jsem pak.

Povzdechla si. „Už to tak vypadá.“

„Nemusíte tam jezdit.“

Rozesmála se. „Ale to ne! Já to myslela jinak..., já jen že je do soboty ještě daleko.“

Vzal jsem ji za ruku. Neucukla, vyčkávala.

„Třeba spolu prožijeme ještě hodně sobot,“ řekl jsem.

„Možná.“

Předklonil jsem se a políbil ji na ústa. Cítil jsem její růžovou rtěnku, její dech na své tváři, cítil jsem, jak se zachvěla. Neodtahovala se ode mne, ale ani se ke mně netiskla. Políbila mne tak jako já ji. Bylo to malé vyznání, příslib či povzbuzení.

Pustil jsem ji a s úsměvem se na ni zadíval. Pak jsem vystoupil a šel jí otevřít dvířka.

Pak jsme spolu ještě krátce postáli na chodníku.

„Kde budete spát?“ zeptala se. „Je strašně pozdě.“

„V hotelu.“

„Máte to daleko?“

„Ne, blízko, sotva kilometr.“

„To je dobře, jsem ráda, že nemusíte jezdit daleko.“

„Je to kousek.“

„Takže dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Ještě jednou jsme se políbili tak jako předtím. Pak se se smíchem odvrátila, přešla k hlavnímu vchodu a odemkla si dveře. Když jsem odjížděl, uvažoval jsem o tom, že kdyby princezna něco namítala proti přátelství svého žokeje a své neteře, už dávno by nám to oběma dala najevo.

Pět hodin jsem spal jako zabitý. Pak jsem se celý ztuhlý skulil z postele a zadíval se napolo slepýma očima ven. Padal ledový déšť, aby zkazil celý den.

Vyjel jsem v půjčeném mercedesu na Bletchley.

V hotelu Golden Lion bylo krásně teplo, živo a vonělo to tam horkou snídaní.

Najedl jsem se, zatímco mi připravovali účet. Pak jsem zavolal do autoklubu, abych zjistil, jak to vypadá s mým vlastním vozem (prý v pondělí), a pak Holly, abych si ověřil, jestli opravdu všichni, kdo měli Flag dostat, noviny mají. Zdálo se že ano, protože Holly předtím volal obchodník krmivem a potvrdil jí, že mu ranní vydání skutečně doručili. Pak jsem zabalil, odnesl věci do auta a namířil zpět k hotelu, ve kterém jsem tu noc spal.

V recepci ochotně slíbili, že mi věci uschovají v bezpečnostní schránce a pokoj budu mít rezervovaný, jak dlouho si budu přát.

Pak jsem nahoře v pokoji vložil novinářskou legitimaci Jaye Erskinea a úvěrové karty Owena Wattse do obálky, na obálku jsem velkým písmem napsal NALÉHAVÉ.

Prosím, odevzdejte hned osobně panu Leggattovi. Natočené kazety a zbývající věci pánů novinářů (až na jejich saka) jsem zabalil do papírového pytle na špinavé prádlo, udělal z toho úhledný balíček, zalepil, popsal a odevzdal do úschovy.

Pak jsem zajel na Fleet Street, zaparkoval, kde se nesmí, proběhl deštěm do budovy Flagu a nechal obálku pro Sama Leggatta v recepci. Běžel jsem zpět k autu

Žralok

a vyjel s ním těsně před nosem dopravnímu policistovi. Jel jsem do Ascotu s lehkým srdcem.

odpoledne bylo krajně nepodařené, a to z mnoha důvodů. Jednak vytrvale padal déšť se sněhem, píchal do tváří a oslepoval nás, takže jsme všichni byli ještě před startem promočení až na kůži a po startu jeli skoro poslepu. Ochranné brýle byly k ničemu, protože se okamžitě zalepily blátem, člověk měl mokré rukavice a otěže mu prokluzovaly mezi prsty, promočené boty se lepily na nohy. V takovém počasí musí jezdec zatnout zuby a soustředit se na to, aby se bez úhony dostal do cíle, aby šel na překážky co nejlíp, aby sebou kůň za překážkou neplácl do bláta. Syrové listopadové počasí jak se patří, horší být nemůže.

Diváků bylo málo, většinu lidí odradilo počasí, vytrvalý liják a truchlivá předpověď na celý den. Hrstka věrných na tribunách vypadala v mokrých pláštích jako skupinky hříbků, jak se všichni schovávali pod deštníky.

Přijeli Bobby s Holly, ale nezdrželi se. Dorazili po prvním dostihu, ve kterém jsem zvítězil spíš štěstím než umem, a odjeli ještě před druhým. Převzali peníze a já vrátil pás, ve kterém jsem je přechovával, svému šatnáři. Upřímně jsem mu poděkoval.

Holly mne chytla kolem krku: „Od té doby, co jsme spolu mluvili, už volali tři lidé, že mají radost z té omluvy. Už nám zase nabízejí úvěr. Zapůsobilo to nevídaně.“

„Utrácejte s rozumem,“ varoval jsem ji.

„Samozřejmě. Pořád se bojíme, co udělá náš ředitel banky.“

Řekl jsem Bobbymu, že jsem si z jeho peněz menší částku půjčil, ale že mu ji do týdne vrátím.

„Jsou to vlastně tvoje peníze,“ namítl. Hovořil klidně a přátelsky, ale já dobře pocítil, že je zase bez elánu, bez energie, apatický. To byla chyba.

Holly se trásla zimou. „Koukejte se postarat, aby to miminko nezmrzlo. Jděte se zahrát do členského baru.“

„Pojedeme domů,“ políbila mne ledovými rty. „My bychom tu zůstali a dívali se, jak pojedáš, ale mně je dost špatně. Teď je mi špatně skoro pořád. Je to docela hrůza.“

Bobby ji vzal útěšně kolem ramen a nad hlavou jí držel veliký deštník. Odešli sklonění proti náporu deště, sněhu a větru. Dělal mi starost. Přemýšlel jsem o všem možném, co je může ohrozit, než se opravdu postaví pevně na nohy.

Princezna ten den pozvala do svých prostor dva páry přátel, o které jsem opravdu nestál. Byli to aristokraté z její otčiny. Kdykoli je pozvala, držel jsem se stranou. Přišla s jedním z obou párů do padoku před startem prvního ze svých koní. Vklidně se usmívala v mrznoucím dešti a zeptala se mne, jaké asi máme šance. S druhým párem přišla se stejnou otázkou asi o hodinu a půl později, než jsem jel jejího druhého koně.

Při obou příležitostech jsem odpověděl že „slušné“. První kůň přišel „slušně“ jako čtvrtý, druhý jako druhý. K odsedlávání se nedostavila, a ani jsem jí to neměl za zlé. Sám jsem za ní nahoru taky nešel. Jednak jsem většinou nechodíval, když tam měla právě tyhle lidi, jednak jsem při posledním dostihu měl pád na nejvzdálenějším úseku dráhy, takže než jsem se stačil vrátit, umýt a převléknout, musela být už stejně pryč.

Po pádu jsem se sebral, oklepal bláto a říkal si: šest jízd, z toho jeden vítěz, dvakrát druhý, jednou čtvrtý, dvakrát bez umístění, jeden pád. Milý hochu, nemůžeš každý den zvítězit čtyřikrát. Hlavně že nemáš nic zlomeného. Dokonce i stehy přežily mé kotrmelce a nepřetrhly se. V mizerném počasí jsem čekal, až pro mne přijede vůz. Sundal jsem si helmu, aby mi voda protékala promočenými vlasy. A ten ošklivý den byl najednou můj živel, zima a koně, to je přece ono, tak to mám rád.

V šatně už nebyl ani kousek koláče.

„Uličníci,“ povzdechl jsem si.

„Vy přece nikdy koláče nechcete.“ Šatnář mi stahoval promočené boty.

„Někdy přece. Jako třeba v pátek, když leje a mrzne a já spadnu při posledním dostihu.“

„Kdybyste chtěl, tak tu zbylo trochu horkého čaje.“ Napil jsem se a cítil, jak mne čaj zevnitř zvolna zahřívá. V šatnách vždycky mívali čaj a ovocné koláčky jako okamžitý zdroj útěchy a energie. Každý z nás si občas nějaký ten koláček vzal.

Do dveří strčil hlavu jeden z funkcionářů, že prý na mne venku někdo čeká. Obul jsem se, natáhl si košili a vyšel přes váznici ven. Za celý den se pochopitelně neukázal nikdo, kdo by mi předal šek od Pollgatea, a ve mně v tu chvíli nejspíš přece jen zahořela jiskřička naděje co když... Brzy zhasla. Byl to jen dusty. Stál schoulený u dveří váznice, obličej promodralý chladem a zaslzené oči.

Žralok

„Je kuň v pořádku?“ zeptal jsem se. „Prý jste ho chytil.“

„Jo. Darebák je to. A co vy?“

„Nic, v pořádku, doktoři mě uznali. Zítra můžu jet.“

„Dobře. Řeknu to šéfovi. Takže my jedeme. Mějte se.“

Zmizel v odpoledním zimním šeru. Drobný člověk, zcela oddaný své práci. Vždy se přišel na vlastní oči přesvědčit, jestli jsem po pádu opravdu natolik fit, abych jeho svěřencům mohl přistě dát, co jim patří. Doslechl jsem se, že Dusty kdysi řekl Wykehamovi, aby mě neposílal do sedla, a taky jsem se doslechl, že Wykeham ho poslechl. Dusty byl někdy přísnější než doktoři.

Osprchoval jsem se, převlékl a odešel ze závodistiště přes vedlejší tribuny zadním vchodem. Šel jsem pěšky houstnoucím šerem do města, kde jsem nechal půjčený mercedes na veřejném parkovišti. Sice bylo málo pravděpodobné, že by mi zase hrozilo přepadení na opuštěném parkovišti jezdců tak dlouho po posledním dostihu, ale nechtěl jsem riskovat. Bez úrazu jsem nasedl do vozu a bezpečně dojel do Londýna.

Tam jsem ve svém pohodlném úkrytu nejdřív ze všeho podstatně zvýšil svůj už beztak astronomický telefonní účet. Zavolal jsem své ochotné sousedce a poprosil ji, aby ráno zašla ke mně do domku a zabalila mi do kufru jeden oblek, pár košil a kravatu a ještě nějaké drobnosti.

„Samořejmě Kite, ráda to udělám, ale já myslela, že sem dorazíte, když jste dnes jel v Ascotu.“

„Zůstanu na noc u přátel. Poprosím někoho, aby mi ty věci u vás ráno vyzvedl, někoho, kdo pojedě do Ascotu taky, pokud vám to nevadí.“

„Ale to víte že ne.“

Pak jsem požádal jednoho kolegu z Lambournu, aby mi kufřík vyzvedl a dovezl. Prý rád, pokud na to nezapomene.

Wykehamovi jsem zavolal, až když už jsem předpokládal, že bude doma z večerní obchůzky stájí. Řekl jsem mu, že jeho vítěz se projevil jako vytrvalý a spolehlivý bojovník, že koně princezny si vedli podle očekávání a že jeden z těch dvou neumístěných mne zklamal.

„Dusty říká, že jste to při posledním na té proutěnce dole, při Swinley Bottomu, pěkně zbabral.“

„Ale! Jestli Dusty vidí najeden a půl míle v hustém dešti a sněžení, pak má věru lepší zrak, než by člověk předpokládal.“

„Hm. Jak to tedy bylo?“

„Spadl kuň, co šel před námi, a porazil toho mého. Ale ten náš by stejně nevyhrál, to vám může být útěchou. Byl už unavený a znechucený tím strašným počasím.“

Wykeham souhlasně zabručel. „Je horkokrevný, má rád sluníčko, to je fakt. Kite, zítra běží v hlavním dostihu princezny Inchcape, je ve skvělé formě, přímo z něho lítají jiskry, od minulého týdne, co jste ho naposledy viděl, se neuvěřitelně zlepšil.“

„Inchcape už nežije,“ namítl jsem odevzdaně.

„Cože? Řekl jsem Inchcape? No jistě že ne Inchcape. Jakže se jmenuje ten princeznin kuň?“

„Icefall.“

„Jo. Je to vlastní bratr Iciclea,“ prohlásil oznamovacím tónem.

„Ano.“

„Samořejmě.“ Odkašlal si. Icefall, jasně. Měl by přijít první, Kite, vážně.“

„Přijedete?“ zeptal jsem se. „Myslel jsem, že se tam ukážete už dneska.“

„V tomhle počasí?“ podivil se. „Kdepak. Bude tam Dusty a princezna, to přece stačí.“

„Vám v tomhle týdnu běželo tolik vítězů, a vy jste žádného z nich neviděl.“

„Přece je denně vídám tady, na dvoře a taky na videozáznamech. Poslyšte, řekněte Inchcapeovi, že je nejlepší z nejlepších, a on vám přeskočí i horu.“

„Dobře.“ Inchcape nebo Icefall. Vždyť je to nakonec jedno.

„Výborně, výborně. Dobrou noc, Kite.“

„Dobrou noc, Wykehame.“

Vytočil jsem číslo svého záznamníku a vyslechl, že se mnou chce mluvit Eric Olderjohn z ministerstva vnitra, majitel koně, se kterým jsem vyhrál v Towcesteru pro svého lambournského trenéra. Nechal mi své londýnské číslo. Ihned jsem mu zavolal a zastihl ho jen tak tak, už na odchodu.

„Á, to jste vy, Kite. Předpokládám, že jste v Lambournu?“

„Ne, jsem momentálně v Londýně.“

„Opravdu? To je vynikající! Mám pro vás něco, co vás bude zajímat, ale to až osobně.“ Chvilí uvažoval. „Máte čas dnes večer po deváté?“

„Ano, mám.“

„Výborně. V tom případě se u mne zastavte, určitě se do té doby vrátím.“

Žralok

Vysvětlil mi, jak se k němu dostanu. Bydlel jižně od Sloan Square, málo přes kilometr od mého hotelu. „Mohu vám nabídnout jen kávu a brandy, ano? Teď musím chvátat. Uvidíme se.“

Bez dalších řečí zavěsil. Já pokládal sluchátko zvolna. „Páni!“ ulevil jsem si v duchu. Ve snu mne nenapadlo, že vládní zaměstnanec Eric Olderjohn začne v mé věci skutečně jednat, a ještě ke všemu tak promptně.

Pak jsem jen tak seděl a snažil se vybavit si jména společností, uvedená na konci záznamu rozhovoru s Maynardem, jména obětí Maynardovy dobročinnosti. Videozáznam jsem si neměl kde přehrát, musel jsem se tedy spolehnout jen na svou paměť. Jediné jméno, které se mi vybavilo, bylo Purfleet Electronics, protože jsem kdysi u Purfleetu strávil se svým kamarádem prázdniny u moře.

Na informacích mi sdělili, že firma Purfleet Electronics není uvedena v seznamu. Po delší úvaze jsem došel k tomu, že nejlepší bude poptat se na místě samém.

Ráno se vypravím do Purfleetu, jako jsem se vypravil do Hitchinu.

Další část večera jsem strávil jídlem a telefonováním. V devět jsem se vydal na Sloan Square. Eric Olderjohn už byl doma. Bydlel v úzkém dvoupatrovém domě, postaveném v řadě dalších v době viktoriánské pro chudší měšťany. V současné době tu přebývají zámožní občané, sídlící jinak někde na venkově. Tyto informace mi sdělil Eric Olderjohn, když mne vítal u tmavozeleně natřených domovních dveří a vedl mne dál.

Vešli jsme přímo do obývacího pokoje, táhnoucího se celou hloubkou domu až do dvora, asi čtyři metry. Překvapivě útulná místnost zářila odstíny růžové a světlé zelené, tapety byly reliéfní jako štukování, nařasené saténové závěsy, malé kulaté stolečky s volánky, porcelánové sošky, fotografie ve stříbrných rámečcích, baculatá malá křesílka, na zemi světlé čínské koberce, tlumená světla, na stropě rovněž plastická textilní tapeta, to vše uzavíralo útulnou prostorou jako barevnou umělou jeskyňku.

Můj hostitel sledoval, jak se rozhlížím a pochvalně se usmívám, jako by takovou reakci očekával.

„Krásné,“ řekl jsem.

„Je to dílo mojí dcery.“ „Té, kterou byste bránil proti Flagu?“

„Ano, té. Je to má jediná dcera. Ale posaďte se. Ještě venku prší? Asi byste si dal brandy?“ Jediným krokem byl u stolku se stříbrným táčem s láhvemi a nalil koňak do dvou buclatých skleniček. „Káva je hotová,“ řekl. „Stačí pro ni dojít. Ale posaďte se prosím vás.“ Zmizel ve dveřích ztrácejících se ve vzorované tapetě. Prohlížel jsem si fotografie v rámečcích. Hezká upravená mladá žena, nejspíš jeho dcera. Vrátil se s dalším malým táčem a postavil ho na kulatý stoleček. Zahlédl, co si prohlížím. „To je moje dcera,“ vysvětloval. „Bývá tady jen občas, jinak žije se svou matkou.“ Pokrčil rameny. „Takový je život.“

„To je mi líto.“

„Ale co, tak už to chodí. Dáte si kávu?“ Nalil kávu do dvou malých f hrníčků.

„Sladíte? Vlastně vy jistě nesladíte. Posaďte se prosím. Tady faiáte brandy.“

Byl úhledně oblečený a taky se úhledně, úsporně pohyboval, napadlo mě slovo „elegán“, ale vzápětí jsem je zavrhl. Můj hostitel byl pod vrchní slupkou cílevědomý a schopný, naučil se jednat tak, aby jeho jednání skutečně vedlo k cíli. Posadil jsem se na jedno z křesílek, kávu a brandy u ruky na stolečku. Sedl si taky, pomalu upíjel kávu a prohlížel si mne přes okraj šálku.

„Máte štěstí,“ řekl. „Dnes ráno jsem trošku zasondoval a dozvěděl jsem se, že jistý člověk má obědvat ve mém klubu.“ Na chvíli se odmlčel. Vaše záležitost mne zaujala do té míry, že jsem zavolał jednomu ze svých přátel, který se s tím člověkem dobře zná, a poprosil jsem ho, aby se s ním sešel a snažil se z něj něco dostat. Rozhovor těch dvou byl... dalo by se říci... plodný. Nakonec jsem sám šel za jistým člověkem do kanceláře a následně získal informace, které vám posléze předložím.“

Volil slova velmi pečlivě, to bylo jistě pro zaměstnance státní správy typické. Pohybovali soukolím v tichosti, nenápadně, na nic nešli přímo a nikdy nic přímo neřekli. Nikdy jsem se nedozvěděl, kdo byl ten „jistý člověk“, nejspíš proto, že jsem to skutečně nepotřeboval „Vědět. Vzhledem k tomu, co mi pak můj hostitel ukázal, neměl jsem nač si stěžovat.“

„Mám zde jisté dopisy,“ řekl Eric Olderjohn. „Přesněji řečeno mám fotokopie dopisů. Můžete si je přečíst, ale mám striktní příkaz nedávat je z ruky. A musím je v pondělí vrátit: je vám to... hm... jasné?“ „Zcela.“

„Výborně.“

Beze spěchu dopil kávu a odložil hrníček, pak nadzdvihl volánek u stolku, na kterém byly tácy, sehnul se a vytáhl hnědý kožený plochý kufřík na spisy.

Položil si kufřík na kolena, otevřel zámek a opět se na chvíli zarazil.

„Ty materiály jsou zajímavé,“ řekl zamyšleně.

Mlčky jsem čekal.

Žralok

Pak jako by došel k rozhodnutí, které až do té chvíle odkládal. vytáhl z kufříku jediný list papíru a podal mi ho.

Dopis byl adresovaný ministerskému předsedovi a byl odesláný v září firmou zabývající se exportem drahého porcelánu. Dopis psal předseda správní rady. Psal, že on i ostatní členové správní rady jednomyslně doporučují, aby bylo uděleno mimořádné čestné ohodnocení panu Maynardu Allardeckovi za jeho obětavé, vlastenecké služby našemu průmyslu.

Pan Allardeck údajně přispíchal historickému podniku na pomoc v tísnivé situaci a díky této jeho finanční pomoci se zdařilo zachovat pracovní příležitosti pro dvě stě padesát lidí. Řada z nich byli umělečtí řemeslníci nenahraditelných kvalit, znalí ruční malby a zlatého dekoru porcelánu na špičkové úrovni. Společnost prý nyní vyváží více zboží než kdy v minulosti a hledí s důvěrou do světlé budoucnosti.

Správní rada si dovoluje navrhnout, aby pan Allardeck byl povýšen do šlechtického stavu.

Dočetl jsem a zadíval se přes list na Erika Olderjohna.

„Je taková forma návrhu běžná?“ zeptal jsem se.

„Zcela běžná,“ přikývl. „Většina udělených poct vzniká na základě podobných doporučení adresovaných kanceláři ministerského předsedy. Kdokoli může kohokoli navrhnout na jakoukoli poctu. Jestliže se návrh zdá být oprávněný, pocta je udělena. Pracovníci oddělení pro čestná uznání sestaví seznam osob, jež se zdají být vhodné, a listinu pak předloží ministerskému předsedovi ke schválení.“

„Takže všichni, kdo dostanou nějaké vyznamenání..., jako třeba požárníci, učitelé hudby, poštovní doručovatelé, všichni dostanou medaili díky tomu, že to jejich kamarádi navrhli?“

„Skoro tomu tak je. Většinou tedy podávají návrh zaměstnavatelé, ale někdy také spolupracovníci.“

Vytáhl z kufříku další listinu a podal mi ji. Byl to dopis od exportní firmy, zdůrazňující Maynardovu pomoc významným průmyslovým podnikům. Vedení firmy navrhuje, aby byl pan Allardeck povýšen do šlechtického stavu.

„Předpokládám, že lidé z příslušného oddělení si ověřují pravdivost těchto údajů?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě.“

„Samozřejmě byly pravdivé?“

„Byl jsem o tom ujišťován. Ten jistý člověk, se kterým jsem dnes odpoledne hovořil, mi řekl, že když se stane, že dostanou kvůli jedné osobě několik podobných dopisů a ve všech je stejný návrh na ocenění někoho zcela neznámého, vzniká samozřejmě podezření, že si to ten člověk obíhá, že si u svých přátel ty dopisy objednává. Příslušní pracovníci se na to pisatelů těchto dopisů výslovně tázali, neboť ty si jsou tolik podobné. Zeptali se proto, jestli návrh nevzešel od samého Maynarda. Oba pisatelé to energicky popřeli.“

„Hm. To by snad ale popřeli v každém případě, kdyby jim z Maynardova titulu něco kynulo, že?“

„To je dost troufalá poznámka.“

„Zajisté,“ řekl jsem vesele. „A co ten váš jistý člověk, dal Maynarda na tu listinu, aby z něho byl SIR?“

Přikývl. „Dal ho tam předběžně, s tím, že se to ještě prověří. Pak přišel třetí dopis, zdůrazňující Maynardovu dobročinnost, o které se už vědělo. Pak už to bylo jasné. Maynard Allardeck byl na cestě k tomu, aby se stal rytířem. Už mu byl dokonce napsán a k odeslání připraven dopis, zda by chystanou poctu přijal, který by za normálních okolností už před deseti dny odešel, aby se všechno stihlo do novoročních poct.“

„Dopis by odešel?“

Ušklíbl se. „Přesně tak. Teď už to není považováno za vhodné, následkem těch článků v Daily Flagu a posléze v Towncrieru.“

„Článek Rose Quinceové.“

Tvářil se nechápavě.

„Tak se jmenuje autorka článku z Towncrieru,“ vysvětloval jsem mu.

„Ach tak.“

„To ten váš jistý člověk opravdu bere v úvahu několik odstavců v novinách?“

„Samozřejmě. Tím spíš, že mu ty články někdo doručil červeně orámované až do kanceláře.“

„Ne!“

Eric Olderjohn se zatvářil významně. „Vám to něco říká!“

Vyprávěl jsem mu, jak Bobbyho dodavatelé nacházeli výtisky Flagu před svým prahem se stejně zarámovanými odstavci.

„Tak to vidíte,“ řekl. „Někdo si skutečně dal práci, aby mu to zmařil. Nic nebylo ponecháno náhodě.“

Žralok

„Vy jste se předtím zmínil o třetím dopisu..., o tom rozhodujícím...“
Znovu nahlédl do kufříku a vytáhl třetí list papíru. „Možná budete překvapený,“ řekl.

Třetí dopis nebyl od žádného podniku, ale od dobročinné organizace, kterou podporovala celá řada lidí, jejichž jména zabírala polovinu stránky. Organizace podporovala pozůstalé po státních zaměstnancích, když se ocitli v nouzi. Vdovy, děti, osoby přestárlé či nemocné.

„Co je státní zaměstnanec?“

„Každý, kdo pracuje ve státní správě, od shora až dolů.“

V dopise psali, že Maynard Allardeck již několik let vynakládá neúnavnou péči, aby usnadnil život celé řadě osob, které se ocitly nezaviněně v nouzi. Nešetřil vlastními finančními prostředky ani časem, postiženým rodinám se věnoval s obdivuhodným a mimořádným porozuměním a lidskostí. Zmíněná dobročinná společnost by považovala za velkou poctu všem přispěvatelům, kdyby pilíř organizace, obětavý člověk, zvolený všemi jednohlasně za příštího předsedu, byl povýšen do šlechtického stavu. Úřad předsedy má jmenovaný převzít dne prvního prosince t. r. Dopis podepsali čtyři členové výboru organizace: odstupující předseda, vedoucí výkonného výboru a dva starší patroni. Po přečtení čtvrtého podpisu jsem s úžasem zvedl hlavu.

„Tak co?“ Eric Olderjohn ze mne nespouštěl oči.

„Je to podivné,“ řekl jsem hluše.

Natáhl se pro dopisy a já mu je vrátil. Pečlivě je uložil do kufříku a zamkl. V hlavě jsem měl pěkný zmatek. Nejruznější „základní předpoklady“ se hroutily jako domek z karet.

Chtěl jsem znát odpověď na dvě otázky: Odpovídá pravdě, že Maynard Allardeck byl navržen na povýšení do šlechtického stavu? Jestli ano, kdo o tom může vědět?

Věděli o tom ti, kdo ho na povýšení navrhli.

Dopis od dobročinné organizace, datovaný 1. října, podepsal lord vaughnley.

16

„Čím to, že vám ten jistý člověk dovolil, abyste mi ty dopisy ukázal?“

„Právě!“ Eric Olderjohn přiložil k sobě konečky prstů tak, že jeho sepjaté ruce tvořily stříšku. „Co si myslíte vy?“

„Já si myslím, že on si myslí, že prohrábnu nějakou tu špinavou kaluž a vytáhnu z ní špinavé odpovědi, takže se tím nebude muset zabývat sám.“

Eric Olderjohn si přestal prohlížet své ruce a zadíval se na mne. „Asi tomu tak bude,“ řekl. „Chtěl by si být jistý, že Maynard Allardeck není jen obětí nenávistného spiknutí, nechce mu ukřivdit, byl by ho ochoten dát znovu na seznam v létě.“

„Chce důkazy?“

„Byl byste je schopen opatřit?“

„Věřím že ano.“

„Co vlastně chcete dělat, až skončíte dostihovou kariéru?“ zeptal se se suchým humorem.

„Nejspíš skočím z mostu.“

Vstal jsem a on taky. Upřímně jsem mu poděkoval za vynaloženou námahu. Řekl, že ode mne očekává, že mu s jeho koněm zase přijdu první, a já odpověděl, že pro to udělám, co bude v mých silách. Pak jsem se ještě jednou naposledy rozhlédl po jeho puvabném pokoji, a vydal se zpět do hotelu.

Tak lord vaughnley...

Prvního října doporučil, aby byl Maynard povýšen do šlechtického stavu. Koncem téhož měsíce nebo začátkem listopadu se na Bobbyho telefonním vedení objevilo odposlouchávací zařízení.

Odposlouchávací zařízení instaloval Jay Erskine. Ten taky odposlouchával a na základě toho, co vyslechl, napsal články do Flagu.

Jay Erskine svého času pracoval pro redakci Towncrieru jako soudní zpravodaj, tedy pro lorda vaughnleye.

Pokud to ale byl opravdu lord vaughnley, kdo na Maynarda poštlal Flag, proč se Nestor Pollgate choval tak agresivně?

Protože se mu nechtělo platit odškodné, nebo proto, že se mu nechtělo veřejně přiznat, že jeho noviny pochybily?

Možná.

Honilo se mi to v hlavě pořád kolem dokola, a vždycky jsem dospěl k téže nečekané otázce: byl lord vaughnley opravdu iniciátorem útoku na Allardecky?

Pakliže ano, proč?

Ze svého pokoje v hotelu jsem vytočil domácí číslo Rose Quinceové. Měl jsem opět štěstí. Právě vešla do dveří.

„Jestli má Bill něco společného s péčí o rodiny státních zaměstnanců? To jistě, je v celé řadě dobročinných spolků. Dělá všechno možné. Prý aby si udržel

kontakty.“

„Hm. Ten článek, co jste napsala o Maynardu Allardeckovi, nebyl to náhodou jeho nápad?“

„Čí nápad? Billa? Jo, samozřejmě. Položil mi ty výstřižky z Flagu na stůl, že prý mi to bude sedět. Znáám ho sice odedávna, ale šéf je šéf, když řekne, že se má něco napsat, tak se to napíše. Martin, náš velký bílý náčelník a šéfredaktor, je s ním vždycky zajedno.“

„Poslyšte, a jak jste vůbec přišla k tomu televiznímu interview? Vy jste to viděla, když to vysílali?“

„To nemyslíte vážně! Samozřejmě že ne.“ Odmlčela se. „Bill mi poradil, ať se obrátím na televizi a požádám je, aby mi to promítli.“

„Což jste udělala.“

„Jistě. Poslouchejte, o co vám vlastně jde? Bill mi často přihrává náměty, na tom přece není nic divného.“

„Ovšem že ne. Spěte sladce, Rose.“

„Vy taky.“

Spal jsem sladce a dlouho. Ráno jsem vzal videokameru a vydal se rovinou na sever od ústí Temže do Purfleetu. Už nelilo a nebe bylo bílé, jako umyté.

Vysoko nad bahnem po odlivu kroužili rackové.

Ptal jsem se kdekoho. Na poště, v obchodech, všude možně, až jsem konečně našel člověka, který nejenže věděl o existenci Purfleet Electronics, ale dokonce znal člověka, který tam kdysi pracoval.

„Nejlíp uděláte,“ řekl ten člověk, „když si zajdete za Georgem Tarkerem, tomu firma patřila.“

Vyslechl jsem další pokyny od ochotných domorodců, až jsem konečně zastavil před zchátralou dřevěnou loděnicí, ozdobenou nabádacím nápisem George Tarker spraví vše.

Vystoupil jsem z vozu a vydal se po prašné cestě samá díra ke vchodu. Tam jsem zjistil, že tabule s nápisem se původně skládala ze dvou dílů. Spodní díl spadl a stál opřený o prkennou stěnu. Bylo na něm: na lodním zařízení.

Dostal jsem nepříjemný pocit, že jsem na špatné adrese. Otevřel jsem nicméně vrzející dveře a vstoupil do kanceláře, která co do nepořádku snad neměla na světě konkurenci. Všude kam oko pohlédlo, na každé polici se povalovaly blíž neurčitelné věkovité kovové součástky, zdi pokrývaly prastaré kalendáře, plakáty, vyhlášky a pokyny, to vše přibité ke stěně hřebíky (nikoli napínáčky). Ve starém prosezeném křesle seděl starší vousatý člověk, nohy na psacím stole, četl noviny a něco pil z hrnku. Na nepořádek nedbal.

„Pan Tarker?“ oslovil jsem ho.

„To jsem já.“ Odložil noviny a přísně si mne obhlédl přes špičky svých bot. „Co potřebujete spravit?“ Zhlédl moji tašku s kamerou. „Nesete kus lodí?“

„Obávám se, že jsem na špatné adrese. Hledám totiž pana George Tarkera, kdysi majitele firmy Purfleet Electronics.“

Zvolna sundal nohy z psacího stolu a odložil na stůl hrnek. Viděl jsem, že je skutečně starý, a to jak únavou životem, tak věkem, bylo to znát na jeho svěšených ramenou, smutných očích, i na tom obecném neladu, který ho obklopoval.

„George Tarker byl můj syn,“ řekl.

Byl...

„To je mi líto.“

„Tak chcete, abych vám něco spravil, nebo nechcete?“

„Nechci. Chci si s vámi povídat o Maynardu Allardeckovi.“ Hubené tváře se mu ještě víc propadly a oči jako by ustoupily do tmavých důlků. Měl prořídle, rozčuchané šedé vlasy a pod krátkým vousem hubený krk s napjatými šlachami v nezapnuté košili bez kravaty. Začal se trást.

„Nechtěl jsem vás rozrušit,“ omlouval jsem se. Nechtěl, ale už se stalo.

„Natáčím film o tom, kolika lidem Maynard Allardeck zkazil život. Tak jsem doufal..., myslel jsem..., že byste mi mohl trochu pomoci.“ Nejistě jsem mávl.

„Vím, že vám o to nejde, ale dal bych vám honorář.“

Mlčel a díval se skrze mne do prázdna, asi do minulosti, do zašlých časů na události dávno ztracené, a nedokázal tíži těch vzpomínek unést. Tvář měl tak zrůzněnou, že jsem vskutku litoval, že jsem za ním přišel.

„Zničí ho ten váš film?“ zeptal se.

„V určitém směru ano.“

„Zaslouží si, aby se smažil v pekle.“

Vytáhl jsem videokameru z tašky, opřel ji o hromadu nějakého harampádí a začal snímat. Po několika otázkách se rozpovídal. Stará známá historie. Maynard přispíchal s úsměvem na pomoc, když se firma po větších investicích ocitla v nesnázích. Půjčil potřebnou částku při velmi nízkém úroku, aby pak v nejhorším možném okamžiku požadoval vrácení půjčky. Firmu koupil a George Tarkera vyhodil.

Žralok

Podnik vybrakoval, prodal a zaměstnance odkázal na podporu v nezaměstnanosti. „Byl náramně milý,“ vyprávěl Tarker. „Náramně milý, fakt, důsledně, jako všichni podvodníci, až do konce. Přátelský, plný porozumění. Jo. Pak zmizel a s ním zmizelo všechno. Všechno. Podnik mého syna. Kluk začal od píky, když mu bylo osmnáct, a dělal jako blázen... Po dvaceti třech letech začal podnik rozšiřovat rychleji, než měl.“

Oči v hubené tváři hleděly bez naděje do kamery, v koutcích očí se leskly slzy. „Můj syn George..., moje jediný dítě..., moc si to bral, dával si vinu..., že jeho lidi přišli o práci. Začal pít. On se v elektrárně opravdu vyznal.“ Slzy přetekly a koulely se po vpadlých tvářích do vousů. „Můj syn se sám odpravil elektrikou...“

Přestal mluvit tak náhle, jako náhle přestalo bít srdce jeho syna. Bylo to k nesnesení. Jak já litoval, že jsem tam vůbec chodil! Přestal jsem natáčet, vstal jsem a marně hledal slova omluvy za svůj vpád do jeho klidu.

Hřbetem ruky si setřel slzy z očí. „Nedávno to byly dva roky,“ řekl. „Byl to dobrý člověk, můj syn George. Ten Allardeck... ho zničil.“

Nabídl jsem mu stejnou částku jako předtím Perrysideovým. Položil jsem peníze před něj na stůl. Díval se chvíli na tu malou hromádku bankovek, pak peníze odsunul ke mně.

„Já to nedělám pro peníze. Vezměte si to. Já vám to vyprávěl za George.“ váhal jsem.

„Jen si to vezměte, já to nechci. To by nebylo správný. Kdybyste si ale pořídil loď, tak choďte s opravama ke mně.“

„Dobře.“

Přikývl a díval se, jak si peníze беру.

„Udělejte ten film co nejlíp. Kvůli Georgeovi.“

Když jsem odcházel, ještě tam stál a s bolestí hleděl do minulých let.

Cestou do Ascotu jsem zachoval stejná bezpečnostní opatření jako včera. Auto jsem nechal na parkovišti ve městě a na závodě jsem šel z opačné strany, než kde bylo parkoviště pro jezdce. Nikdo si mne nijak nevšímal, s výjimkou hlídače u vchodu. Ten mě zdravil jako obvykle.

Ze šesti dostihů mě čekaly jízdy v pěti. Dvakrát jsem jel pro princeznu, dvakrát pro jiné wykehamovy majitele, jednou pro svého lambournského trenéra. Wykehama prý přepadla krutá migréna, takže musel zůstat doma a dostihy bude sledovat v televizi. Dusty tvrdil, že Icefall poletí jako raketa a že si na něj vsadili všichni stájníci celý plat. Dusty se ke mně jako vždy choval se zvláštní kombinací respektu a nadřazenosti. Tuhle směs jsem už dávno rozluštil: já, Kit, sice po stáji úspěšně vítězím, ale připravenost koní je práce stájníků a je na mně, abych si to dobře pamatoval. Spolupracovali jsme s Dustym už deset let a panovalo mezi námi příměří založené na nezbytnosti vzájemné spolupráce. Přátelství nezbytné nebylo, taky jsme se o ně nesnažili ani jeden, ani druhý. Požádal mě, abych princeznu a dalším majitelům vyřídil wykehamovy omluvy. Jistěže vyřídím.

Jel jsem jednoho z wykehamových koní v prvním dostihu bez velkého úspěchu, ve druhém dostihu jsme přišli třetí pro lambournského trenéra. Ve třetím dostihu jsem jel Icefalla pro princeznu. Stála s Danielou v padoku, po dobrém obědě růžolící a s jiskřivými očima. Šel jsem obě dámy pozdravit.

„Wykeham se moc omlouvá.“

„Chudák!“ Princezna věřila jeho migrénám asi jako já, ale soucit aspoň předstírala. „Neměli bychom mu pro útěchu naservírovat vítězství?“

„Obávám se, že s tím počítá.“

Dívali jsme se, jak Icefall obchází padok, bělouš s mohutnými svaly skrytými pod příkrývkou, statnější než jeho bratr Icicle.

„Jezdil jsem s ním práci minulý týden, ale wykeham tvrdí, že se od té doby ještě zlepšil. Takže snad máme naději.“

„A při jakém kursu! To člověku dělá dobře,“ usmála se princezna.

Zadávali jsme se na sebe. Oba jsme věděli, že s mírou nadějí stoupá míra odpovědnosti a napětí. Když jsem se chystal do sedla, poznamenala: „Hleďte to především absolvovat ve zdraví.“

Šestiletý Icefall byl jako proutěnkář ve své vrcholné formě, měl za sebou pěknou řadu úspěchů a o jeho šancích v onen den se hodně psalo. Startoval ve štědře dotovaném dostihu na dvě míle proutěnek, ve kterém běželo jen šest koní. To se stává často, je-li dostih hodně dotovaný, běží koní málo. Icefall měl daleko největší handicap, ostatní koně byli naopak na dolní hranici. Střední handicapová třída nestartovala, trenéři považovali za rozumnější poslat koně do nenáročnější souťaže.

Icefall byl neobyčejně ochotný partner, byl stejně ochotný jako jeho vlastní bratr Icicle, a k tomu měl vydatnou dávku odvahy. Jediným kamenem úrazu byla

Žralok

hmotnost, kterou mu předepisovali nést, o dvacet liber víc, než nesli ostatní. Wykeham nebyl nikdy rád, když jeho koně běželi v čele a několikrát se mne snažil přesvědčit, abych s Icefallem nechodil dopředu předčasně. Jenže Icefall běžel na špici nejradši a vždycky mi to dal najevo hned u startu. Přestože nesl tak velkou zátěž, jakmile startovní pásky vzlétly, už byl vpředu a udával tempo. Už jako kluk jsem se od amerických žokejů naučil odhadovat v dostihu časy na jednotlivých úsecích dráhy, takže jsem věděl, jakým tempem jít, abych koně dovedl do cíle v jeho optimálním časovém limitu pro tu kterou délku dráhy. Věděl jsem, že Icefallův čas na dvě míle v Ascotu při přibližně stejném zatížení a obdobně těžké půdě jsou tři minuty čtyřicet osm vteřin. Jel jsem tedy od startu přesně na tenhle čas, víceméně stejnou, neměnnou rychlostí až do cíle. Po dostihu mi řekli, že se divákům zdálo, že jsme vyrazili příliš rychle a že nás ti s malým zatížením určitě doženou. Jenže já si v knize formy vyhledal příslušné časy i u ostatních koní, takže mi bylo jasné, že žádný z nich na nás nemá.

Stačilo, aby Icefall šel na všechny proutěnky správně, což taky šel, a nad každou mi ve vzduchu dával najevo svoji radost ze života. Ti s menší zátěží se k nám vůbec ani nepřiblížili. Ve vytrvalém, neúnavném tempu jsme zůstali vpředu a přišli první o osm délek. Pravda, to znamenalo, že příště Icefall ponese ještě víc.

Ale co, říkal jsem si a poplácával koně pochvalně po šíji, možná že jsme neměli zvítězit s takovou převahou, ale hlavní je přítomnost, a se zátěží, jakou nesl, jsem si stejně nemohl dovolit riskovat taktizováním pro budoucnost.

Princezna se smála, celá zardělá potěšením, a já měl o to větší radost. Vítězit pro mrzuté a nevrle majitele není nikdy tak sladké.

„Mojí přátelé předtím tvrdili, že jste se zbláznil, když koně s takovou zátěží ženete dopředu už od startu, zvlášť po tom všerejšším dešti. Litovali mne a vás prohlašovali za šílence.“

Usmál jsem se na ni a rozepnul přezky u sedla. „Když skáče, jako skákal dnes, zvládne to i při těžké půdě za tři minuty čtyřicet osm vteřin. A tak jsme taky asi nějak přišli.“

Užasle se na mne podívala. „Vy jste to měl od začátku v plánu! Vy jste se od začátku chystal jít dopředu hned a takovým tempem! A mně jste to neřekl. Nečekala jsem, že vyrazíte takovou rychlostí, přestože vím, že Icefall rád běhá na špici.“

„Kdyby některou proutěnku zbabral, vypadal bych jako pěkný pitomec.“ Znovu a znovu jsem poplácával šedou šíji. „Kdepak, tohle je rozený závodník. Je to skutečně skvělý kůň, radost ho jet. Má široké srdce, soutěží rád, baví ho to.“

„Mluvíte o koních jako o lidech,“ ozvala se za námi Daniela. „Jistě, oni jsou ne sice lidé, ale osobnosti, individuality, a každý kůň je jiný.“

Vzal jsem sedlo, šel si sednout na váhu, převlékl se do dalšího dresu a šel se znovu zvážit na další dostih. Pak jsem si přes nový dres natáhl princezniny barvy a dostavil se prostovlasý, jak se sluší, k předávání cen.

Mezi patrony dostihu u stolu s trofejemi stál taky lord Vaughnley. Jak jsem se objevil, hned mi šel naproti.

„Příteli, to byl ale dostih! Přiznávám se s omluvou, že jsem si zprvu myslel, že vám nejspíš přskočilo. Přijdete doufám potom za námi nahoru, do naší lóže, jak jsme se domluvili?“ Pro mne byl záhada. Usmíval se na mne, šedé oči vlídné a přátelské, bez sebemenší stopy falše.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Přijdu rád, děkuju. Přijdu po pátém, až budu |mít pro dnešek odježděno, jestli se vám to tak hodí?“

Vtom se po jeho boku objevila lady Vaughnleyová a taky mne upřímně zvala:

„Přijďte prosím, uděláte nám opravdu radost.“

Princezna náš hovor zaslechla a řekla oznamovacím tónem: „Pak se zastavte u mne.“ Považovala za samozřejmé, že přijdu. Ještě dodala:

Jestlipak vůbec víte, jaký měl Icefall čas?“

„Ne, to nevím.“

„Tři minuty čtyřicet devět vteřin,“ řekla a oči se jí smály.

„Takže jsme se o vteřinu zpozdili.“ „Ano. Příště musíte jet rychleji.“

Lady Vaughnleyová se na ni s úžasem podívala: „Jak můžete...“ začala mne bránit. Pak pochopila, že to byl žert. „Ach tak. Já si v první chvíli myslela...“

Princezna ji přátelsky pohládila po rameni. Zadíval jsem se na Danielu, stojící na opačném konci místnosti za zeleně potaženým stolem v družném hovoru s jedním z patronů, jako by oslavy vítězství pro ni byly běžné. Ohlédla se, viděla, že se na ni dívám, a já v tu chvíli, kdy se naše pohledy střetly, cítil, jak mi běží mráz po zádech, jako elektrina. Je krásná, říkal jsem si, chtěl bych s ní spát. Najednou ustala v hovoru, na dálku se mi zdálo, že uprostřed věty.

Žralok

Její společník se jí na něco opakovaně ptal. Podívala se na něho, pak znovu na mne, pak jako by se vzpomatovala a soustředila, znovu začala se svým společníkem hovořit.

Já se zahleděl na trofeje rozložené po stole. Báł jsem se, aby na mě nebylo vidět, jak mi je. Musel jsem zvládnout ještě dva dostihy a spoustu povinné konverzace, než budu mít šanci být s ní aspoň chvíli tak, abychom se jeden druhému mohli věnovat. Vzpomínka na její políbení mi nijak nepomohla.

Ceny byly předány, princezna se s ostatními vytratila, já šel svléknout její barvy a zajel jsem pro Wykehama dalšího vítěze. Tentokrát ale pracně, jen taktak, o krk, vyjížděl jsem koně, jak se dalo, lokty ven, bez elegance, skoro jsem ho do cíle strčil, tiskl jsem ho tak, že ze sebe vydal i to, co v něm nebylo.

„Zatraceně, teda sakra!“ ulevoval si jeho majitel při odsedlávání. „Řeknu vám, vás bych na hřbetě mít nechtěl.“ Bylo ale vidět, že se raduje. Sussexský farmář, rozložitý, přímočarý, obklopený rozjařenými, hovornými přáteli. „Tedy mladíku, vy jste hotovej čert, to teda jste. Tvrděj jako ze železa. Ten kůň si bude sakra dlouho pamatovat, že jel dostih. A jakej. To je fakt.“

„Pane Davisi, však on to vydrží, je taky tvrdý, on by ani o měkké zacházení nestál. Řekl bych, že jaký pán..., že, pane Davisi?“

Hlasitě se rozesmál a plácl mě do zad. Šel jsem pak znovu na váhu a znovu jsem se převlékl do princezniných barev do pátého dostihu.

Jel jsem Alleghenu, jednu ze dvou princezniných klisen (Bernina byla starší). Jinak princezna vlastnila převážně hřebce a valachy, měla je radši, nejspíš že sama byla tak velice ženská. Alleghena nebyla tak temperamentní jako Bernina. Byla ochotná, přátelská a spolehlivá, běhala docela dobře, ale bez jiskry. Pokoušel jsem se naznačit Wykehamovi, aby princezně poradil klisnu prodat, ale marně. Tvrdil, že princezna Casilia moc dobře ví, co chce.

Allegheninino umístění jako druhá, třetí, čtvrtá, pátá, šestá a kdoví-kolikátá princeznu nikdy nezarmoutilo. Vůbec netrvala na tom, aby všechny její „děti“ byly hvězdy.

Vyrazili jsme s Alleghenou v pohodě a přátelství, nicméně všechny moje snahy dodat jí elán vyzněly naprázdno. Na rovinku jsme při prvním okruhu šli na čtvrté pozici. Šla dobře i na další, celkem snadnou překážku, šla bezchybně, správně odskočila i přistála a ve správném rytmu pokračovala...

Pak ji náhle zničehonic zradila šlacha na levé přední. Po třech krocích začala kulhat a bylo po rytmu. Jako když člověk najednou jede s jedním kolem prázdným. Zadržel jsem ji, seskočil a několik kroků jsem ji vedl, abych viděl, jestli nemá nic zlomeného.

Ne, zdálo se, že to je jen šlacha, ulevilo se mi. Jistě, bylo to zlé, ale nebyl to ortel smrti. Kdykoli se stane, že je třeba poraněného koně zastřelit, všichni jsme nešťastní. Wykeham mrtvého koně několikrát oplakával a princezna teprve. Já ostatně taky. Těžko se tomu ubránit.

Přišel veterinář, klisnu prohlédl a prohlásil, že může jít krokem. Tak jsem ji vedl zpět k tribunám. Skláněla hlavu až k zemi, kdykoli stoupala na poraněnou nohu. Princezna s Danielou přišly k odsedlání ustarané a Dusty je ubezpečoval, že „šéf určitě hned pošle pro svého veterináře. „Co si o tom myslíte vy?“

zeptala se mne princezna nešťastně.

„Těžko říct.“

„Ale však vy byste věděl co říci. Ven s tím.“

„Obávám se, že tak nejmíň celou jednu sezónu nemůže na závodisti. Do budoucnosti má naděje minimální.“

Povzdechla si. „Asi máte pravdu.“

„Ale mohla byste ji nechat trochu pospravit a prodat ji do chovu, má dobrý původ. Na jaře už by mohla být zapuštěná.“

Princezna se rázem trochu rozveselila. „Vážně? Totiž, já ji mám opravdu ráda.“

„To já dobře vím.“

„Začínám tušit, co vlastně na těch vašich dostizích je,“ řekla Daniela.

Moje sousedka i můj lambournský kolega se skutečně osvědčili a společnými silami mi doručili kufr s věcmi, takže jsem se do soukromé lóže lorda Vaughnleyho dostavil v lepším převleku. Náhodou jsem se strefil do přestávky mezi dvěma dostihy, kdy se na závodisti všechno mele jako v úle, lidé se chodí dívat na koně nebo si jdou vsadit, a sem nahoru se zatím ještě nikdo nevrátil, aby se díval na poslední dostih.

Byl tu pouze jediný člověk. Stál neklidně u stolu, na kterém bylo všechno připravené k občerstvení, a přešlapoval z nohy na nohu. Ke svému překvapení jsem zjistil, že to je Hugh, syn lorda Vaughnleyho.

„Dobré odpoledne..., vidím, že tu nikdo není..., zastavím se později,“ řekl jsem.

„Nechoďte pryč!“

Jeho hlas zněl velmi naléhavě. Zvláštní. Podíval jsem se na něj a vybavila se mi rodinná neshoda, tak zřetelně na Vaughnleyových patrná předchozí sobotu. V mladé, jindy veselé tváři jsem našel jen neklid a strach. Byl podstatně stíhlejší než jeho otec, postavou spíš po matce, měl hezké pravidelné rysy, odzbrojující dolíčky ve tvářích a nerozhodná ústa nezralého mládence. Mohlo mu být asi dvacet. Určitě ne víc.

„Já... totiž..., nechoďte pryč, prosím. Já se přiznám, že bych byl rád, aby tu někdo byl, až naši přijdou.“

„Ano?“

„Totiž... oni nevědí, že tu jsem. Chci říct..., táta třeba bude zuřit, ale to by těžko mohl před lidmi, cizími lidmi, nemyslíte? Proto jsem přišel sem, na závodistiště. Tedy já vím, vy nejste cizí, ale vy jistě víte, jak to myslím.“

„Vaše maminka bude určitě ráda, až vás tu uvidí.“

Polkl nasucho. „Já, mně vážně hrozně vadí, když to s nimi mám rozházený. Já to nesnáším. Víte, ono je to tak, že mě táta před měsícem vyhodil. Že musím zatím bydlet u Saula Bradleyho, jenže já to už nevydržím, já chci domů.“

„Vyhodil vás?“ zeptal jsem se překvapeně. Taký jsem byl překvapený. „Mně se vždycky zdálo, že jste taková hezká rodina. Třeba si váš otec myslí, že byste se měl postavit na vlastní nohy, ne? Není v tom tohle?“

„Vůbec ne, ani trochu, kéž by to tak bylo. Já něco provedl..., nečekal jsem, že ho to tolik rozběsí..., opravdu ne.“

Nechtěl jsem vědět, co provedl, měl jsem svých starostí dost.

„Drogy, co?“ zeptal jsem se bez soucitu.

„Jak?“

„Nejspíš jste fetoval, ne?“

Ihned jsem na něm viděl že ne. Vůbec nechápal, o čem to mluvím.

„Totiž,“ pokračoval nešťastně, „když on s ním táta tolik nadělal, jako že je ohromný. Fakt. Já vážně věřil, že ho bere, že...“

„Koho?“

Zadíval se za mne a neodpověděl. Tvářil se vyděšeně a krajně nesvůj.

Ohlédl jsem se. Po ochozu přicházeli lord a lady Vaughnleyovi a blížili se k nám. Viděl jsem velmi dobře, jak se oba zatvářili, když zahlédli svého syna. Lady Vaughnleyová se upřímně, radostně usmála.

Lord Vaughnley se zadíval na syna, pak na mne, a nedal najevo ani shovívavost a odpuštění, ani lhostejnost, ani zlobu.

Lord Vaughnley se lekl, lord Vaughnley se viditelně zděsil.

17

Rychle se snažil vzpamatovat. Lady Vaughnleyová syna objala a přitiskla k sobě, zatímco její manžel s kamenným výrazem v tváři nesouhlasně přihlížel. Ostatní hosté se vraceli ve výborné náladě.) Hugh měl pravdu aspoň do té míry, že se do něj otec před společnostmi nepustil.

Lord Vaughnley se naopak soustředil na mne. Staral se, abych dostal čaj, a hlavně abych už neměl příležitost hovořit s jeho synem, Očividně si neuvědomoval, že jeho prvotní reakce i další chování mi vyžradily mnohem víc, než chtěl.

„Tak už to tu máme,“ řekl bodře, když mi číšnice podávala plný šálek. „Mléko? Cukr? Ne? A co klisna princezny Casilie, je v pořádku? Je to vždycky zarmucující, když koně něco takového při dostihu potká. Nedal byste si sendvič?“ Řekl jsem mu, že klisna už nikdy dostih nepoběží a já že děkuju, sendvič si nedám.

„Hugh vás otravoval svými záležitostmi, že?“

„Ani ne.“

„Co vám navykládal?“

Zadíval jsem se mu do očí. Vlídny klid v nich už nebyl, spíš ostražitost.

„Nic, jen mi řekl, že se s vámi nepohodl a že by se s vámi zase rád domluvil.“

„Hm.“ Tvářil se nesmiřitelně a rty měl pevně stisknuté. „Neotravoval vás, opravdu?“

„Vůbec ne.“

„Tak to je dobře. To je dobře. Teď byste asi rád zašel za princeznou Casilií, že? Ukažte, dejte mi ten šálek, postarám se o to. Byl jste hodný, že jste za námi přišel. Opravdu. Ale teď vás už nebudu zdržovat, nesmíte nechat princeznu čekat. Jen hezky běžte.“

Nemohl jsem se tam už zdržet, bylo by to nezdvořilé, a nezdvořilost jsem si v dané situaci nemohl dovolit, k ničemu dobrému by to nevedlo. Poslušně jsem tedy odešel do hustě zalidněné princezny lóže, vypil další šálek čaje, odepřel si další sendvič a snažil se nedívat příliš často na Danielu.

„Vy jste duchem nepřítomný,“ konstatovala princezna. „Jako byste tady ani

nebyl.“

„Tak..., přemýšlel jsem o lordu Vaughnleyovi, právě jsem od něho přišel.“

„To je opravdu milý člověk.“

„Hm.“

„Jaké máte s Danielou na dnes večer plány?“

Rozhodl jsem se nemyslet na to, jaké plány by mi byly nejmilejší. Občas se mi dařilo číst princezně myšlenky, což znamenalo, že ona umí číst mé, aspoň někdy.

„Asi se půjdeme projít, potom na večeři a pak ji zavezu domů.“

Pohladila mne po rameni a pak mne zavedla mezi své hosty, abych se s nimi bavil. Většinu jsem znal. Pomalu jsem se propracoval k Daniele a cestou kolem sebe trousil zdvořilostní fráze jako konfety.

„Nazdar,“ pozdravila mne. „Tak jak to uděláme? Mám jet do Londýna s tetou, nebo jak?“

„Pojedeme spolu, pokud proti tomu nic nemáte.“

„Dobře.“

Pak jsme šli se všemi ostatními na ochoz a dívali se na poslední, šestý dostih. Nakonec jsme se způsobně rozloučili s princeznou a odešli jsme.

„Kam jdeme?“ zeptala se Daniela.

„Jdeme se projít, něčeho se napít a taky najíst. Nejdřív ze všeho ale jdeme pěšky do města, protože jsem tam na parkovišti nechal auto, aby do mne zase zbytečně nepíchali.“

„Vy jste ale číslo!“

Vyzvedl jsem si v šatně kufřík a pak jsem s Danielou prošel vedlejšími tribunami k východu na opačném konci závodiště, než kde je parkoviště pro vozy jezdců. Odtamtud jsme bez úhony došli k mému půjčenému autu.

„Mé vlastně ani ve snu nenapadlo, že by se něco takového mohlo opakovat,“ řekla Daniela.

„Kdyby se to opakovalo, nebyla by po ruce žádná princezna, aby mne vysvobodila.“

„Vy si vážně myslíte, že by na vás zase mohli někde číhat?“

„Já ještě pořád mám u sebe to, o co jim jde.“

Já jsem nejen zatahal tygra za ocas, já ho zatahal i za fousy, pomyslel jsem si.

„Radši si dávám pozor, aby nevěděli, kde mne mají hledat, a tiše doufám, že se mi to daří.“

„Jak dlouho chcete takhle existovat?“

„Právě. Poslyšte, Joe asi o víkendech nepracuje, viďte?“

„Ne. Nastupuje se mnou až v pondělí na noční. O víkendech neděláme. Má to něco společného s tím, jak dlouho budete v té situaci, v jaké jste?“

„Řekl bych že tak do středy, do čtvrtka.“

„Já vám vůbec nerozumím.“

„Protože si něčím nejsem jistý.“ Nastoupili jsme do auta a já nastartoval.

„Připadám si trochu jako žonglér, jako kdybych vyhodil do výšky půl tuctu kuželek a všechny by mi mohly spadnout na hlavu.“

„Mohly by vás pohřbít.“

„Doufám že ne.“

Jel jsem do Henley na plný plyn. Pak jsem se zastavil u telefonní budky a snažil se dovolat Rose Quinceové. Nebrala to, ale ozval se mi její záznamník. Řekl jsem, že ještě zavolám.

V Henley vesele svítily stovky světél. Bylo sobotní odpoledne a v obchodech bylo rušno. Našli jsme si místo kde zaparkovat, a pak jsme se pomalu proplétali davem nakupujících.

„Kam vlastně jdeme?“ zeptala se.

„Koupit vám dárek.“

„Jaký dárek?“

„Cokoli, co byste ráda.“

Zůstala stát. „Vy jste se zbláznil!“

„Vůbec ne.“ Právě jsme míjeli obchod sportovními potřebami. „Co takhle raketu?“

„Nehraju tenis.“

Ukázal jsem na vedlejší obchod. „Nebo piano?“

„Nehraju na piano.“

„A co...,“ ukázal jsem na květinářství, „orchidej?“

„Těm to sluší tam, kde jsou, ke mně se nehodí.“

„Nebo tamhleta starožitná židlička?“

Rozesmála se, z očí jen veselé škvírky. „Teď mi řekněte vy, co máte rád, a o co tolik nestojíte.“

„Dobře.“

Procházeli jsme pak kolem výloh, prohlíželi si všechno možné a říkali si, co se nám líbí. Prý se jí líbí modrá, růžová, ale ne žlutá.

Měla ráda předměty s motivy květin a ptáků, nelíbily se jí geometrické vzory,

Žralok

měla ráda košíky, tyrkysy, hrozny bez zrníček a knížky o Leonardovi da Vinci. Pro mne prý by vybrala něco jednoduchého. A jestli jí opravdu chci dát dárek, musím taky přijmout dárek od ní.

„Tak tedy dobře,“ řekl jsem. „Dejme si na to dvacet minut. Sejdeme se u auta. Tady máte klíčky pro případ, že byste tam byla první.“

„Ale ne abyste kupoval něco drahého, jinak nehraju!“

„Dobře.“

Když jsem se vrátil se svým balíčkem, už seděla v autě a usmívala se.

„Jste diskvalifikovaný,“ řekla. „Trvalo vám to půl hodiny.“

„Už se stalo.“

Nasedl jsem do auta vedle ní. Oba jsme se dívali na balíček toho druhého. Můj dárek pro ni, zabalený v hnědém papíru, její pro mne, plošší, v papírovém sáčku s držátky.

„Hádejte!“

Snažil jsem se, ale nic. S politováním jsem se přiznal, že opravdu nevím. Dívala se na balíček, který jsem držel v klíně. „Tři knížky? Tři tabulky čokolády? Čert v krabíčce?“

„Samá voda.“

Vyměnili jsme si balíčky a oba jsme je rozbalovali. „Tohle je zábavnější než Vánoce,“ řekla. „Vlastně vy máte o Vánocích svátek, jste Christmas.“

Christmas..., to se mi líbí.“

S americkým přízvukem ta slova zněla hezky. Otevřel jsem papírový sáček a hned mi bylo jasné, že se během naší procházky po městě o mně mnoho dozvěděla a mnohemu porozuměla. Našel jsem uvnitř kožené pouzdro na zip, nevelké, ploché, jako na dopisní papír. Na pouzdře bylo zlatým písmem vyraženo KIT.

„Honem, podívejte se dovnitř,“ nabádala mne. „Já jsem prostě nemohla odolat. A vy přece máte rád úhledné, praktické a dobře uspořádané věci.“

Otevřel jsem zip, rozevřel pouzdro a vskutku jsem se zaradoval. Na jedné straně pouzdra byla sada náradí, na druhé pera, notes a kapesní kalkulačka. Pouzdro i s přihrádkami bylo dokonale řemeslnicky vypracované.

„Takže se vám líbí,“ řekla s uspokojením. „Doufala jsem, že pochodím. A k tomu je na tom vaše jméno, doslova vaše jméno.“ Rozbalila svůj dárek a já poznal, že jsem jí taky udělal opravdovou radost. Dal jsem jí miniaturní sekretář se zásuvkami, zájízďejícími a vyjízďejícími s dokonalou lehkostí, jako po hedvábí. Šuplátka měla i miniaturní mosazné knoflíky. Malý, úhledný, použitelný, hezký a mistrně vyrobený předmět, právě jako můj KIT.

Chvilí uvažovala o tom, co naše správná volba darů naznačuje. Pak vzhledla.

„Je to k nevíře, že jsme se oba strefili.“

„Ano.“

„Jenže vy jste nedodržel pravidla hry, tohle muselo být drahé.“

„Vy jste taky nedodržela pravidla. Tohle taky není laciné.“

„Ještě že máme úvěrové karty!“

Políbil jsem ji, mírně a přátelsky. Oba jsme měli dárky na klíně.

„Děkuju za dárek - tobě.“

„Já - tobě - taky děkuju.“

Uložil jsem svůj dárek na zadní sedadlo. „Výborně. Když se teď vydáme na cestu, budou už mít otevřeno.“

„Kde?“

„V té hospodě, kam jdeme na večeři.“

„Pokud se od tebe někdo chce dozvědět něco, co ty nechceš říct, tak má smůlu.“ Spokojeně a blaženě jsem ji odvezl do restaurace French Horn v Sonningu, protože tam skvěle vařili a protože se tam nad vodami Temže skláněly ve světlech reflektorů smuteční vrby. Šli jsme dovnitř, sedli si na pohovku a přihlíželi, jak se peče kachna na rožni. Připíjeli jsme si šampaňským. Protáhl jsem se a zhluboka se nadechl. Jako když ze mne napětí posledních dní padá. Ale musel jsem ještě zavolat Rose Quinceové.

Šel jsem to zkusit. Zase se mi ozval záznamník. Řekl jsem tedy do telefonu:

„Rose, Rose, milá růže, miluju vás, potřebuju vás. Pokud přijedete domů do jedenácti, prosím volejte mne do hotelu French Horn, číslo 0734 692204, ať mě vyvolají, že u nich večeřím.“

Pak jsem zavolał wykehamovi. „Tak co hlava? Už je to lepší?“

„Co má být lepší?“

„Ale nic. Jak se daří klisně?“

Klisnu prý to bolí, ale žere. Kuň pana Davise prý je vyčerpaný a Inchcape se tváří, jako by o nic nešlo.

„Icefall,“ opravil jsem wykehama.

„Jo. Ale neměl byste s ním chodit hned zkraje do čela.“

„Jemu to vyhovuje. A vyšlo nám to.“

Žralok

„Díval jsem se na televizi. Poslyšte, nemohl byste v úterý přijet a chvíli s koňma pracovat? Ten den nám nikde nic neběží, do Southwellsu žádné koně nepošílám.“

„Dobře, přijedu.“

„K dnešku vám blahopřeju,“ řekl srdečně. Bylo to výborné.“

„Děkuju.“

„Ano. Hm. Tak dobrou noc, Paule.“

„Dobrou noc, pane Wykeham.“ Vrátil jsem se k Daniele. Strávili jsme pak celý večer povídáním a jídlem v restauraci, kde se na stolech třpytilo stříbro a světlo svící a kde se po stropě pnula skutečná réva. Těsně předtím, než jsme se zdvihli k odchodu, zavolala Rose Quinceová.

„Ono už je po jedenáctý,“ řekla. „Ale přece jenom jsem to zkusila.“

„Jste moc hodná.“

„To určitě. Tak kde hoří, kamaráde?“

„Hm. Já jen... Říká vám něco jméno Saul Bradfield nebo Bradley..., tak nějak... Znáte někoho takového?“

„Saula Bradleyho? Samozřejmě že ho znám. Co s ním, že to tak spěchá?“

„Kdo je to?“

„Když děláš jako sportovní redaktor v Towncrieru. Vloni odešel do penze..., je to Billův starý kamarád a obecně ho lidé mají rádi, chová se k nim jako táta.“

„Nevíte, kde bydlí?“

„Probůh! Moment..., snažím se vzpomenout... Proč ho sháníte?“

„Tak jaksi obecně ho potřebuju v rámci akce na zneškodnění našeho kamaráda z toho videozáznamu.“

„Aha! Tak moment. Víím, že se stěhoval. Prý bude se ženou žít u moře. Čekala jsem, že se tam unudí k smrti, ale zdá se, že různý lidé mají různý gusto. Je někde u worthingu. Ne, počkejte, je v Selsey, už jsem si vzpomněla, je v Selsey, v Sussexu.“

„Výborně. A teď lord Vaughnley..., kde ten bydlí?“

„Většinou v Regent Parku, v těch drahých řadových domech. Jinak má dům v Kentu, poblíž Sevenoaks.“

„Přesnou adresu nevíte? Totiž... rád bych mu napsal, chci mu poděkovat za cenu Towncrieru a za to, jak mi potom pomohl.“

„Jasně,“ řekla bez zaváhání a nadiktovala mi obě adresy včetně směrovacích a telefonních čísel. „Telefon by se vám mohl hodit, protože Vaughnleyovi nejsou v seznamu.“

„Takže jsem už zase vaším dlužníkem.“

„A jakým, kamaráde.“

Všechno jsem si pečlivě napsal. Když jsem pokládal telefon, připadal jsem si sice jako podvodník, ale špatné svědomí jsem neměl. Zašel jsem pro Danílu a vydali jsme se na zpáteční cestu. Když jsem zastavil na Eaton Square, byla už skoro půlnoc. Nejradši bych ji sice zavezl jinam, ale slušelo se, abych ji dopravil domů.

„Děkuju ti za moc hezký den,“ řekla.

„Co takhle zítra?“

„Klidně.“

„Nevím ještě v kolik, protože napřed musím něco zařídit.“

„Tak ještě zavolej.“

„Dobře.“

Seděli jsme ve voze a dívali se jeden na druhého, jako bychom se touhle činností předtím nezabývali už celé hodiny. Znáám ji teprve od úterka, říkal jsem si, a přitom za těch pět krátkých dní jako by ve mně zapustila kořeny. Políbil jsem ji mnohem lačněji než předtím. Nevadilo jí to. Opakoval jsem si... brzy, ať je to brzy..., ale teď ještě ne. Až uzraje čas.

Rozloučili jsme se opět na chodníku. Díval jsem se za ní jak odchází do domu, jak si nese dárek, jak mi mává, než za sebou zavře. Vážená princezno Casilie, říkal jsem si, jste mi teď dost na překážku. Slíbil jsem ale, že vaši neteř dovezu v pořádku domů a slib plním. Vždyť ani nevím, co si o nás dvou myslí samotná Daniela. Myšlenky jí číst neumím a sama mi neřekla nic. Zítra..., zítra se jí možná zeptám.

Časně zrána jsem jel po hlavní silnici na jižní pobřeží směrem na Selsey. V místním telefonním seznamu jsem si pak našel Saula Bradleyho a zjistil jeho adresu. Číslo patnáct, ulice Sea View Lane.

Dům byl dvoupatrový a vypadal spíš předměstský než přímořský, napodobenina tudorské architektury včetně tmavých trámů a světle natřených podkrovních okének. Když jsem zazvonil u rádo by starobylých dveří, přišla mi otevřít šedovlasá, mateřsky vyhlížející paní v květovaném overalu. Z domu se linula vůně smažící se slaniny.

Žralok

„Hugh? Ten je ještě v posteli, je tu, ano,“ odpověděla mi. „To víte, mladí lidé.“

„Já počkám.“

Váhala.

„Opravdu bych s ním velmi rád mluvil.“

„Tak tedy pojdte dovnitř. Promluví s mužem. Myslím, že se právě holí, ale každou chvíli přijde dolů.“

Vedla mne halou do malé kuchyně se žlutavě bílými kachlíčky, zalitými sluncem.

„Vy jste Hughův přítel?“

„Ano..., včera jsem s ním mluvil.“

Ustaraně zavrtěla hlavou. „Je to všechno smutné. Neměl na to závodistič jezdit.

Teď je tím zoufalejší.“

„Udělám, co je v mých silách, aby se to všechno nějak srovnalo.“

Při řeči vařila snídani. Poháněla slaninu po pánvi sem a tam dřevěnou vařečkou.

„Říkal jste, že se jmenujete Fielding?“ Otočila si vařečku v ruce. „Kit Fielding? Ten žokej?“

„Ano.“

Nevěděla, co si z toho má vybrat, a já se jí ani nedivil. Řekla nejistě:

„Chystám čaj,“ a já ji ubezpečil, že klidně počkám, až přijde její muž a až promluví s Hughem.

Saul Bradley nakoukl zvědavě do kuchyně, když zaslechl můj hlas. Poznal mne okamžitě, ale to se ostatně dalo očekávat, vždyť pracoval jako sportovní redaktor. Bývalý šéf Buntyho Irelands byl statný, rozložitý, holohlavý, měl chytré oči a chraptivý hlas pivařů.

Moje návštěva ho vyvedla z míry stejně jako jeho ženu.

„Vy byste chtěl pomoci Hughovi? No snad na tom není nic závadného. Před několika dny, když jsem mluvil s Billem Vaughnleym, tak vás moc chválil. Půjdu Hugha vzbudit. Ráno s ním není moc řeč. Můžeme vám nabídnout snídani?“

Váhal jsem.

„Jste na hladový dietě, co? Netroufáte si přibrat. To známe.“

Zmizel kdesi v domě a po chvíli se vrátil s rozcuchaným Hughem. Hugh byl v džínách a tričku, oči ještě zalepené spánkem.

„Dobrý den,“ řekl překvapeně. „Jak jste mě tu našel?“

„Přece jste mi řekl, u koho bydlíte.“

„Já vám to řekl? No, asi jo..., promiňte jaksi..., a tak vůbec. Co byste ode mne chtěl?“

Řekl jsem mu, že bych byl rád, kdyby se se mnou na chvíli projel, že bych si s ním rád o všem promluvil a že možná přijdu na to jak mu pomoci. Jel se mnou ochotně a bez odporu.

Bylo jasné, že si včera neuvědomil, jak se jeho otec vší silou snaží, aby se mnou promluvit nemohl. Otec si počínal chytře a nenápadně, takže synovi to vůbec nepřišlo, zvláště když byl tak soustředěný na své trápení.

Zvolna jsme projížděli Sea View Lane. „Otec vám nedovolil, abyste se vrátil domů, že? Poslal vás sem zpátky.“

„Je to strašně nefér!“ Sebelítost se v jeho slovech mísila s rezignací. Byl v zaslouženém vyhnanství, to bylo jisté, a sám si to uvědomoval.

„Povídejte,“ pobídl jsem ho.

„No, znáte ho přece. Je to váš tchán. Teda vlastně ne, tchán vaší sestry.“

Zhluboka jsem se nadechl. „Maynard Allardeck.“

„Jo. Ten za všechno může. Nejradši bych ho uškrtil, kdybych mohl.“

Zadíval jsem se na jeho hezký, nezkušený obličej, na dolíčky ve tvářích. Když řekl, že by Maynarda nejradši uškrtil, znělo to z jeho polodětských úst absurdně.

„Chtěl jsem říct,“ pokračoval naříkavě, „... přece je členem Jockey Clubu. Lidé si ho váží. Myslel jsem, že na tom nic není. Totiž, přece jsou s tátou členy stejného dobročinného spolku. Jak jsem mohl tušit, do čeho mě namočí? Jak jsem to mohl tušit?“

„Nemohl jste nic tušit. Co se vlastně stalo?“

„Představil mě jednomu bookmakerovi.“

Čekal jsem všechno možné, ale tohle ne. Zastavil jsem na parkovišti, v tu ranní dobu v podzimní neděli ještě zcela liduprázdném. Byla odtamtud vyhlídka na kamenité pobřeží, zažloutlou pobřežní travu a lesknoucí se moře v ranním slunci. Parkoviště bylo malé, obehnané nízkou zídkou, a stál tu jen osamělý, zavřený zmrzlinový stánek.

„Mám s sebou videokameru,“ řekl jsem. „Kdybyste byl ochoten mluvit do kamery, přehrál bych potom ten film vašemu otci a třeba se mi pak podaří ho přemluvit, aby vás pustil domů.“

„Myslíte?“ zeptal se s nadějí.

„Pokusil bych se o to.“

Natáhl jsem se na zadní sedadlo pro kameru. „Pojďte si sednout tamhle na tu zídku. Je sice trochu zima, ale kvůli osvětlení to tak bude lepší, než abychom to točili v autě.“

Nic nenamítal, šel a sedl si na zídku. Já si klekl na jedno koleno, o druhé jsem opřel kameru tak, abych měl v obraze Hughův obličej. Požádal jsem ho, aby mluvil do kamery a od začátku.

„Byl jsem jednou s našimi na dostizích a šel jsem si vsadit. Bookmaker mi dělal nepříjemnosti, že prý jsem ještě moc mladý, vtom se tam objevil Maynard Allardeck a ať prý si z toho nic nedělám, že mne seznámí se svým vlastním bookmakerem.“

„Jak se tam objevil?“

Hugh se zamračil. „Prostě tam najednou byl. Totiž já nevěděl, kdo je, ale on mi řekl, že je tátův přítel.“

„Kolik vám tehdy bylo, když se to stalo?“

„To je právě to k vzteku. Bylo mi dvacet, a člověk přece smí sázet od osmnácti. Copak vypadám na sedmnáct?“

„Ne,“ řekl jsem po pravdě. „Vypadáte na dvacet.“

„Mně bylo v srpnu už jedenadvacet, ale s Maynardem Allardeckem jsem se sešel už v dubnu.“

„Takže jste začal sázet u jeho bookmakera. Sázel jste pravidelně?“

„Jo.“ Hugh se tvářil nešťastně. „On se postaral, aby to bylo snadný.“

Vždycky se choval mile a nikdy neměl řeči, když jsem mu zůstal dlužný.“

„Neexistuje bookmaker, který by nechtěl, co mu patří.“

„Tenhle nechtěl,“ bránil se Hugh. „Já se mu omlouval, on opakoval, že to nic, že mu to splatím, až jednou hodně vyhraju. Žertoval se mnou, dovolil mi sázet na úvěr.“

„Nechal vás sázet, až jste se u něj hodně zadlužil?“

„Jo, ještě mě k sázení vybízel. Tedy mělo mi to dojít, to je fakt, ale když on se choval tak hezky. Tak to šlo celé léto během rovinové sezóny, jednali jsme spolu vždycky po telefonu.“

„Než došlo k téhle situaci..., sázel jste často?“

„Copak o to, já sázel vždycky rád. Studoval jsem formu koní. Snažil jsem se chytře volit..., někdy po čichu. Já vím, je to jistě hloupost. Fakt je, že všechny peníze, které jsem kdy měl, jsem vrazil do koní. Dřív jsem vždycky někoho poprosil, aby za mne vsadil u totalizátoru. Tedy když mi bylo teprve deset. Taky jsem mockrát vyhrál. Několikrát to byly dost velké peníze.“

„Hm.“

„Přece každý, kdo chodí na dostihy, tak sází. Nač by se taky jinak dostihy jezdily? Chci říct, že trochu riskovat přece není nic zlého, dělají to všichni, je to zábavné.“

„Hm. Jenže vy jste sázel každý den, několik sázek denně, a na samotné dostihy jste ani nešel.“

„Tak nějak.“

„Jednoho dne to přestalo být zábavné, co?“

„V září, po Hove Stakes v Brightonu.“

„Co se tehdy stalo?“

„Běželi tři koně. Maynard Allardeck mi řekl, že Slateroof docela zaručeně vyhraje, že to je tutovka. Prý vsaď si pořádně, ať se na něm zahojíš.“

„Kdy vám to radil?“

„Několik dní před dostihem. To jsme byli taky na dostizích, v Ascotu. Byl jsem tam s našimi a on tam byl taky.“

„Jel jste pak do Brightonu?“

Zavrtěl hlavou. „Nejel. Zavolał jsem tomu bookmakerovi. Řekl, že mi moc výhodný kurs nabídnout nemůže, protože Slateroof je tutovka, lidi to vědí a každý na něho sází. Prý jen pět ku jedné. Když vsadím dvacet, vyhraju čtyři.“

„Takže jste vsadil dvacet liber?“

Hugh se na mne nechápavě podíval. „Ne, dvacet tisíc.“

Snažil jsem se zachovat klidný tón. „Dvacet... tisíc. To byla poměrně vysoká sázka, ne?“

„Dá se říct. Ale když sážíte po pětce, těžko můžete vyhrát balík.“

Taky člověk nemůže balík prohrát, pomyslel jsem si. „Co považujete za normální sázku?“

„Tak od jednoho do dvaceti tisíc. Tedy já začal s menšími sázkami a postupně jsem se dostal na ty větší. Pak už mi to ani nepřišlo. Maynard Allardeck vždycky říkal, že člověk musí být velkorysý. Já vlastně nikdy neuvažoval o tom, kolik to je peněz. Pro mne to byla jen čísla.“ Zarazil se, celý nešťastný. „Já vím, že to teď zní úplně hloupě, ale pro mne to byla jen taková hra, nepřišlo mi, že to je

Žralok

doopravdy, protože jsem nikdy nic nemusel platit. Byla to jen čísla napsaná na papíru. Když jsem vyhrál, sláva. Když ne, nic se nedělo. To vy asi těžko pochopíte. Táta to nechápe. Nemůže pochopit, že jsem byl takový osel. Jenže ono to bylo opravdu jen jako hra..., a všichni byli takoví milí.“

„Slateroof nevyhrál?“

„On ani nevyběhl. Zůstal viset na startu, v boxu.“

„Ano, už si vzpomínám, psalo se o tom. Pak z toho bylo disciplinární řízení a žokej musel zaplatit pokutu.“

„Jo. Ale sázky samozřejmě platily.“

„Co bylo dál?“

„Pak jsem dostal úplně děsný účet od toho bookmakera. Všechno mi spočítal a řekl, že už toho začíná být moc a že by rád dostal zapláceno. To vyúčtování bylo na několik stránek.“

„Byly tam uvedené všechny sázky? výhry i prohry?“

„Ano. Výhry i prohry. Tedy spíš ty prohry, těch bylo víc. Totiž byly tam i prohry, které jsem si ani nepamatoval, nepamatoval jsem si, že bych na některé koně sázel, ale on přísahal že ano, a jestli prý chci, tak mi to ukáže u sebe v kanceláři v knihách, ale že prý to ode mne není pěkné, že jsem se vůbec o tom zmiňoval, když on se ke mně vždycky choval ohleduplně a trpělivě.“ Hugh polkl nasucho. „Já fakt nevím, jestli mě ošidil, nebo ne, nevím. Je pravda, že jsem dost často sázel na dva koně do stejného dostihu, ale nějak mi nedošlo, jak často.“

„Vy sám jste si vůbec nevedl žádné záznamy o tom, kolik jste vsadil a na co?“

„Mě to nenapadlo. Já si to pamatoval. Chci říct že jsem byl přesvědčený, že si to pamatovat budu.“

„Hm. A dál?“

„Maynard Allardeck mi zavolał domů, že prý slyšel od našeho společného bookmakera, že jsem v nesnázích, že by mi rád nějak pomohl, protože se cítí trochu odpovědný, když nás seznámil. Prý by bylo nejlepší, kdybychom se někde sešli a probrali to spolu, že prý možná najde nějaké řešení. Tak jsme spolu šli v Londýně na oběd do restaurace a probrali to ze všech stran. Řekl, že se s tím budu muset svěřit tátovi a poprosit ho, aby to za mne zaplatil. Já mu vysvětlil, že to prostě nemůžu udělat, že by táta strašně zuřil, že vůbec netuší, kolik sázím, a že mi vždycky káže, jak se má s penězi opatrně zacházet. Já tátu nechtěl zklamat, rozumíte mi? Nechtěl jsem ho zarmoutit. Já vím, že to teď zní pitomě, ale to fakt nebylo ze strachu, spíš jako z lásky, fakt, ale ono se to těžko vysvětluje.“

„Ano. Pověďte dál.“

„Maynard Allardeck řekl, ať si z toho nic nedělám, a že docela chápe, že se mi to nechce tátovi říkat, že prý mě to šlechtí, to řekl. A že mi ty peníze půjčí sám a bude mi počítat jenom docela nízký úrok, jestli prý to považuju za fér. Strašně se mi ulevilo. Pořád jsem mu děkoval, mohl jsem se uděkovat.“

„Takže vašemu bookmakerovi zaplatil Maynard Allardeck?“

„Ano.“ Hugh přikývl. „Pak jsem dostal konečné vyúčtování a dole bylo připsáno: v celé výši vyrovnáno. Díky. A pak tam ještě byl lístek, kde mi ten bookmaker psal, že bych si měl se sázením dát na nějaký čas pohov. Ale pokud bych v budoucnosti zase potřeboval jeho služby, že mi bude rád k dispozici. Zkrátka mně připadalo, že se oba zachovali ohromně. Vám by to nepřišlo?“

„Hm. Jenže pak za nějakou dobu za vámi Maynard Allardeck přišel s tím, že se sám ocitl ve finanční tísní a že vás musí požádat, abyste mu dluh ihned splatil, že?“

„Ano,“ řekl Hugh překvapeně. „Jak to víte? Strašně se přitom omlouval, byl celý rozpačitý, až mi ho bylo skoro líto, přestože mě děsně zahnal do kouta. Děsně. No a pak mi navrhl perfektní řešení, připadalo mi tak fantasticky jednoduché a snadné, jako když zasvítí sluníčko, nemohl jsem pochopit, že mě to samotného nenapadlo.“

„Hughu, vy jste vlastnil něco, co on chtěl. Co to bylo?“

„Moje akcie Towncrieru.“

18

To mi tedy vzalo dech. Tedy to je něco. To tedy doopravdy.

Jako když vysvitne sluníčko. Tak jednoduché, tak snadné. Že mě to samotného nenapadlo!

„Vaše akcie Towncrieru...“

„Ano,“ přikývl Hugh. „Zdědil jsem je po dědovi. Totiž já to ani nevěděl, řekli mi to, když mi bylo jedenadvacet. V srpnu. Prostě se mi zdálo, že se tím všechno krásně vyřeší. Tedy ono se to taky vyřešilo, to uznáte. Maynard Allardeck zjistil, jaké mají akcie v tu dobu kurs, dal mi podepsat tři listiny, ty jsem podepsal, a on pak řekl, že tím je to v pořádku a já už nikomu nic nedlužím.“

Žralok

Fakt to bylo děsně jednoduché. A to jsem mu nedal všechny své akcie, sotva polovinu.“

„Jakou hodnotu měly ty akcie, co jste Allardeckovi převedl?“

„Dvě stě padesát čtyři tisíce liber,“ řekl, jako by taková částka byla docela běžná.

Po krátké odmlce jsem se zeptal: „Vám vůbec nedělalo starosti, že jde o tolik peněz?“

„Jasně že ne. Stejně to bylo jenom na papíře. Maynard Allardeck se jen smál a říkal, že kdybych zase někdy dostal chuť trochu si zahazardovat, tak aspoň vím, kde mám rezervy, že bych se na něho vždycky mohl obrátit a zase bychom to vyřešili takhle, kdyby to jinak nešlo. Poprosil jsem ho, aby to neříkal tátovi, a on mi slíbil, že mu to neřekne.“

„Ale váš otec na to přišel?“

„Ano. Někdo to mělo něco společného s hlasovacím právem nebo co, byly to nějaké extra akcie nebo debentury. Já fakt nevím, já se v tom nevyznám, moc jsem nepochopil, o čem to vlastně mluví, já jen vím, že se věčně brání nějaké fúzi, a teď jim hrozí fúze, co jim dělá zvláště velký starosti, no a někdo z Towncrieru přišel na to, že chybí část mých akcií, takže mě táta donutil, abych mu řekl, co jsem s nimi udělal... Strašlivě se rozzlobil..., já ho v životě neviděl tak rozzlobeného ..., nikdy v životě...“

Hlas mu zeslábl a v očích se obrazil stín vzpomínky na ty ošklivé chvíle.

„Pak mě poslal k Saulovi Bradleymu a řekl, že jestli se opovážím ještě jednou si vsadit, už nikdy mě domů nepustí..., ale já bych tak hrozně rád..., kdyby on..., kdyby mi to odpustil. Já chci domů.“

Zarazil se. Jeho zoufalá touha vyzařovala do kamery. Nechal jsem kameru ještě chvíli v tichu běžet, než jsem ji vypnul.

„Ukážu mu ten film,“ řekl jsem.

„Myslíte, že by mohl...“

„Že by vám časem mohl odpustit? Ano, myslím že ano.“

„Mohl bych si pak jen tak občas vsadit u tota, v hotovosti.“ V očích se mihla nemístná chtivost a naděje. Nákaza ho příliš nahlodala.

„Hughu, smím vám dát jednu radu?“

„Samozřejmě. Spustte.“

„Poučte se trochu o penězích, prakticky. Odjeďte někam bez peněz, abyste poznal, že peníze nejsou jen čísla na papíru, ale že se bez nich nenajíte, budete mít hlad. Vsaďte se o svou večeři, a když prohrajete, možná přijdete na to, že se to nevyplácí.“

Odpověděl mi zcela vážně: „Ano, vím, co chcete říct. Ale taky bych mohl vyhrát.“ Přemýšlel jsem, je-li vůbec možné, aby se nezodpovědný hráč, ať bohatý nebo chudý, třeba i dědic Towncrieru, mohl napravit.

Odjel jsem do Londýna a uložil záznam rozhovoru s Hughem k ostatním kazetám v hotelovém sejfu. Pak jsem ve svém pokoji zase hodnou chvíli koukal do zdi.

Nakonec jsem zavolał k Holly. Vzal to Bobby.

„Tak jak je?“ zeptal jsem se.

„Všechno při starém. Holly leží. Chceš s ní mluvit?“

„Ne, stačí, když se domluvíme my dva.“

„Přišlo mi několik dalších šeků od majitelů. Teď už zaplatili skoro všichni.“

„To je ohromné.“

Jenže to je kapka vody v moři,“ řekl Bobby unaveně. „Prosím tě, mohl by nám ty šeky zase proplatit tvůj šatnář?“

„Samozřejmě.“

„Stejně už dál nemůžeme.“

„Předpokládám, že se ti z Flagu nikdo neozval? Ani ti neposlali šek?“

„Nic.“

V duchu jsem si povzdechl. „Bobby, chtěl bych mluvit s tvým otcem.“

„To by nebylo k ničemu. Přece jsi ho tuhle zažil. Je pekelně tvrdohlavý a nenávidí nás.“

„Nenávidí mne a Holly, tebe ne.“

„Ani se mi nezdá,“ řekl trpce.

„Já v úterý nikde nejedu, pokus se ho přemluvit, aby k vám odpoledne přišel.“

Ráno jezdím práci u Wykehama, jinak nic nemám.“

„To je vyloučené. On sem v žádném případě nepřijde.“

„Třeba by přece jen přišel. Kdybys mu řekl, že měl od začátku pravdu, že všichni Fieldingové jsou nepřátelé, že se mě chceš zbavit navždycky a potřebuješ, aby ti pomohl.“

„Kite! To přece nemůžu říct! To je to poslední, co bych si přál.“

„Kdyby ses ale přemohl a dokázal mu to říct, kdybys mu navíc řekl, že už tě Holly taky přestala bavit?“

Žralok

„Ne. Jak bych tohle vůbec mohl vypustit z úst? Já ji mám přece tolik rád..., já to nedokážu zahrát.“

„Bobby, je to jediný způsob, jak ho k vám dostat. Nebo tě napadá něco lepšího? Kdyby tě něco napadlo, uděláme to po tvém. Já už nad tím hloubal celé hodiny.“

Po krátkém tichu se ozval: „Přijde jediné z nenávisti. Je to hrozné. Můj otec...“

„Já vím. Je mi líto.“

„O čem s ním chceš mluvit?“

„Chci mu udělat takovou nabídku. Když ti pomůže, dám mu něco, co by si velmi přál mít. Ale to mu neříkej, vůbec mu neříkej, že mám přijít. Prostě se ho jenom snaž k vám dostat, jestli to půjde.“

Pochybovačně namítl: „Ten nám nepomůže v žádném případě, zaručeně ne.“

„To se teprve uvidí. Určitě to stojí za pokus.“

„Tak tedy dobře. Jenom prosím tě...“

„Ano?“

„Poslyš, já vím, je děs, že to říkám..., ale když jde o tebe, mohl by být nebezpečný.“

„Já si dám pozor.“

„Víš, táhne se to už léta... Když jsem byl kluk, tak mě táta nutil tlouct do věcí... pěstmi, klackem, čímkoli..., a já si přitom musel říkat, že mlátím Fieldinga.“

Zalupal jsem po dechu. „Jako tuhle v zahradě?“

„Proboha kite..., mě to potom hrozně mrzelo.“

„Na to už zapomeň, to je v pohodě. Přece jsem ti to už řekl.“

„Víš, já jsem o tobě přemýšlel, a tak se mi nějak spousta věcí vybavilo, věci, co jsem už dočista zapomněl, jako třeba že mi říkal, že když budu zlobit, Fieldingové mě sežerou, to mně mohly být tak tři, čtyři roky. Tehdy jsem se děsně bál.“

„Když tobě byly čtyři, mně byly dva.“

„Taky že mě tehdy strašil, že mě sežere tvůj otec nebo dědeček. A když jsme byli větší, zase mě učil jak namlátit Fieldingovi, tobě. Tvrdil, že dřív nebo později se my dva určitě utkáme. Já ti to nějak všechno pustil z hlavy..., až teď se mi to zase vybavilo.“

Povzdechl jsem si. „To můj dědeček mi koupil boxerskou hrušku, ať se do ní strefuju a říkám si, že tluču Bobbyho Allardecka.“

„Fakt?“

„Zeptej se Holly. Ta ti to potvrdí.“

„Byli ďáblové.“

„Teď už je s tím konec.“

Když jsme zavěsili, zavolał jsem Daniele a zeptal se jí, jestli by se mnou nešla na oběd, na čaj a na večeři.

„To skutečně hodláš při všech těchto příležitostech jíst?“

„Při kterékoli z nich nebo při všech.“

„V tom případě se seber a přijď pro mne.“

Když jsem zastavoval před domem na Eaton Square, právě vycházela ze dveří. Rychle přeběhla chodník, pružným, veselým krokem. Načechrané vlasy měla zase svázané pestrým pruhem batistu. V květované bundě a světlých kalhotách vypadala jako odlesk léta.

Usedla vedle mne a políbila mne, jako by to bylo zcela běžné.

„Teta Casilia nechá pěkně pozdravovat a že nám přeje, aby se nám tenhle den vydařil.“

„Návrat do půlnoci?“

„Předpokládám že ano, ty ne?“

„Ona to sleduje?“

„Docela určitě. Když jdu do svého pokoje, musím projít kolem jejího. Teta i strýc mají každý svou ložnici a na chodbě strašně skřípe podlaha. Když jsem se minule vracela, volala na mne, ať jí přijdu říct, jak jsem se bavila. Seděla v posteli a četla. Vypadala fantasticky, to ale ona vždycky. Vyprávěla jsem jí, kde jsme byli, a ukázala jsem jí ten sekretářík... Dost dlouho jsme si povídaly.“

Pátravě jsem si ji prohlížel. Dívala se na mne zcela vážně.

„Co říkala?“ zeptal jsem se.

„Tobě dost záleží na tom, co říká, viď?“

„Ano.“

„To by ji asi těšilo.“

„Tak povídej.“

„Teď ještě ne. Jak to bude s tím obědem?“

Vyvedl jsem ji do restaurace v nejvyšším patře výškové budovy, takže jsme viděli

skoro na celý Londýn. „Hovězí vývar a jahody..., aspoň zhubnu,“ řekla.

„Dej si na ty jahody šlehačku a cukr.“

„Když ty ne, tak já taky ne.“

„Ty jsi přece dost štíhlá.“

„Neotravuje tě to?“

„Že se nemůžu pořádně najíst? To víš že ano.“

„Ale držíš se důsledně.“

„V sedle může libra navíc znamenat délku pozadu v cíli.“

„Čímž končí diskuse.“

Při kávě jsem se jí zeptal, jestli má nějaké zvláštní přání, kam bychom mohli jít, a současně jsem se omlouval za to, že v neděli, a ještě k tomu v listopadu, je v Londýně skoro všude zavřeno.

„Ráda bych viděla, jak bydlíš, a chtěla bych vidět Lambourn.“

„Dobře.“ Vyjel jsem tedy na Devon, sto kilometrů po dálnici M4. Tentokrát jsem pečlivě dodržoval maximální povolenou rychlost. Odbočil jsem do naší velké vesnice (nebo malého městečka), kde žilo tisíc plnokrevníků a kde na hlavní křižovatce vévodil obci kostel.

„Je tu klid,“ řekla.

„Je neděle.“

„Kde je ten tvůj domek?“

„Ukážu ti to. Pojedeme kolem, ale dovnitř nepůjdeme.“

Byla z toho rozpačitá, snad i zklamaná. Dlouze se na mne zadívala. „Proč ne?“

Vyprávěl jsem jí o tom, jak se ke mně někdo vloupal a že policie zjistila, že domek někdo prohledával. „Ti údajní lupiči nenašli, co hledali, taky nic neodnesli, ale krk bych dal za to, že tam něco nechali.“

„Jak to myslíš?“

„Uši.“

„Odposlouchávací zařízení?“

„Hm. Tamhle, to je ono!“

Zvolna jsme projeli kolem. Všude klid, žádná známka života, žádné gorily s noži skryté ve křoví. Taky aby tam byly - v takové zimě, po čtyřech dnech marného čekání. To by pro ně byla příliš velká otrava. Ale určitě někde poslouchají, buď ti dva, nebo jiní.

Domek byl cihlový, dost obyčejný. V červnu, když kvetou růže, mu to sluší líp.

„Vevnitř je to docela hezké,“ podotkl jsem.

„Aha,“ byla zklamaná.

Jel jsem dál, pak nahoru na kopec a zavedl ji ke svému novému domu.

„Čí je to dům? Ten se mi strašně líbí.“

„Můj.“ Vystoupil jsem z auta a lovil v kapse klíče. „Ještě není zařízený. Pojď se podívat dovnitř.“

Den se už zvolna chýlil ke konci, ale do velkých prázdných místností dopadaly okny šikmé sluneční paprsky. Uvnitř bylo sice chladno, ale jakmile jsem pustil ústřední topení, okamžitě naskočilo, skoro bez škytnutí. Na stropě už byly žárovky, byť jen holé. Žádné záclony, žádné koberce. Dřevěná podlaha, čistá, ale nenaleštěná. Všude bylo ještě cítit stavbu.

„Teď teprve nastupují malíři,“ vysvětloval jsem a otevřel dvoukřídlé dveře z halý do obývacího pokoje. „Jestli si nepospíší, nastoupím současně s nimi.“

V obývacím pokoji byly rozestavené dřevěné kozy s prkny, aby z nich řemeslníci dosáhli na strop, na zemi stála celá řada kbelíků s barvou a na podlaze byla rozestřená hustá pytlovina a prostěradla, aby se parkety nezacákaly.

„Ten dům je neuvěřitelně velký!“

„Mám tu velkou kuchyni. Taky tu je kancelář. Spousta věcí.“ Vyprávěl jsem jí o staviteli, jehož firma se položila, a že si to všechno vyprojektoval pro sebe. Prošli jsme celým domem, nakoukli do všech prostor, až jsme došli do velkého pokoje za obývacím pokojem, do mé budoucí ložnice. Ukázalo se, že tam už malíři byli. Místnost byla čistá, uklizená, i koupelna byla vymalovaná a kachlíčky svítily čistotou. Dokonce podlaha se už po prvním nátěru politury trochu leskla v pozdním slunci, odrážejícím se od bílých stěn.

Daniela stála u okna a dívala se ven, na blátivou plošinu, která se do léta měla změnit v terasu s muškáty v květináčích. Až potkám tu pravou..., na pravém místě..., v pravý čas.

„Ulehneš se mnou v mojí ložnici?“ zeptal jsem se.

Otočila se. Tvořila tmavou siluetu proti světlému nebi, vlasy jako tmavou svatozář. Do tváře jí vidět nebylo, nevěděl jsem, co si myslí. Měl jsem pocit, že ještě zvažuje, co právě vyslechla, jako by si nebyla jistá, jestli správně slyšela, správně porozuměla.

„Na holé podlaze?“ zeptala se klidně, přátelsky.

„Mohli bychom si sem nanosit tu pytlovinu a prostěradla.“

Chvíli rozvažovala.

„To bychom mohli.“

Nanesli jsme do pokoje několik pruhů čistého hustého hrubého plátna a několik prostěradel a nastlali je pěkně na sebe do obdélníku, další jsme nastlali místo polštářů.

„Už jsem viděla lepší novomanželské lože,“ řekla. Beze spěchu jsme se svlékli a odložili šaty na hromádku. Nečekala nás žádná překvapení. Byla taková, jak jsem předpokládal, štíhlá, jen mírně zaoblená, v šikmém slunci měla zlatou pleť. Natahla ruce a dotkla se mých sešitých ran a pomalu mizejících modřin. Přece je znala.

Zeptala se: „Když ses na mne včera na dostizích díval přes ten stůl, myslel jsi na tohle?“

„Víceméně. Bylo to hodně vidět?“

„Do očí bijící.“

„Toho jsem se bál.“ Pak už jsme toho moc nenamluvili. Chvíli jsme spolu stáli, pak jsme ulehli na tvrdé lože a poznali se až do dna. Jeden druhého jsme potěšili. vzdalovali jsme se a přibližovali s pravou, prostou vášní. Slunce zvolna haslo, na nebi zářily červánky a jejich barva se jí obrážela na rtech a v očích, ve vlasech a prohlubínách jí stíny potemněly.

Po dlouhé chvíli tichého míru řekla věcně: „Tady asi ještě neteče teplá voda?“

„Musí téct. Když jde topení, hřeje se voda. Všechno funguje, elektrina, voda, kanalizace, všechno.“

Vstali jsme a odešli do koupelny. Pustili jsme sprchu, ale nerozsvítili. V koupelně byla větší tma než v pokoji a my se tam pohybovali jako nehmotné stíny.

Přidal jsem teplou vodu. Vstoupili jsme pod sprchu společně a pod drobnými vlhkými kapkami jsme se znovu milovali, s vášní i něhou, přátelstvím i láskou. Držela mne kolem krku, tiskla se ke mně. Nikdy předtím jsem neměl takový pocit skutečného spojení.

Konečně jsem zavřel kohoutky.

„Nemáme ručníky,“ řekl jsem.

„Máme dost prostěradel.“

Rozebrali jsme naše lože, osušili se a oblékli. Pak jsme se znovu políbili, už střídme. Pripadali jsme si čistí. Prostěradla a pytlouku jsme odnesli do obývacího pokoje a já šel vypnout topení. Vykročili jsme z domu a zamkli. Než jsme nastoupili do auta, Daniela se ještě ohlédla. „Zajímalo by mě, co si ten dům teď pomyslí.“

„Připadá si posvěcený.“

„Jestli chceš něco vědět, tak já taky.“

Do Londýna jsme se vraceli po starých okresních silnicích, ne po dálnici. Projížděli jsme prázdnými nedělními uličkami několika městeček, zastavovali u světél, snažili se cestu co možná prodloužit. Nakonec jsem zaparkoval v centru Londýna. Pak jsme se jen tak procházeli, četli si jídelní lístky u dveří restaurací. Skončili jsme ve francouzském bistro, kde jsme se navečeřeli. Měli tam červeně kostkované ubrusy a zženštilého kytaristu. Seděli jsme u rohového stolu, drželi se za ruce a četli si, co dům dává, napsané křídou na černé tabuli.

Při kávě řekla Daniela jen tak mimochodem, s jiskrou v očích: „Teta Casilia včera kromě jiného prohlásila, že zachovat dekorum je zcela nezbytné. Abstinence nikoli.“

Překvapeně jsem se rozesmál a políbil jsem ji. Pak už jsme za malou chvíli zachovali dekorum a odjeli způsobně na Eaton Square.

Následující den jsem jel ve windsoru. Zaparkoval jsem u nádraží a vzal si odtamtud taxík na závodistiště až ke vchodu pro jezdce u vážnice.

Princezně žádný kůň běžet neměl, proto jsem ji taky neočekával. Jel jsem dva koně pro wykehama a dva pro svého lambournského trenéra. Oběma trenérům přišel jeden kůň první, jeden druhý, což potěšilo majitele a rozveselilo stájníky, Buntý Ireland doslova zářil a tvrdil, že se nesu s vítěznou vlnou, jaká nemá obdoby, a já si spočítal, že podle vši pravděpodobnosti mě tudíž co nevidět čeká pořádný pád, a to do čtvrtka. Doufal jsem, že se mýlím a že má Buntý pravdu. Můj šatnář mi ochotně slíbil, že mě po dostizích svezou svou dodávkou na nádraží. Byla to celkem běžná služba. Předčítal mi nahlas z Flagu: „Život, to je páchnoucí pot, trapný sex, mrtví fetaři na veřejných záchodcích..., to tady píšou,“ řekl s nechutí. „Podle mého je život účet za plyn, aby si člověk pamatoval, kdy má jeho žena narozeniny, sedět u piva s kamarádama. To je podle mého život. Můžete si nastoupit do vozu, kité, stojí hned u vážnice, já už budu hotový.“

Jak jsem vycházel, říkal jsem si: Život je rychlost v letu nad překážkami, hra

Žralok

na dobré chování, láska ve sprše. Každý po svém.

Vrátil jsem se do hotelu bez jakýchkoli komplikací a zavolał wykehamovi.

„Kde sakra jste?“ ptal se. „Tady vás shánějí lidi.“

„Kdo?“

„To mi neřekli. Volali čtyři lidi, mužský, několikrát za den. Kde teď jste?“

„U známých.“

„Aha.“ Víc se nevyptával. Asi mu to taky bylo jedno. Pak jsme si vyprávěli o jeho vítězi i o tom druhém, taky o koních, které jsem u něho měl jezdit v práci zítra ráno.

Jeden z těch, co volali, vás chtěl pozvat na nějaký slavnostní oběd do Londýna,“ vzpomněl si najednou. „Mě zvali taky. Prý to pořádají patroni toho dostihu, co běžel Inchcape minulou sobotu. Prý tam taky přijde princezna a chtěli, abychom my dva přišli taky. Říkali, že to je mimořádná příležitost, protože zítra nám nikde nic neběží.“

„Půjdete tam?“

„Ne, řekl jsem jim, že nemůžu. Ale asi by bylo dobře, abyste přijel na práci hodně brzy, abyste to stihl.“

Slíbil jsem že ano, a popřál mu dobrou noc.

„Dobrou noc, Kite.“

Vytočil jsem číslo svého záznamníku. Mezi jinými zprávami tam byl vzkaz od patronů Icefalova dostihu, že mne zvou na zítřek na oběd. Prý by byli velmi potěšeni, kdybych s nimi a s princeznou oslavil vítězství v jejich dostihu, a ať laskavě zavolám na číslo, které mi sdělují.

Vytočil jsem příslušné číslo, kde se mi opět ozval něčí záznamník. Ten mne pak odkázal přímo na hlavního patrona.

„To je skvělé, že můžete přijít,“ řekl. „Bude to prosím v půl jedné v restauraci Guineas v Curzon Street. Takže se zítra uvidíme. Výborně.“

Pro patrony byl takový dostih reklama a za tu reklamu ochotně a štedře platili. Mezi žokeji platilo nepsané pravidlo, že k patronům se sluší chovat hezky, a že pokud člověka zvou, sluší se jít. Patří to k našemu zaměstnání. Kromě toho jsem tam stejně chtěl jít, abych měl možnost mluvit s princeznou.

Zavolał jsem ostatním, kdo mi nechali vzkazy. V žádném případě nešlo o nic veledůležitého. Nakonec jsem zavolał Holly.

„Bobby už mluvil se svým otcem. Ten satanáš prohlásil, že přijede jediné pod podmínkou, že tu budeš i ty. Bobbymu se to nelíbí.“

„Řekl mu Bobby, že u vás budu?“

„Ne. Čeká, až mu povíš, co má vlastně říct. Má otci ještě zavolat.“

Mně se to taky nelíbilo. „Proč Maynard chce, abych u vás byl? Já jsem si myslel, že kdyby věděl, že u vás jsem, odmítl by přijít.“

„Řekl, že Bobbymu pomůže zbavit se tě jednou provždy, ale že u toho musíš být.“

Tak a je to. Ztrácím výhodu, žádný moment překvapení nebude.

„Dobře. Vyřiď Bobbymu, ať otci řekne, že přijedu. Předpokládám, že asi ve čtyři. Jdu předtím na oficiální oběd v Londýně.“

„Kite..., nevím, co máš v plánu, ale nedělej to!“

„Musím.“

„Když já mám ale pocit.“

„Tak ten pocit nějak potlač. Jak se má miminko?“

„Nechtěj být v jiném stavu. Je to děs.“

Vyzvedl jsem si z hotelového sejfu všech pět videokazet a odnesl je s šesti dalšími prázdnými do Chiswicku. Nejdřív jsem šel hezky políbit Danielu za jejím psacím stolem.

„Zdravím tě,“ usmála se mi do očí.

„Já tebe taky.“

„Jak ti to dnes šlo?“

„Dvakrát první, dvakrát druhý.“

„Modřiny žádné?“

„Žádné.“

Tvářila se, jako by se jí ulevilo. „Jsem ráda, že jsi v pořádku.“

Z chodby se vynořil Joe. Přišel ze střižny a hlásil, že si okusuje nehty nudou a jestli jsem třeba náhodou nepřinesl ty své záznamy. Podal jsem mu ty čtyři nahrané, on po nich skočil a už si je odnášel.

Vzal jsem kazety a šel za ním. Seděl jsem ve střižně vedle něho, zatímco si ty rozhovory přehrával jeden po druhém. Tvářil se pobouřeně.

„Můžete je nějak spojit?“ zeptal jsem se, když skončil.

„Jasně že můžu. Ale budeme potřebovat nějaké prostřihy. Máte něco? Třeba krajinu?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, s tím jsem nepočítal.“

„Nemůžete nechat běžet zvuk, teda komentář, a mít na obrazovce černou, na

obrazovce musí být pořád něco, co upoutává. Určitě najdeme něco v archívu. Něco se najde.“

Do dveří nakoukla Daniela.

„Tak co? Jak to jde?“ zeptala se.

„Předpokládám, že víš, co je na těch kazetách,“ řekl Joe.

„Nevím, Kit mi to nepověděl.“

„To je dobře. Až to budeme mít, vyzkoušíme to na tobě. Jak to na tebe zapůsobí.“ Jak chceš. Naštěstí se zdá, že dnes v noci bude celkem klid. Nic zvláštního se neděje.“

Odešla a Joe mě donutil mluvit do mikrofonu. Musel jsem vysvětlit, kdo jsou Perrysideovi, kdo a odkud je George Tarker, musel jsem představit Hughu Vaughnleyho. Chtěl jsem zachovat tohle pořadí.

„V pořádku,“ řekl potom. „Teď si můžete jít povídat s Danielou. Nechte to na mně. Když se vám to nebude zdát, žádný problém, vždycky to můžeme stříhnout.“

„Mám tady prázdné kazety,“ podal jsem mu je. „Až dospějeme k nějaké konečné verzi, mohl byste mi udělat víc kopií?“

Vzal nové kazety, sundal z nich celofán a vložil je do aparatury. „Snadno a lehko,“ řekl.

Strávil s tím vším tři hodiny. Několikrát vyšel ze střižny, pohvizdoval si a šel se podívat, jestli šéf něco nepotřebuje. Šéf nic nepotřeboval. Ubezpečil mě, že jsem superkameraman, vypil kávu z papírového kelímku a zas se vzdálil.

Daniela věnovala část svého času případu násilníka přepadajícího mladé dívky na autobusových stanicích, kterého konečně chytli a zavřeli. Sice si myslela, že tuhle aktualitu v Americe nepoužijí, ale co, aspoň prý mají všichni co dělat. Tu noc nikde nehořela nafta ani nevystupoval žádný Devil Boy.

Teta Casilia se prý už těší na zítřejší oběd a doufá, že se tam dostavím.

„Jdeš taky?“ zeptal jsem se jí.

„Ne. Teta Casilia by sice hravě zařídila, aby mě taky pozvali, ale mně přijede do Londýna kamarádka ze školy, jen projíždí, a už dávno jsme si domluvily, že spolu půjdeme na oběd. To nemůžu zrušit.“

„Škoda.“

„Ty tam jdeš? Mám to tetě říct?“

Přikývl jsem. „Jezdím ráno práci s jejími koňmi, ale to stihnu.“

Konečně přišel Joe. Rovnal si záda a rozhýbával prsty.

„Tak račte. Račte se jít dívat,“ vyzval nás.

Šli jsme všichni, včetně pana šéfa. Nanesli jsme si do střižny židle ze sousedních místností. Joe to spustil. Hned na začátku se objevila nesestřižená verze televizního rozhovoru Maynarda s inkvizitorem, končící seznamem podniků, kterých se Maynard zmocnil. Pak se opakoval komentář o tom, jakým způsobem Maynard získal Metavanea. Potom jsem mluvil já, zatímco na obrazovce běhali koně po newmarketských pláních. Vysvětlil jsem, kdo jsou manželé Perrysideovi a kde a jak toho času žijí.

Záznam rozhovoru s Perrysideovými Joe ponechal bez zásahu, jak jsem ho natočil. Pak se znovu opakoval komentář o podnicích, které Maynard získal, až po jméno firmy Purfleet Electronics. V obraze se objevilo bahnité ústí Temže a můj hlas vysvětlil, kdo je George Tarker. Záznam rozhovoru s ním nechal střihač taky bez jakéhokoli zásahu. Když Tarker v slzách vyprávěl, jak se jeho syn zabil elektrinou, měla Daniela slzy v očích. Joe ponechal můj záběr Tarkerova ztrhaného obličejem a očí, hledících bez naděje do kamery, běžet až do konce, v tichu, bez zvuku. Pak jsem se zase ozval já, oznámil jsem, že příští rozhovor bude se synem lorda Vaughnleyho, majitele deníku a týdeníku Towncrier. V obraze byl rušný provoz tiskárny.

Celý rozhovor s Hughem byl zase bez stříhu, až do jeho zoufalého prohlášení, že chce domů. Pak následoval záběr z učesané verze Jak jdou obchody, usměvavý, ušlechtilý se tvářící Maynard, bez zvuku. Pak obrazovka ztemnila, než se na ní objevilo obvyklé husté sněžení.

Přestože jsem natočil tři hlavní části programu sám, stejně to mnou otřásl.

Když se to tak propojilo, byla to síla. Přesvědčující, usvědčující, zničující.

Pan šéf řekl „panebože“ a Daniela posmrkávala.

„Trvá to hodinu třináct minut, kdyby vás to zajímalo,“ řekl Joe.

„Nevím jak vám poděkovat.“

„Doufám, že se ten ďábel upeče v pekle.“

Ráno jsem jel k Wykehamovi, na jih od Londýna, a strávil jsem na tamějších pláních dvě plodné hodiny prací s koňmi. Učil jsem úplné nováčky chodit na překážky a u těch ostrěšenějších jsem opakoval staré lekce. Tomu, který v Ascotu spadl, jsme se snažili dodat sebevědomí. Pak jsme si s Wykehamem povídali o koních, kteří ještě do konce týdne měli běžet.

„Děkuju, že jste přišel, jste hodný.“

„Přijel jsem rád.“

„Tak na shledanou, P..., ne..., Kite.“

„Na shledanou, vykeham.“

Vrátil jsem se do Londýna, osprchoval se, oblékl si šedý oblek, bílou košili a střídmou kravatu, abych před patrony vypadal důstojně.

Jednu z šesti kopií videozáznamu „Allardeck“ jsem vložil do velké obálky a pečlivě zalepil, další jsem strčil do vnitřní kapsy bundy a kapsu zavřel na zip. Zbývající čtyři kopie jsem opět uložil do hotelového sejfu. S obálkou a bundou v ruce jsem se vydal taxíkem k starobylému řadovému domu Erika Olderjohne u Sloan Square.

Zatímco jsem zvonil u dveří, taxík na mne čekal. Ani mne nepřekvapilo, že nikdo není doma. Napsal jsem na obálku: Pane Olderjohne, toto prosím předejte onomu jistému člověku s tím, že to je výhradně pro jeho oči. Srdečně zdraví Kit Fielding. Pak jsem obálku hodil do schránky na dopisy.

„Tak,“ vrátil jsem se do taxíku. „A teď prosím ke Guineas na Curzon Street.“

Podnik Guineas sestával z celé sbírky větších i menších místností určených především pro soukromé bankety podobné tomu, na jaký jsem se právě chystal. Byl to drahý přepychový podnik v intimním provedení, s tmavozelenými ozdobnými tapetami, pozlacenými andělíčky na schodišti a s číšníky v bílých rukavičkách. Kdykoli jsem tam byl, měli jehněčí medailonky.

Uložil jsem modrou bundu dole v šatně, lístek ze šatny strčil do kapsy a vyšel po širokém schodišti o patro výš, pak chodbou, za roh, až jsem podle pokynů došel do salonku „One Thousand“.

Hostitelé mne nadšeně vítali. „Pojďte dál, jen pojďte dál. Pojďte si dát šampaňské.“ Podali mi skleničku.

Princezna už tam byla. Měla na sobě světlý hedvábný kostým ozdobený zlatem a žlutými kameny. Vlasy měla umně vyčesané. Usmívala se.

„Jsem opravdu ráda, že jste dorazil,“ řekla a potřásla mi rukou.

„To jsem přece nesměl promeškat.“

„Co moji koně? Jak se daří Icefallovi? A co moje chudinka Alleghena? věděl jste, že tu bude také lord Vaughnley?“

„On je tady?“

Rozhlédl jsem se. V místnosti bylo asi třicet lidí, tedy víc než jsem čekal. Na protější straně jsem zahlédl lady Vaughnleyovou. Dívala se na mne a mávala mi.

„Towncrier se spojil s patrony Icefallova dostihu,“ vysvětlovala princezna.

„Takže to je dvojnásobná oslava.“

Přišli patroni Icefalla a odvedli si ji. „Prosím, pojďte s námi... Dovolíte, abychom vám představili...“

Pak se dostavil lord Vaughnley. Tvářil se vlídně a neutrálně, snad ještě víc než jindy.

„Vážení přítomní,“ začal vyvolávat jeden z organizátorů. „Teď se všichni půjdeme podívat do promítací místnosti na filmový záznam obou dostihů, dostihů, ve kterých zvítězila princezna Casilia, náš vážený host.“

Ozval se mírný civilizovaný potlesk a pak se všichni začali sunout ke dveřím.

Lord Vaughnley zůstal stát vedle mne. Princezna se ohlédla: „Jdete také, Kite?“

„Prosím za minutku, rád bych se kita na něco zeptal,“ řekl lord Vaughnley.

Princezna se usmála, přikývla a odešla. Lord Vaughnley vystrkal všechny přítomné z místnosti. Když jsme konečně osaměli, zavřel za společností dveře a opřel se o ně zády. Díval se na jiné, menší dveře v boční stěně.

Dveře se otevřely a vstoupili dva lidé.

Nestor Pollgate.

Jay Erskine.

Pollgate se tvářil spokojeně, Jay Erskine se vítězně šklebil.

19

„To bylo elegantní,“ řekl Pollgate lordu Vaughnleyovi.

„Ano, vyšlo to pěkně,“ přikývl Vaughnley.

Vytrvale se zády opíral o dveře. Erskine stál se založenými rukama a opíral se o ty druhé, postranní.

Podél zdí stály židle a stolky s bílými ubrusy, na nich misky se slanými oříšky a popelníky plné nedopalků, taky skleničky od šampaňského, některé nedopité.

Přeče musejí přijít číšníci, aby to uklidili, říkal jsem si.

„Nikdo nás tu nebude rušit,“ ubezpečoval Pollgate lorda Vaughnleyho. „Na obojích dveřích je tabulka Prosím nevstupovat a Mario slíbil, že sem hodinu nikoho nepustí.“

„Do té doby už začne oběd,“ namítl lord Vaughnley. „Filmy trvají necelou půlhodinu.“

„Ten,“ Pollgate ukázal bradou na mne, „na žádný oběd nepůjde.“

„Ten možná ne, ale já bych měl jít.“

Žralok

V duchu jsem si opakoval..., to by mě napřed museli chytit.

Trvalo jim to pět dní... a pomohla jim princezna.

Pollgate se obrátil ke mně: „Dáte nám odposlouchávací zařízení a věci mých novinářů. Tím celá záležitost skončí.“

Ten člověk měl takovou sílu a tvrdost, že i tahle jednoduchá věta zněla jako jasná výhrůžka. Co by se stalo, kdybych neuposlechl, nebylo řečeno, protože s mou poslušností se počítalo. Bez diskuse.

Přešel k Erskineovi, vytáhl z kapsy plochou krabičku a zaujal jeho místo u dveří.

Erskineův úškleb se změnil v křivý, vítězný úsměv. Už se těšil. Byl mi z duše odporný. Protivil se mi jeho ledový pohled, zplihlý knír, bezohledná, surová povaha, i způsob jeho psaní. Ze všeho nejmiň se mi líbil jeho úšklebek a to, co věstil.

Pollgate otevřel krabičku a podal mi ji. Jay Erskine z ní vytáhl cosi, co na první pohled vypadalo jako dálkový ovladač televizoru.

Vzal tu věc pořádně do ruky a vykročil ke mně. Šel suverénně, což by člověk nečekal, když jsem s ním předtím tak zatočil. Jediným rychlým pohybem mi tu věc strčil pod sako na košili.

Ucítil jsem něco jako úder. Probral jsem se na zemi, úplně zmatený, nevěděl jsem, kde jsem, ani co se stalo.

Jay Erskine a lord Vaughnley se shýbli a pomohli mi vstát. Pak mě posadili na židli.

Židle měla opěradla a já se jich chabě držel. Ještě stále jsem byl jako omámený a nechápal jsem proč.

Jay Erskine se zlomyslně ušklíbl a znovu mi na okamžik přiložil tu věc na košili. Tentokrát úder i pálił. Šlo to strašně rychle, ani jsem se nestačil nadechnout.

Asi bych z té židle vyletěl, kdyby mne nepřidržovali. V mžiku se mi vědomí úplně rozsypalo a ze svalů jsem měl hadry. Nevěděl jsem přesně, kdo jsem, kde jsem, a bylo mi to jedno. Čas plynul. Čas je relativní. Plynuly celé minuty. Pomalu. Pak se mi postupně v hlavě vyjasnilo aspoň do té míry, že jsem věděl, že sedím na židli, a poznával jsem přítomné. Nestor Pollgate, lord Vaughnley a Jay Erskine.

„Výborně,“ řekl Pollgate. „Vnímáte mne?“

Po chvíli jsem zachraptěl: „Ano.“

„Dáte nám to odposlouchávací zařízení a ostatní věci,“ řekl.

To musela být elektrina, nějaká elektrina, ty údery, to byly elektrické rány, šoky. Jako když člověk chodí po nylonovém koberci a pak sáhne na kovovou kliku, jenže mnohonásobně silnější, obudně silné.

„Rozuměl jste mi?“ zeptal se.

Neodpověděl jsem. Rozuměl jsem mu dobře, ale nemohl jsem se rozhodnout, jestli mu ty věci dát, či ne.

„Kde máte ty věci?“

Ať se jde vycpat!

„Tak kde to máte?“

Ticho.

Tentokrát jsem ruku Jaye Erskinea ani nezahlédl. Potřetí. Pálivý úder a já, jako kdyby mne to katapultovalo, jako bych se vznášel roztráštěný v prostoru, bez vůle, bez myšlenek, jako ve snu, bez odporu, vědomí nikde. Nic jsem nevěděl. Jen jsem byl. Jako bych neměl ani tělo, ani ducha.

Ať už se mnou chtějí udělat cokoli, odvést mě kamkoli, uvalit na mne kdovíjaký nespáchaný zločin, nemůžu se bránit, protože nejsem.

Pomalu se mi vracelo logické myšlení. Někde jsem měl popáleniny, ty jsem dokonce i cítil. Pak jsem zaslechl, jak lord Vaughnley cosi říká a jak mu Pollgate odpovídá „pět tisíc voltů“.

„Je vzhůru,“ řekl Erskine.

Lord Vaughnley se nade mnou ustaraně sklonil. „Jste si jistý, že je v pořádku?“

„Určitě,“ řekl Pollgate. „Nezanechává to žádné následky.“

Pěkně děkuju, řekl jsem si. Byl jsem jak opilý a bylo mi špatně od žaludku.

Ještě štěstí, říkal jsem si, že jsem kvůli povinnému obědu nesnídal.

I Pollgate se podíval na hodinky a potřásl hlavou: „Tentokrát byl mimo dvanáct minut. Tři vteřiny jsou příliš velká dávka. Dvě vteřiny jsou lepší. Ale stejně, už to trvá moc dlouho. Strávili jsme s tím už dvacet minut.“ Rozzuřeně se na mne podíval. „Nemůžu už s vámi ztrácet čas. Koukejte mi ty věci dát, a to hned.“

Tu elektrickou věc držel v tu chvíli v ruce on, už nikoli Jay Erskine.

Zdalo se mi, že bych mohl i promluvit. Pokusil jsem se o to. Zase to ale bylo jen chrptění: „Bude to trvat dny.“

To nebylo z mé strany žádné hrdinství. Měl jsem mlhavou představu, že jestli mi

uvěří, že by to trvalo celé dny, třeba se vzdají. S logikou mi to v tu chvíli moc nešlo.

Pollgate ke mně přistoupil na dosah ruky a ukázal mi těch pět tisíc voltů zblízka.

„Přístroj na elektrické šoky,“ řekl.

Z té věci vykukovaly dvě nízké kovové vidlice, asi pět centimetrů od sebe vzdálené. Pollgate stiskl nějaký knoflík nebo co a mezi těmi vidlicemi zasvítit jasně viditelný elektrický výboj, dlouhý asi jako palec, jasně modrý, silný a praskající. Výboj zářil hrozivé tři vteřiny, ale potom zmizel tak rychle, jak se objevil.

Odvrátil jsem oči od šokovacího přístroje a zadíval se na Pollgatea.

„Týdny,“ řekl jsem.

To ho zarazilo. „Koukejte nám dát to odposlouchávání.“ Už to tak vypadalo, že nastane nekonečný souboj vůle, který nejspíš víc jak z poloviny prospím.

Lord Vaughnley se tvářil rozpačitě a nejistě. „Tohle už nemůže pokračovat.“

V hlavě se mi vyjasňovalo a já s úlevou usoudil, že ten souboj nakonec nebude nutný.

„Ty věci nám dát musí,“ paličatě trval na svém Pollgate. „Přece nedopustím, aby mi takový nikdo křížil plány.“ Ješitnost, strach o prestiž, tvrdohlavost, zoufalá kombinace.

Lord Vaughnley se na mne starostlivě díval.

„Dám vám něco lepšího,“ řekl jsem.

„Co? Co nám dáte?“

Už jsem taky líp mluvil, míň jsem chraptěl a šlo mi to rychleji. Trochu jsem se pohnul a zjistil, že se mi vrací i svalová koordinace.

„Co nám dáte?“ zeptal se lord Vaughnley.

Pekelně jsem se soustředil, aby mě mozek a jazyk poslouchaly.

Je to v Newmarketu. Musíme tam jet. Teď hned, teď odpoledne.“

Pollgate odsekl podrážděně. „To je nesmysl.“

Podíval jsem se na lorda Vaughnleyho a řekl jsem: „Dám vám Maynarda Allardecka.“ Elektrický šok nemohl být působivější.

„Jak to myslíte?“ ozval se konečně zmateně i s nadějí.

„Dám vám ho jako na talíři. Bude ve vaší moci, a to přece chcete, ne?“ Práli si to oba, viděl jsem to na Pollgateovi i na lordovi. Tušil jsem, že v tom asi budou oba.

Jay Erskine vyštěkl útočně: „A kde jsou naše věci? Jsou v Newmarketu?“

Pracně jsem ze sebe dostal: „Tam jste je přece nechali.“

„Tak teda jo.“

Myslel si, že tím se dosáhlo hlavního cíle celé akce, a já ho z toho nevyváděl.

Nestor Pollgate nařídil odpornému Erskineovi, aby šel pro auto a zajel s ním před postranní vchod.

Pak se dohodl s lordem Vaughnleyem, že řeknou nějakému Mariovi, aby nás u Icefallových patronů omluvil, že se k obědu nedostavíme, že já dostal žlučnickový záchvat a lord Vaughnley mě dopravuje domů. „Ale ať jim to Mario řekne, teprve až budeme pryč,“ zdůrazňoval lord Vaughnley, „jinak se sem okamžitě přihrne moje žena s princeznou, aby ho hýčkaly.“

Já mezitím jen tak seděl, tupě jsem je poslouchal, a bylo mi všechno jedno.

Pohybovat jsem se už mohl, ale nechtělo se mi. Nevolnost mě přešla a v hlavě se mi vyjasnilo. Pociťoval jsem nepřírozený klid a absolutní nedostatek energie.

Jay Erskine se po chvíli vrátil. Ještě stále se ušklíbal.

„Můžete jít?“ zeptal se mne Pollgate.

Řekl jsem že ano a vstal jsem. Šli jsme postranními dveřmi, krátkou chodbou a pak po schodech pokrytých kobercem, s pozlaceným zábradlím. Tím schodištěm už nepochybně uniklo diskrétně mnoho návštěvníků Guineas, když nechtěli být spatřeni v hlavní hale.

Sunul jsem se ze schodů na třaslavých nohou a pečlivě se přidržoval zábradlí.

Z druhé strany mne podpíral lord Vaughnley. „Jste v pořádku?“ ptal se starostlivě.

Podíval jsem se na něho. Jak si vůbec mohl myslet, že jsem v pořádku! K nepochopení. Možná takhle uvažuje díky tomu, že ví, jak jsem zvyklý na různá tělesná poškození, na pády, otřesy mozku. Jenže modřiny a zlomeniny byly něco zcela jiného než ty zvláštní hrátky, co se mnou předtím prováděli.

Nakonec jsem jim odpověděl, že v pořádku jsem, protože to v zásadě byla pravda. Konečně jsme došli do přízemí.

Zůstal jsem stát před otevřenými dveřmi na ulici, na kraji chodbičky vedoucí do nitra budovy.

„Tak jdeme, jdeme,“ pobízel mne Pollgate a ukazoval na dveře. „Pokud někam pojedeme, tak teď hned.“

„Bundu,“ řekl jsem. „Mám v šatně bundu.“ Vytáhl jsem z kapsy lístek od šatny a lord Vaughnley mi ho vzal z ruky.

„Já vám pro ni dojdu,“ řekl. „A domluví se s Mariem. Počkejte na mne ve voze.“ Byl to velký vůz. Řídil Jay Erskine. Nestor Pollgate seděl ostražitě vzadu, po mém boku. Lord Vaughnley si sedl dopředu.

„Tady máte tu bundu,“ řekl a podal mi ji. Hodil jsem si ji k nohám.

Pak podal hlášení Pollgateovi: „Mario říká, že filmy už skončily. Právě nás jde omluvit, takže je to zařízené a můžeme vyrazit.“

Trvalo věčnost, než jsme se vymotali z Londýna, jednak protože byl mimořádně velký provoz, jednak byl Jay Erskine mimořádně špatný řidič. Věčně dupal na brzdu a choval se netrpělivě. Spočítal jsem si, že za těch okolností nám to do Newmarketu potrvá dvě a půl hodiny a že bych se za tu dobu mohl už úplně vzpamatovat.

Nikdo toho moc nenamluvil. Jay Erskine zamkl centrálně všechna dvířka a Nestor Pollgate uložil šokovací přístroj do kapsy saka. Přístroj byl z dohledu, ale v dosahu. Ocitl jsem se v podivné dvouroli: byl jsem vězeň a současně velitel, jel jsem s nimi dobrovolně, ale přitom na základě výhrůžek. Čekal jsem, až se mi vrátí síla, tělesná i duševní síla.

Šokovací přístroj. Věděl jsem, že přenosné přístroje na vyvolání elektrického šoku existují, ale v životě jsem žádný neviděl. Svého času jím američtí policisté krotili zvláště odbojné zločince, když do nich nechtěli střílet. Takový šok působí okamžitě. A je účinný. A jak.

Vzpomínal jsem na dávno zapomenuté hodiny fyziky... Jestliže stisknete dva piezzo-elektrické krystaly, vznikne výboj jako v domácích zapalovačích plynových spotřebičů. Možná jsou ty šokovací přístroje na stejném principu, jenže mají tisícinásobnou sílu. Možná taky ne. Budu se na to muset někoho zeptat. Nebo taky ne. Pět tisíc voltů...

Zamyšleně jsem se díval na záda lorda Vaughnleyho. Co si asi myslí? Projevil dychtivost, to bylo jisté. Oba byli dychtiví, projevíli ochotu vyjet se mnou jako žíznicí na poušti za vodou. Vždyť ani pořádně nevěděli, co jim nabídnu, ani se mne na to nezeptali. Brali bez váhání cokoli, co by mohlo poškodit Maynarda Allardecka. Jasně. Proto mě lord Vaughnley s takovou ochotou seznámil s Rose Quinceovou, proto jí řekl, ať mi ukáže všechny materiály. Šlo jim především o to shodit Maynarda před veřejností, a k tomu bylo dobré všechno a každý, kdo tím směrem napřel sílu, i takový nikdo, jako jsem byl já.

Chvilí jsem dřímал, pak jsem se s trhnutím probudil. Pollgate si mne upřeně prohlížel. Zdálo se mi, že se tváří nechápavě, nejistě.

Jak jsem byl malátný jako hadrový panák, nenapadlo mě nic chytrého, co bych řekl, tak jsem tedy mlčel. On se nakonec odvrátil a díval se z okénka. Stejně jsem ale pocítoval sílu, jaká z něho vyzařuje, bezohledná, surová síla, a uvědomoval jsem si, jak snadno by mi mohl zničit život, jestliže v nejbližších hodinách něco pokazím.

Přemýšlel jsem o tom, jak na mne v Guineas nachystali past.

Pozvali mě patroni Icefalla, nechali mi vzkaz na mém záznamníku. Neřekli sice, kam mne zvou, ale řekli kdy: zítra, v úterý, tedy dnes. Vzkaz někdo odposlouchal a okamžitě předal Pollgateovi, který ho předal lordu Vaughnleyovi. Ten nejspíš řekl: výborně, to bude snadné, kamaráde. Spojím se s těmi patrony, což těžko odmítnou, a Kit Fielding přijde zcela určitě. Udělá cokoli, aby vyšel vstříc princezně...

Pollgate věděl, jaká je dispozice místností v Guineas. Znal Maria. Věděl, že snadno získá na hodinu celou místnost pro sebe. Určitě to tam znal.

Možná Guineas doporučil Icefallovým patronům právě lord Vaughnley. Možná ani nemusel, protože to byl podnik, kde se dostihové oslavy konaly dost často. Je dokonce pravděpodobné, že si Guineas vybrali patroni nezávisle na lordu Vaughnleyovi, protože věděli, že se tam dá promítat.

Takové úvahy byly k ničemu. Ať už si to naplánovali, jak chtěli, podařilo se jim to.

Přemýšlel jsem taky o spojení Nestora Pollgatea a lorda Vaughnleyho. Byli majiteli konkurenčních novin, na jejichž stránkách si šli po hrdle, zatímco v soukromém životě táhli za jeden provaz.

Byli spojenci, přátelé ne. Poznal jsem to z jejich vzájemného chování, nepočínali si jako kamarádi.

Prvního října lord Vaughnley podepsal doporučující dopis dobročinné společnosti s návrhem na povýšení Maynarda Allardecka do šlechtického stavu.

Později, asi v polovině října, se Hugh přiznal ke svým obchodům s Maynardem a rozzuřený lord Vaughnley se rozhodl, že Maynarda musí lidem ukázat v pravém světle: k tomu si zjednal Pollgatea a služby Flagu. Ničit pověst, to přece byla hlavní náplň Flagu... Jay Erskine, někdejší zaměstnanec lorda Vaughnleyho, ve

Flagu pracoval, vědělo se o něm, že si sem tam s nějakým tím přestupkem proti zákonu hlavu neláme.

Nevěděl jsem, proč se Vaughnley obrátil na Pollgatea a jak mohl předpokládat, že mu Pollgate půjde na ruku. Někáký důvod k tomu jistě existoval, ale těžko se na to můžu ptát, těžko bych dostal odpověď.

Jistě, lord Vaughnley mohl v té své dobročinné organizaci stáhnout svůj souhlas s návrhem pocty pro Maynarda. Ale tam mu klidně mohli říct: „Vážený pane, je nám líto, ale váš syn si za všechno může sám, Maynard mu skutečně hmatatelně pomohl z těžké situace.“ Je pravděpodobné, že lord Vaughnley, zkušený novinář, usoudil, že pár dobře volených řádků v tisku zapůsobí účinněji a taky líp uspokojí jeho pomstychtivost.

Nejdřív ze všeho nejspíš šel za producenty pořadu Jak jdou obchody, řekl jim, ať vyhrabou na Allardecka co nejvíc, že dobře zaplatí. Pak ho producent podtrhl, což se dalo předpokládat, protože se o něm vědělo, že bere peníze z obou stran, jak jsem vyrozuměl z řeči Rose Quinceové.

Konečný sestřih Maynardova rozhovoru v programu Jak jdou obchody vyzněl v jeho prospěch, a to určitě nebylo v původním záměru. Pak teprve, aspoň jsem tak předpokládal, se lord Vaughnley obrátil na Pollgatea.

Zavřel jsem oči a začal zase podřimovat. Motor vozu tiše hučel.

Zapnulí topení. Přemýšlel jsem o koních, o co jsou poctivější než lidé. Zítra mám jet v Haydocku. Ještě že v Guineas nebyl dostihový lékař!

Fúze. Věčně se prý brání nějaké fúzi. Jen tak se mi to zničehonic vybavilo.

Jestli to pokazím, tak mě Pollgate pohrbí.

Jak jsme se blížili k cíli, vracela se mi postupně duševní i tělesná síla, jako s přílivem. Byl to zvláštní pocit. Netušil jsem, kolik síly v sobě vůbec mám, dokud jsem ji neztratil a zase znovu nezískal. Podobně si člověk uvědomí, jak těžce byl nemocný, teprve když se znovu uzdraví.

Se znovunalezenou silou jsem se vděčně protáhl a zhluboka nadýchl. Pollgate měl asi pro sílu cit, jako by okamžitě poznal, že už jsem zase pohromadě. Opět byl ve střehu.

Erskine vjel k Bobbymu na dvůr ve tři hodiny a pět minut. V tu dobu tam správně měl panovat klid a mír, ale místo toho tam vládl chaos a všude se hemžili lidé.

Erskine podle zvyku prudce zastavil, Pollgate mu dal pokyn, aby odemkl centrální zamykání dveří a všichni jsme vystoupili.

Holly, rozčilená a zmatená, se zadívala k nám. Kromě vozu, kterým jsme přijeli, stála na dvoře další čtyři osobní auta a jeden velký dopravní box se spuštěnou rampou. Kolem přecházeli stájníci, v ruce ohlávky.

K mému úžasu byl mezi přítomnými taky Jermyn Graves.

Holly běžela ke mně: „Prosím tě, udělej něco, ten člověk je blázen, a Bobby je v domě s Maynardem. Maynard přišel dřív a teď tam na sebe oba křičí. Nechci tam chodit. Zaplatpánbůh, že jsi přijel. Je to jako fraška.“

Jak mě Jermyn Graves zahlédl, vydal se ke mně. Zběžně si prohlédl lorda Vaughnleyho, Pollgatea a Jaye Erskina. Zaútočil na mne dopáleně: „Co to je sakra za lidi? Poslouchejte, Fieldingu, už mám dost toho vašeho chytračení. Přijel jsem si pro koně.“

Vzal jsem Holly kolem ramen. „Už proplatili jeho šek?“ zeptal jsem se jí.

„To bych sakra řekl!“ vyštěkl Graves vztekle.

Holly přikývla. „Ano, víme to od obchodníka s krmením. Včera ten šek proplatili a převedli mu příslušnou částku.“

„Co se tu děje?“ zeptal se tvrdě Pollgate.

„Vy se do toho nepleťte!“ utrl se na něho Graves. „Teď mi jde o tebe, Fieldingu. Sakra, buď okamžitě navalíš moje koně, nebo na tebe zavolám policajty!“

„Uklidněte se, pane Gravesi. Své koně dostanete.“

„Nejsou ve svých stáních!“ běsnil vzteky. Okouzlovalo mě, jak naprosto ignoruje Pollgatea. Člověk asi musí vědět, že se něčeho má bát, aby dostal strach.

Otočil jsem se k oběma majitelům novin a jednomu novináři. „Pan Graves odtud odváží své koně z toho důvodu, že si přečetl vaše Intimní drobnosti. Aspoň vidíte na vlastní oči, jak působí síla tisku.“

„Zavři hubu a naval koně!“ zahulákal Graves.

„Samožřejmě. Já jen že vaši stájníci míří na nesprávnou stranu.“

„Jaspere, sem!“ zařval Graves.

Nebohý synovec přiklusal a úzkostlivě se na mne zadíval.

„Pojďte za mnou, tamhle dozadu.“

Jay Erskine mi chtěl zabránit v odchodu, ale Pollgate ho zarazil. Šel jsem s Jasperem na zadní dvůr a ukázal jsem mu, ve kterých stáních najde Gravesovy koně. „Já se děsně omlouvám,“ šeptl Jasper.

„To nic.“ Uvědomil jsem si, že nebýt Jaspéra a jeho strýce, nenastražili bychom

Žralok

poplašené zařízení a bez poplašeného zařízení bychom nenachytali Jaye Erskina na zebríku. Vlastně musím být oběma Gravesům vděčný.

Vrátil jsem se s Jasperem. Vedl jednoho z koní. Ostatní dosud stáli tam kde předtím a Jermyn Graves říkal cosi v tom smyslu, že těžko může důvěřovat trenérovi, který nemá na zaplacení svým dodavatelům.

„Bobby bude rád, když se vašich koní zbaví, pane Gravesi. Hezky si je naložte a jeďte pryč.“

Skoro ho ranila mrtvice. Několikrát otevřel ústa a zase je zavřel. Pak se sebral, šel k dopravnímu boxu a vyléval si vztek na nešťastném Jasperovi.

„Zaplatpánbůh!“ vzdychla Holly. „Já toho člověka nemůžu vystát, jsem strašně ráda, že jsi tady. Jaký byl oběd?“

„Přímo elektrizující.“

Ostatní mě slyšeli a ostře se na mne zadívali.

Lord Vaughnley řekl nechápavě: „Jak můžete žertovat...“

„Proč ne! Jsem naživu, ne?“

Holly si nás prohlédla, jednoho po druhém. Dobře vycítila, že se něco děje, jenom nevěděla co. „Co se stalo?“ zadívala se na mne.

„Jsem v pořádku.“

Otočila se k lordu Vaughnleyovi. „Kit riskuje život skoro každý den. Jeho jen tak snadno nezastrašíte.“

K mému tajnému pobavení na ni zůstali s úžasem civět.

Zeptal jsem se jí: „Víš vůbec, s kým mluvíš?“

Zavrtěla hlavou. Lord Vaughnley jí byl povědomý, ale nevzpomněla si odkud.

„Dovol, abych ti představil lorda Vaughnleyho, majitele Towncrieru, Nestora Pollgatea, majitele Daily Flagu. Toto je Jay Erskine, autor článků v Intimních drobnostech a autor odposlouchávání vašeho telefonu.“ Na chvíli jsem se odmlčel.

„Moje sestra, žena Bobbyho Allardecka.“

S vyděšenýma očima si stoupla až těsně ke mně. „Proč tu jsou? Tys je přivedl?“

„My jsme se přivedli jaksi vzájemně. Kde teď je Bobby s Maynardem?“

„Myslím v obývacím pokoji.“

Jasperovy kroky skřípaly po dvoře, jak vyváděl druhého koně. Jermyn na něj nepřestával hulákat. Druhý stájník vbíhal do boxu a zase vybíhal a snažil se být neviditelný.

Nestor Pollgate vyštěkl: „Nehodlám tady déle stát a koukat.“

„Já zase nehodlám zanechat svou sestru samotnou s tímhle člověkem. Je to neřád, a celá tahle situace vznikla kvůli vám, takže počkáme.“

Pollgate podrážděně přešlápl, ale zůstal na místě. Taky neměl kam jít. Čekali jsme, s různým stupněm netrpělivosti, až Jasper se stájíkem zdvihne a připevní rampu. Jermyn Graves ještě jednou vykročil k nám, zahrozil mi pěstí se vztyčeným ukazováčkem a křičel, ať si nemyslím, že mi to jen tak projde, a že ještě budu litovat. Prý mě bude zatraceně mrzet, že jsem se do toho vůbec míchal. „Kite!“

Holly byla upřímně nešťastná.

Vzal jsem ji kolem ramen. Gravesovi jsem neodpověděl. Ten se pak konečně otočil na patě, odešel ke svému vozu, nastoupil, práskl dvířky, nastartoval a vyjel prudce na plný plyn, až to muselo jeho koním uvnitř podrazit nohy.

„Je hnusný. Co ti může provést?“ „Nic, víc štěká, než kouše.“ „To já ne,“ řekl Pollgate.

Zadíval jsem se mu do očí. „Jsem si toho dobře vědom.“ Nastávala rozhodující chvíle, už se to nedalo odkládat. Kéž mám dost síly. Kéž mám sílu teď, kdy ji tolik potřebuju.

Odpoutal jsem se od Holly a šel si do auta, kterým mě přivezli, pro bundu.

Řekl jsem Holly: „Prosím buď tak laskavá a zaveď naše hosty do knihovny, ano? Já zajdu pro Bobbyho... a jeho otce.“

Dívala se na mne vystrašeně. „Kite, buď opatrný.“

„Slibuju.“

Pochybovačně se po mně ohlédla a vyrazila k domu. Já za ní. Oba jsme šli ze zvyku zadem, přes kuchyň. Nějak nás ani nenapadlo, že bychom návštěvu mohli uvést hlavními dveřmi.

Pollgate, lord Vaughnley a Jay Erskine šli za námi. Holly se s nimi v hale ode mne oddělila a zavedla je do knihovny, kde se s Bobbym občas večer dívala na televizi. Předě mnou byly dveře do obývacího pokoje, odkud se ozývaly hlasy. Vlastně jenom jeden hlas. Maynardův, mluvil bez přestávky.

Posbíral jsem všechnu sílu, kterou jsem v sobě našel, a vstoupil do dveří. Byla to základní chyba. Bobby mi pak řekl, že jsem vypadal stejně jako tehdy ve stájích, jako bych měl zastíněné oči nebo masku, že jsem najednou vypadal jako nepřítel, věčný sok, nekonečná černá hrozba.

Maynard opakoval monotónním hlasem, jako kdyby stejná slova opakoval už kdoví pokolikáté: „a jestli se ho chceš opravdu zbavit, tak to uděláš dnes, teď hned.“

Žralok

Maynard držel v ruce revolver, malý černý revolver. Jakmile jsem vešel, umkl. Zorničky se mu rozšířily. Viděl totéž co Bobby: Fieldinga, nepřítele, ďábla.

Vtiskl Bobbymu revolver do ruky.

„Udělej to,“ zasyčel na syna. „Teď, teď!“

Bobby měl oči jako skleněné, prázdné, jako tehdy v zahradě.

Přece nemůže... přece by nemohl...

„Bobby,“ vydechl jsem zoufale. Zdvihl revolver a namířil na mne.

20

Otočil jsem se k němu zády.

Nechtěl jsem se na něho dívat. Nechtěl jsem vidět, jak ničí život mně, sobě, Holly i nenarozenému dítěti. Pokud to skutečně udělá, nechci to vidět.

Čas plynul. Ach Danielo!

Vtom Bobby promluvil těsně za mými zády.

„Kite...“

Stál jsem bez hnutí. Toho jen tak nezastrašíte, řekla Holly. Bobby se zbraní v ruce mě vyděsil k smrti, k zoufalství.

Obešel mne. Byl bílý jako stěna. Já asi taky. Zadíval se na mne. Revolver měl v dlani a podával mi ho. „Odpust,“ řekl.

Nedokázal jsem promluvit. Bobby se otočil a šel ke dveřím, jako by byl slepý. Ve dveřích stála Holly. Nic nechápala. Bobby ji objal a tiskl ji k sobě, jako by právě přežil zemětřesení. Taky že přežil.

Slyšel jsem za sebou šramot. Rychle jsem se otočil. Blížil se ke mně Maynard.

Byl zpocený a cenil zuby jako zvíře. Jeho civilizovaná skořápka zmizela beze stop. Když viděl, že držím v ruce revolver, o krok couvl, pak o další a ještě další. Tvářil se vystrašeně a jako by se mu dělalo špatně.

„Naváděl jste svého vlastního syna k vraždě,“ řekl jsem trpce. „Snažil jste se mu to vsugerovat.“

„To by byla nešťastná náhoda.“

„Když Allardeck zastřelí Fieldinga, nemůže to být nešťastná náhoda.“

„Odprísáhl bych to.“

Hnusil se mi. „Jděte do knihovny, tamhle,“ přikázal jsem mu a ustoupil, aby mohl projít ke dveřím. Nepřestával jsem na něho mířit. Neměl dost odvahy, aby mě zastřelil sám. Ze k tomu chtěl přinutit Bobbyho..., bylo ze všeho nejodpornější. Nebylo moc chytré, že jsem ho k Bobbymu nalákal s tím, že by se mě mohl zbavit jednou provždy. Chybělo málo a podařilo se mu to. Moje chyba. Moje hloupost. Prošli jsme halou do knihovny. Pollgate, lord Vaughnley a Jay Erskine stáli uprostřed pokoje, Bobby s Holly stále ještě v objetí, stranou. Když jsem vstupoval, připadalo mi, že lezu do klece k tygrům. Holly mi později řekla, že jak jsem tam stál se zbraní v ruce, vypadal jsem tak nebezpečně, až málem nevěřila, že jsem její bratr.

„Sedněte si.“ Ukázal jsem na Maynarda, „vy tamhle do toho křesla v rohu.“ Byl to hluboký fotel, do kterého člověk dočista zapadl a nemohl jen tak rychle vyskočit. „Teď vy,“ přikázal jsem Erskineovi. „Vedle něj. Lorde Vaughnley, vy na pohovku.“

Pollgate se zadíval na volné místo vedle lorda Vaughnleyho a šel si tam mlčky sednout.

„Vezměte tu elektriku a položte na zem. Kopněte to ke mně.“ Cítil jsem, jak nechce, ale poslechl mne. vytáhl plochou krabičku a udělal, co jsem žádal.

„Tak. A teď se všichni podíváme na video.“ Nadzdvihl jsem revolver. „Neumím dobře střílet. Nevím, co bych trefil. Tak radši sedte a nehýbejte se.“ Podal jsem svou bundu Bobbymu. „Vezmi kazetu z vnitřní kapsy. Je na zip.“

„Mám to pustit?“ zeptal se Bobby, když kazetu našel. Trásl se mu ruce i hlas. Maynard je netvor, pomyslel jsem si.

„Ano. Teď hned. Holly, zatáhni prosím záclony a rozsviť malou lampu. Než to doběhne, bude už tma.“

Zatímco zatahovala okna hledící do chladného dne a zatímco Bobby zapínal video a televizi, nikdo nepromluvil. Pollgate se zachmuřeně díval na bundu ležící na židli, kam ji Bobby odhodil. Lord Vaughnley se ohlédl na revolver v mé ruce.

„Můžu?“ zeptal se Bobby.

„Spust' to. A vy dva s Holly si taky sedněte a dívejte se.“

Zavřel jsem dveře a opřel se o ně zády, jako předtím lord Vaughnley v Guineas. Na televizní obrazovce se v jasných barvách objevila tvář Maynarda Allardecka. Pokusil se vstát.

„Sednout!“

Asi tušil, co přijde. Tušil, že všichni uvidí původní, nesestříhanou verzi.

Zíral na revolver v mé ruce, odhadl vzdálenost, jakou by ke mně musel urazit, a sklesl bezmocně do křesla, jako by ho opustily síly.

Žralok

Rozhovor pokračoval od zdvořilého, civilizovaného úvodu po ostré, vyslovené útočné a provokativní otázky. Lord Vaughnley otevřel úžasem ústa.

„Tuhle verzi jste předtím neviděl?“ zeptal jsem se ho.

„Ne.“ Nespouštěl oči z obrazovky. Napadlo mě, že si Rose dělala zbytečně starosti s tou načerno půjčenou kazetou, když ji měla dva dny tajně v budově Towncrieru. Bylo to všechno absurdní.

Pečlivě jsem pozoroval tváře diváků. Maynard vypadal, jako když je mu nevolno. Erskine byl bez výrazu, lord Vaughnley fascinovaný a Nestor Pollgate sledoval obrazovku s čím dál větším zájmem. Bobby a Holly se tvářili ohromeně. Zarmouceně jsem si pomyslel, že Bobbyho čekají ošklivé chvíle. Musí to být tvrdé, když člověk vidí, kolik zla napáchal jeho vlastní otec.

Rozhovor s Maynardem skončil a nastoupili Perrysideovi, vyprávějící o tom, jak přišli o Metavanea, pak vypovídal George Tarker o sebevraždě svého syna. Nakonec přišla zpověď Hughy Vaughnleyho, končící zoufalou prosbou, že chce domů. Pak se na obrazovce opět objevila usměvavá tvář Maynarda Allardecka.

Celý záznam na mne znovu hluboce zapůsobil. Ostatní diváci byli jako zkamenělí. Když pořad trvající hodinu a třináct minut skončil, na všech bylo vidět absolutní zaujetí. Joe by měl radost, kdyby viděl, jak působivý je jeho střih, až ke konečnému obrazu bez jediného zvuku.

Soudní jednání skončilo. Obviněný byl shledán vinným. Zbývalo vyhlásit rozsudek. Na ztemnělé obrazovce se objevilo husté sněžení. Nikdo se ani nepohnul.

Odlepil jsem se od dveří a šel vypnout aparaturu.

„Tak a teď poslouchejte,“ řekl jsem.

Všichni se na mne soustředěně dívali. Maynard v ponížení a hanbě, hluboce zabořený do křesla.

„Vy,“ obrátil jsem se k lordu Vaughnleyovi a Nestoru Pollgateovi, „a vy..., vaše noviny vyplatí Bobbymu po padesáti tisících liber jako finanční odškodnění. Teď hned, tady na místě, před svědky napíšete závazné prohlášení, že tuto částku ode dneška do tří dnů předáte Bobbymu Allardeckovi, a toto prohlášení bude právně platné a závazné.“

Lord Vaughnley a Nestor Pollgate na mne tupě zírali.

„Zato vám předám odposlouchávací zařízení a ostatní předměty dosvědčující nezákonnou činnost Jaye Erskinea. Slibuju vám naprosté mlčení, pokud jde o nejruznější minulé akce vedené z vaší strany proti mé osobě nebo mému majetku a vrátím vám šek na tři tisíce liber, uložený v sejfův ředitele mé banky. Taky vám daruju videozáznam, který jste právě shlédli.“

Maynard zoufale vydechl: „Ne!“ Nikdo si ho ani nevšiml. Otočil jsem se k němu.

„Vy napíšete prohlášení, že svému synovi Bobbymu převedete během tří dnů částku dvou set padesáti tisíc liber. Touto částkou váš syn doplní přečerpané konto a vyplatí půjčky a hypotéku na dům a stáje, které jste ho vy a váš otec donutili vzít, přestože na tento majetek měl dědické právo.“

Maynard na mne hleděl s otevřenými ústy. Nevydal ani zvuk. „Majoru Perrysideovi a jeho paní pak převedete podíl na Metavaneovi, který ještě máte ve svém vlastnictví.“ Chvěl se po celém těle, i hlava se mu třásla. „Zato vám slíbím, že se kopie tohoto videozáznamu neobjeví na stolech řady významných osobností, jako jsou hlavní stevard Jockey Clubu nebo přispěvatelé dobročinné organizace, jejímž předsedou se máte stát, že se neobjeví ani na některých klíčových místech v City.“ Odmíchl jsem se. „Jakmile bude příslušná částka bezpečně převedena na Bobbyho konto, máte ode mne pokoj. Ovšem podmínku máte u mne nadsmrti. Kdybyste jakkoli vystoupil proti Bobbymu, Holly nebo mně, pamatujte, že mám kopie toho záznamu a budu je mít i nadále.“

Maynard konečně promluvil. Chraplavým, třaslavým hlasem řekl: „To je vydírání, nátlak.“

„To je spravedlnost.“

Bylo ticho. Maynard zapadl zplihle do křesla, jako by se sám do sebe zhroutil.

Lord Vaughnley a Nestor Pollgate neřekli ani slovo.

„Bobby,“ řekl jsem. „Vyhoď tu kazetu z přístroje a odnes ji odsud. Někam ji pečlivě schovej. A přines dopisní papír na ta prohlášení.“

Bobby pomalu, tupě vstal a šel.

„Řekl jste, že nám tu kazetu dáte,“ ohradil se Pollgate.

„Dám. Až Bobbymu zaplatíte. Jestli bude mít do pátku peníze na kontě, kazeta je vaše, a ty ostatní věci taky, aby Erskine nemusel před soud.“

Bobby odnesl kazetu a já se díval na lorda Vaughnleyho a Nestora Pollgatea. Oba měli neproniknutelný výraz, byli příliš tiše. Maynard na mne ze svého křesla vrhal vražedné pohledy. Maynarda jsem přečetl snadno, reagoval vždy tak, jak člověk předpokládal. Erskine byl tvrdý a studený jako vždy, ale aspoň se přestal pošklebovat. Přece něco.

Bobby se vrátil s dopisním papírem s hlavičkou, na kterém psal svým klientům a

Žralok

dodavatelům. Šel toporně nejdřív k Nestoru Pollgateovi, pak k lordu vaughnleyovi a nakonec ke svému otci. Došel vždy na délku paže a každému podal jeden list papíru. Když podával papír otci, ani se na něj nepodíval. Nechtěl ho vidět. Prohlížel jsem si je, jak drží v ruce bílý papír a jak se kamenně tváří. V hlavě se mi najednou objevovaly zlomky nesouvislých frází.

„Okamžik..., ještě nepište.“

Napadala mne slova jako „neplatný na základě výhrůžek“, „pod hrozbou zbraně“.

Zajímalo mne, jestli něco podobného napadlo některého z našich návštěvníků.

Postupně jsem se na každého z nich zadíval.

Ne, Maynarda to nenapadlo. Erskinea taky ne. Ani lorda vaughnleyho.

Nestor Pollgate zamžikal.

„Bobby,“ řekl jsem. „Vezmi tamhle tu krabičku, která leží na podlaze, a vyhoď ji z okna na zahradu.“

Tvářil se zmateně, ale uposlechl mne. Do místnosti vnikl ledový listopadový vzduch a rozevlál záclony.

„Teď ještě ten revolver.“ Podal jsem mu ho.

Opatrně zbraň ode mne převzal, vyhodil z okna a okno zavřel.

„Správně,“ řekl jsem a strčil pomalu ruce do kapes. „Slyšeli jste můj návrh.“

Pokud s ním souhlasíte, napište prosím patřičné prohlášení.“

Hodnou chvíli se nikdo nepohnul. Pak lord vaughnley natáhl ruku a vzal ze stolku, před kterým seděl, nějaký časopis. List dopisního papíru si časopisem podložil a našpuhlenými rty vytáhl z vnitřní kapsy saka pero. V hlubokém tichu bylo slyšet, jak cvaklo, když stiskl čepičku. Napsal krátký odstavec a podepsal se. Připojil datum.

Listinu podal Bobbymu, ten váhavě přistoupil a převzal ji.

„Přečti to nahlas,“ řekl jsem.

Bobbymu se chvěl hlas. „Zavazuji se tímto vyplatit Robertsonu Allardeckovi padesát tisíc liber, a to ode dneška do tří dnů.“

Zadíval jsem se na lorda vaughnleyho.

„Děkuju vám,“ řekl jsem klidně.

Lord vaughnley nabídl časopis jako podložku Nestoru Pollgateovi a nabídl mu i své pero. Nestor si časopis i pero vzal bez jediného mrknutí a začal psát.

Pak hotovou listinu taky podal Bobbymu, ten se po mně ohlédl a text přečetl.

„Zavazuji se tímto vyplatit Robertsonu Allardeckovi padesát tisíc liber, a to ode dneška do tří dnů. Podepsán Nestor Pollgate. Dnešní datum.“

„Děkuju,“ řekl jsem Pollgateovi.

Bobby se na listiny omámeně díval. Ty částky stačily k uhrazení dluhu za neprodané ročky. Pokud je pak prodá, bude mít čistý zisk, spočítal jsem si v duchu.

Lord vaughnley poté předal podložku a pero Erskineovi a ten zase Maynardu

Allardeckovi, jako by to byl nějaký rituál.

Maynard psal vztekle, perem trhal papír. Převzal jsem listinu od něho sám a sám jsem ji nahlas přečetl. „Zavazuji se vyplatit svému synovi Robertsonovi do tří dnů částku dvou set padesáti tisíc liber. Maynard Allardeck. Dnešní datum.“

Zadíval jsem se na něho. „Děkuju.“

„Neděkujte mi. Vaše díky jsou pro mne urážkou.“

Dař jsem si velmi dobrý pozor, abych se netvářil vítězně, přestože jsem v Maynardově případě vítězoslavně uspokojení cítil. Nerad přiznávám, že v tom určitou roli hrál i prastarý rodový spor. Fielding zvítězil nad Allardeckem. Moji předkové v hrobě jásali.

Podal jsem Maynardovo prohlášení Bobbymu. Tím zlikviduje všechny ostatní dluhy a hypotéky. Jeho stáje budou od té chvíle stát na pevném, jistém základě. Díval se na list papíru ve své ruce nevěřícně, jako by se bál, že se listina náhle rozplyne.

„Děkuju vám, pánové,“ řekl jsem spokojeně. „Prosím, abyste řádný převod uskutečnili do pátku, pak vám ihned tato prohlášení vrátím s náležitým potvrzením o zaplacení uvedené částky.“

Maynard vstal. Šedé vlasy měl uhlazené, tvář zachmuřenou, ale klidnou, drahý oblek mu dokonale padl, vypadal dobře. Slupka se nenarušila, ale uvnitř se Maynard zcela zhroutil.

Na nikoho se nepodíval, vyhýbal se našim pohledům. Šel ke dveřím, otevřel je, vyšel ven. Bez ohlednutí. Po jeho odchodu bylo dlouhé ticho, jako když předtím skončil ten videozáznam. Obludnost Maynardovy osobnosti brala všem dech.

Pak vstal Nestor Pollgate. Mračil se, ale jeho důstojnost a prestiž nijak neutrpěly. Pátravě se na mne zadíval, pak mne kývnutím hlavy pozdravil a zeptal se Holly: „Jak se prosím dostanu ven?“

„Tudy, povedu vás,“ řekla. Byla zakřiknutá. Odvedla ho ven přes halu.

Erskine šel za Pollgatem. Obličej kyselý, zplihlý knír, výraz člověka, který

neodpouští.

Pak vyšel Bobby, v ruce všechny tři drahocenné listiny, jako kdyby byly ze skla. Lord Vaughnley se zdvihl jako poslední. Zavrtěl hlavou, pokrčil rameny a rozhodil rozpačité ruce.

„Co dodat?“ řekl. „Co říci? Co řeknu, až se setkáme na závodě?“

„Dobrý den, Kite.“

Skoro se usmál, pak ale znovu upadl do rozpaků. „Ano, ale... po tom všem..., po Guineas...“

Taky jsem pokrčil rameny. „To je osud vojáka. Já se proto nezlobím. Já vyhlásil Flagu válku. Když člověk jde do boje, musí s nějakou tou ránou počítat.“

Zvědavě se na mne podíval: „Přistupujete tímto způsobem i k dostihům? K životu vůbec?“

„Nikdy jsem o tom neuvažoval. Možná že ano.“

„V každém případě se velmi omlouvám. Mrzí mě to. Neměl jsem tušení, jaké to je. Jay Erskine opatřil ten šokovací přístroj. Prý stačí dvě dávky a budete tvárný. Myslím, že ani Nestor Pollgate neměl správnou představu o tom, jaké to je...“

„Ano. Ale byl s tím srozuměný.“

„Jistě,“ vysvětloval lord Vaughnley dychtivě. Chtěl, abych ho pochopil, abych mu odpustil. „Vzniklo to tím, že jste vůbec nedal na jeho výhrůžky.“

„Že mě dostane za mříže?“

Přikývl. „Sam Leggatt ho varoval, že jste inteligentní... a že jestli se pokusí na vás něco ušít, mohlo by se mu to šeredně nevyplatit, že naděláte jak jemu, tak Flagu zatracené nepříjemnosti... David Morse, jejich právník, byl téhož názoru. Mám to od Sama Leggatta. Jenže vy neznáte Nestora. On opravdu nesnáší, když mu někdo odporuje. Prohlásil, že přece nemůže dopustit, aby nad ním měl vrch nějaký... žokej.“

Přívlastky vynechal, říkal jsem si pobaveně.

„Vy jste se nám pořád ztrácel,“ pokračoval lord Vaughnley. „Nestor z toho začínal být nervózní.“

„To on nechal přidělat odposlouchávací zařízení na můj telefon, že?“

„Hm. Ano.“

„Aha. Ještě mi povězte..., nesnažil se náhodou Maynard Allardeck spolknout Towncrier?“

Zamžikal. „Jak...“ vzpomínal se. „Takže vy jste to uhádl.“

„Nabízelo se to. Maynard získal polovinu Hughových akcí trikem. Tak mě napadlo, že možná za celou věcí je on.“

Lord Vaughnley přikývl. „Je to nějaká společnost... a za tou je Allardeck. Když se Hugh přiznal k tomu, co provedl, zjednal jsem si lidi, aby se pořádně rozhlédli po Allardeckových kontaktech. Šlo mi o to, aby vydolovali špínu. Neměl jsem tušení, že Allardeck ve skutečnosti tu společnost vlastní..., jeho jméno se nikdy nikde neobjevilo. Já věděl jediné to, že se jedná o stejnou společnost, která se před rokem pokoušela vykoupit Flag. Velmi tvrdá společnost. Nestora Pollgatea stálo celé jmění, aby je přebil, musel dát mnohem víc, než je reálné.“

No na zdar, řekl jsem si.

„Takže když jste zjistil, že váš hlavní nepřítel je sám Maynard, a když jste se dozvěděl, že ho navrhuji na povýšení do šlechtického stavu, napadlo vás, že by se mu mohlo zarazit aspoň to, a tak jste požádal Pollgatea, aby to zařídil ve Flagu, je to tak?“

„Nestor tehdy řekl, že to zařídí s potěšením, když už ví, že to byl právě Maynard, kdo ho stál tolik peněz.“

„Vy jste asi vůbec neuvažovali o tom, kolik celá ta věc bude stát Bobbyho, že?“

„Erskine zjistil, že se k Maynardovu telefonu nedokáže dostat. Tak rozhodli, že to zkusí u jeho syna.“ „To je hodně bezohledné.“

„Hm..., ano.“

„Ještě bezohlednější a jedovatější bylo, že jste poslali orámečkové noviny všem Bobbyho dodavatelům.“

Podal ihned vysvětlení, nikoli však omluvu. „Nestor tvrdil, že to tak bude efektnější, že to vzbudí větší pozornost. Také měl pravdu.“

Pomalu jsme vyšli z knihovny do haly. Odpověděl mi na otázku, kterou jsem mu vůbec nepoložil, to jest jak vůbec vzniklo jeho spojení s Pollgatem.

Společný nepřítel, způsobující oběma velké finanční ztráty.

„Použijete ten videozáznam, abyste Maynarda zbrzdili?“ zeptal jsem se.

Zadíval se na mne. „To by bylo vydírání.“

„Samozřejmě.“

„Padesát tisíc liber..., ta kazeta stojí za mnohem víc.“

Prošli jsme do kuchyně a znovu se zastavili.

„Towncrier je už třetí deník, který měl s Allardeckem a jeho společností potíže.“

Zkouší to s jedněmi novinami za druhými..., nedá si pokoj, dokud nějaké nebude sám vlastnit.“

„Byl vždycky hrabivý a posedlý mocí,“ poznamenal jsem. „Celý život si přál mít moc nad těmi druhými..., chtěl, aby se mu lidé klaněli. Od dětství chtěl být lordem.“

Lord Vaughnley úžasem pootevřel ústa. Vyprávěl jsem mu, co mi říkal dědeček o devítiletém Maynardovi a jeho přání. „Určitě se za ta léta nezměnil,“ řekl jsem. „Chtěl být nejdřív sir, pak lord. A nemusíte se bát, nepodaří se mu to. Poslal jsem jednu kopii toho videozáznamu na stejnou adresu, jako vy ten doporučující dopis od dobročinné organizace.“

To ho omráčilo. Zeptal se chabě: „Jak jste se o tom dopise dozvěděl?“

„Já ten dopis viděl, byl mi ukázán. Chtěl jsem vědět, kdo věděl, že by Maynard mohl být na povýšení do šlechtického stavu navržen. A ejhle, vidím váš podpis.“ Bezmocně zavrtěl hlavou. Nejspíš nad životem obecně.

Přešli jsme kuchyní ven, do chladného odpoledne. Všude na dvoře se svítilo, taky ve všech stáních, a stájníci se zabývali obvyklými úkoly.

„Proč jste nechtěl, abych mluvil s Hughem?“ zeptal jsem se.

„Byla to chyba, to teď vidím. Ale tehdy..., to už jste tlačil Nestora Pollgatea, aby zaplatil velké odškodné. Jemu šlo především o to, aby od vás dostal to odposlouchávací zařízení a umlčel vás.“ Rozpačitě rozhodil paže. Jak jsme mohli tušit, že podniknete všechno to, co jste podnikl! Pokud šlo jen o to znectit Allardecka na veřejnosti, nikdo nemohl předpokládat... My tehdy o vás jako o možném faktoru neuvažovali..., my o vás neuvažovali vůbec. Nikdo netušil, kam až jste ochoten jít na obranu svého švagra..., natož abychom věděli, že jste takový, jaký jste.“

Přešli jsme dvůr k jeho vozu, kde už čekali Pollgate a Jay Erskine, tmavé siluety za sklem.

„Být na vašem místě,“ poznamenal jsem, „snažil bych se zjistit, jestli Maynardovi náhodou nepatří ta bookmakerská firma, u které Hugh sázel. Jestli ano, mohl byste mu snadno hrozit žalobou pro podvod a musel by vám Hughovy akcie vrátit. Aspoň si to myslím.“

Zastavili jsme se kousek od auta.

„Jste velkorysý,“ řekl.

Stáli jsme, dívali se jeden na druhého a rozhodovali se, jestli si máme či nemáme potřást rukou.

„Hugh neměl šanci, když proti němu stál Maynard,“ dodal jsem.

„Ne, to neměl. Dovolím mu, aby se vrátil domů.“

Dlouze se na mne zadíval a já v jeho šedých očích viděl, že zvažuje, jak si vlastně jeden vůči druhému stojíme.

Zvažoval jsem taky. Nebylo to šice z jeho hlavy, ale útoky proti Bobbymu vyšly z jeho popudu. Nakonec se ale ukázalo, že Bobby na tom všem nemálo vydělá. Prach se pro jednou změnil ve zlato.

Jestli mi podá ruku, říkal jsem si, přijmu ji.

Váhavě, nesměle mi ruku podal. Krátce jsem mu jí potřásl. Tím jsme uzavřeli příměří. „Na shledanou na dostizích,“ řekl jsem na rozloučenou.

Když odjeli, šel jsem se podívat do zahrádky pod okno knihovny po revolveru a šokovacím přístroji. Pak jsem si obě zbraně strčil do kapsy a vrátil se do kuchyně. Byli tam oba, Bobby i Holly, a tvářili se spíš omráčeně než blaženě.

„Bude čaj?“ zeptal jsem se optimisticky.

Jako by mne neslyšeli. Šel jsem tedy postavit vodu a vytáhl z příborníku hrníčky.

„Kite..., Bobby mi vyprávěl...“

„Dobrá..., dobrá... Takhle citron by nebyl?“

Mlčky šla pro citron a rozkrájela ho na plátky.

„Málem jsem tě zabil,“ řekl Bobby.

Ještě stále byl zoufalý, to bylo jasné, nedokázal myslet na nic jiného, nedokázal se radovat z toho, jak se k němu štěstí obrátilo. Byl bledý a měl kruhy pod očima.

„Ale neudělal jsi to,“ poznamenal jsem klidně.

„Ne..., když ses ke mně otočil zády, řekl jsem si, že to přece nemůžu..., přece nemůžu nikoho střelit do zad..., do zad ne..., a pak jsem se teprve doopravdy vzpamatoval. Jako kdybych se probudil ze zlého snu. Jen jsem tam tak stál, revolver v ruce, a celý jsem se zpotil při představě, jak málo chybělo...“

„Je fakt, žeš mě vyděsil k smrti. Víš co, radši na to zapomeneme.“

„Copak to jde?“

„Snadno.“ Plácl jsem ho přátelsky po zádech. „Soustřeď se na to, že z tebe brzy bude táta.“

Voda se začala vařit a Holly šla přichystat čaj. Vtom jsme slyšeli, jak na dvůr

vjíždí auto.

„Oni se vracejí,“ vydechla Holly postrašeně.

Šli jsme se podívat, kdo přijel. Všem to dělalo starost.

Vůz byl veliký a připadal mi velmi povědomý. Otevřela se dvoje dvířka a z vozu vystoupil Thomas, princeznin šofér, a současně s ním vyletěla Daniela a dala se do běhu k nám.

Vběhla mi přímo do náruče. „Kite! Jsi v pořádku? Jsi opravdu v pořádku?“

„Jak vidíš, tak jsem.“

Položila mi hlavu na rameno a já ji k sobě přitiskl. Cítil jsem, jak se chvěje.

Políbil jsem ji do vlasů.

Thomas otevřel třetí dvířka a pomohl princezně vystoupit. Pak jí přidržel sobolí kožich, aby do něj mohla snadněji vklouznout a aby ji přes hedvábný kostým chránil před zimou.

Přidržovala si kožešinu těsně u krku. „Jsem ráda, Kite,“ řekla, „že vás nacházím živého a zdravého.“ Zadívala se na mého švagra a sestru. „Vy jste Bobby a Holly, že?“ Podala jim ruku.

„Jsme tady, protože si moje neteř Daniela usmyslela, že sem musíme jet.“ Bylo to vysvětlení i omluva za to, že nás tak přepadli. „Když jsem se po tom Icefallově oslavném obědě vrátila domů, čekala na mne Daniela na chodníku a že prý jste Kite ve velmi vážném nebezpečí, a to prý v domě své sestry v Newmarketu. Sice neví, proč si to myslí, ale prý si je jistá. Proto sem musíme okamžitě jet.“ Bobby a Holly otevřeně žasli.

Princezna pokračovala: „Protože vím, že Kit skutečně má telepatické schopnosti, a protože se před obědem tak záhadně ztratil údajně s tím, že mu není dobře..., a protože Daniela byla tak upřímně vyděšená..., tak jsme se sem vydali. Vidím, že alespoň v jednom měla pravdu. Jste opravdu u své sestry.“

„Měla pravdu ve všem,“ řekla Holly věčně. „Kit byl v nebezpečí, stačilo málo a už by nežil..., bylo to o zlomek vteřiny.“ Zadívala se na mne. „Myslel jsi v tu chvíli na ni?“

„Ano.“

„Páni!“ vydechla Holly.

Daniela se ode mne trochu odtáhla. Už se vzpamatovala. „Je to k nevíře!“

„Oba jsme to vždycky říkali.“ Holly se zadívala na Danielu. Prohlížela si ji s rostoucím zájmem a pochopením. Pak se na ni spokojeně usmála.

„Že je jako my, viď,“ řekla.

„Nevím, zatím se mi nikdy nepodařilo uhádnout, co si myslí.“

„Třeba ti to teď už půjde.“ Holly se pak obrátila k Daniele. Řekla jí přátelsky:

„Myslete si něco, jestli to uhádne.“

„Dobře.“

Nastalo ticho. Napadlo mě, že telepatické schopnosti jsou nevypočitatelné a poručit se jim nedá.

Ohlédl jsem se na princeznu, na Bobbyho a Holly a viděl jsem, že všichni doufají, že uhádnu, a že si všichni uvědomují, že tenhle okamžik je klíčový pro naši budoucnost.

Usmál jsem se na Danielu a podíval se jí do očí. Přece to bylo zcela jasné!

„Pytlovina,“ řekl jsem.